DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1885.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca W. J. Weber.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1885.

[illegible]

[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1885 *)

B.

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę stronicy, druga zaś ustawę. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

G.

J.

K.

R.

S.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 12. Stycznia 1885. Część I.

Nr. 1.

Ustawa

z dnia 17. Grudnia 1884 zmieniająca §§. 5, 6, 7, 27, 32 i 33 krajowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Postanowienia §§. 5, 6, 7, 27, 32 i 33 krajowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861 od czasu poniżej w art. II. oznaczonego, przestaną obowiązywać w dotychczasowem brzmieniu i opiewać będą jak następuje:

§. 5.

Każdy z 74 powiatów politycznych w granicach swych terytoryalnych tworzy osobny okręg wyborczy dla wyboru posłów z gmin wiejskich.

§. 6.

Miejscem wyborczem dla każdego okręgu wyborczego gmin wiejskich jest siedziba politycznej władzy powiatowej.

§. 7.

Każdy z okręgów wyborczych w §. 5 oznaczonych wybiera jednego posła.

Wyborcy wszystkich w jednym okręgu wyborczym położonych gmin (wyjąwszy miasta uprawnione do wyboru według §. 2) tworzą jedno ciało wyborcze.

§. 27.

Celem wyboru posłów z gmin wiejskich oznaczy polityczna władza powiatowa ilość wyborców wybrać się mających z każdej gminy okręgu wyborczego, (z wyjątkiem miast w §. 2 wyszczególnionych) stosownie do przepisu §. 12 według stanu ludności obecnej w gminie, podczas ostatniego spisu ludności.

O liczbie wyborców przypadającej na każdą gminę, uwiadomi polityczna władza powiatowa naczelnika gminy i poleci mu, aby sporządził i przedłożył spis członków gminy uprawnionych według postanowień §. 13 i 17 do wyboru wyborców.

§. 32.

Gdy po odbytym wyborze wyborców we wszystkich gminach wiejskich powiatu lista wyborców uzupełnioną została, naczelnik powiatowy polityczny wystawić i doręczyć ma wyborcom karty legitymacyjne, zawierające bieżący numer listy powiatowej wyborców, nazwisko i miejsce zamieszkania wyborcy, tudzież miejsce, dzień i godzinę wyboru posła na Sejm krajowy.

§. 33.

Naczelnik politycznej władzy powiatowej zestawi listy wyborców wybranych i w myśl §. 14 powołanych do wyboru w jedną główną listę wyborców okręgu wyborczego i przygotuje ją w dwóch egzemplarzach do aktu wyborczego.

Art. II.

Ustawa niniejsza zacznie obowiązywać z dniem rozpisania pierwszych po jej ogłoszeniu następujących ogólnych wyborów posłów na Sejm krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 17. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 15. Stycznia 1885. **Część II.**

Nr. 2.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1884 l. 18.053, dotyczące cennika leków.

Z powodu wydania cennika lekarstw, który ułożony został nakładem c. k. drukarni nadwornej i państwowej pod tytułem: „Arznei-Taxe für das Jahr 1884 zur österreichischen Pharmakopöe vom Jahre 1869 und zum Anhange derselben vom Jahre 1878“, ogłasza się następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarzy bez wyjątku, tudzież uprawnieni do utrzymywania domowej apteki lekarze i chirurgowie, mają, począwszy od 1. Stycznia 1885 r., zastosować się do tego nowego cennika lekarstw, którego też jeden drukowany egzemplarz posiadać mają.

§. 2.

Artykuły, które w tym cenniku i w farmakopei, zaprowadzonej reskryptem z dnia 15. maja 1869 r. Dz. u. p. Nr. 77, jakoteż w dodatku do tejże wydanym rozporządzeniem z 10. Grudnia 1878 Dz. u. p. Nr. 139 oznaczone są krzyżykiem, mogą być wydawane tylko w skutek zwyczajnej ordynacyi uprawnionego w tej mierze lekarza, chirurga lub weterynarza.

Nr. 3.

Przy przyrządzaniu i wydawaniu lekarstw, wskazówki lekarskiej recepty powinny być we wszystkich szczegółach dokładnie przestrzegane.

Recepty jednak, w których przepisane w dodatku (str. 40) dawki maxymalne pewnego środka leczniczego przekroczone zostały, mogą być ekspedyowane w sposób ordynacyą wskazane tylko w takim razie, jeżeli do oznaczonej wagi dodany został przez lekarza wykrzyknik w nawiasie (!)

Jeżeli zachodzi obawa, że z lekarstwem stać się może jakie nadużycie, natenczas winien lekarz ordynujący w recepcie dopisać klauzulę „ne repetatur“ a aptekarzowi wzbronionem jest wydawać lekarstwo powtórnie na receptę taką klauzulą „ne repetatur“ zaopatrzoną.

§. 4.

Przy obliczeniu ceny materyałów leczniczych nie zawartych w farmakopei, krajowe władze polityczne postępować mają według tych samych zasad, według których oznaczoną bywa cena dla materyałów leczniczych zawartych w farmakopei.

§. 5.

Pijawki nie mają być używane za przedmiot leczniczy. Cenę pijawek oznaczać będzie jak dotąd od czasu do czasu dla każdego kraju koronnego naczelnik tegoż kraju.

Od ceny tej nie będzie potrącony procent tym rachunkozdawcom, którzy na koszt funduszów publicznych lekarstw dostarczają.

Wszyscy aptekarze są obowiązani mieć zapas pijawek.

§. 6.

Nie mogą być ekspedyowane recepty z przypiskim „secundum meam praescriptionem“ lub z inną podobną uwagą, któraby wskazywała na tajemnicę lub porozumienie z lekarzem.

Nr. 7.

Jeżeli na recepcie znajduje się przypisek „fiat expeditio simplex“, aptekarzowi wolno policzyć tylko naczynia, które w cenniku jako najtańsze są oznaczone.

§. 8.

Przy wydawaniu artykułów o jednej cenie, takowa ma być do każdej ilości zastosowaną; co do artykułów zaś z dwojakiemi cenami, należy podług ceny niższej obliczać dopiero przy wydawaniu większej ilości.

Jeżeli jednak w skutek kilkakrotnego policzenia ceny przepisanej za dawki mniejszej wagi przekroczoną zostaje zniżona cena dla większej ilości. to w takim razie ostatnia cena ma być zastosowana, tak, że n. p. za 9 gramów jodu przypadnie cena nie 36 ct. lecz tylko 35 ct.

§. 9.

Na każdej recepcie, według której w publicznej lub domowej aptece lekarstwo zostało sporządzone i wydane, ma być należytość dokładnie cyframi napisaną i osobno oznaczona cena za materyały, za robotę i naczynia.

Jeżeli należytość w recepcie nie dosięga jednego centa, może być za cały cent policzona. Jeżeli zaś za pewien artykuł oprócz jednego lub więcej centów przypada jeszcze do wypłaty ułamkowa część centa, to w takim razie ułamkowa część poniżej 0·5 ma być całkiem opuszczona, a część ułamkowa wynosząca 0·5 lub więcej, może być za cały cent policzona.

Za aqua communis w jakiejkolwiek ilości, można policzyć jeden cent z wyjątkiem wypadków, jeżeli jest użytą do odwarów lub nalewów.

Aptekarz, który oznaczył cenę lekarstwa, powinien oznaczyć na recepcie oprócz daty i ceny także firmę apteki; a ten, który lekarstwo wydaje, powinien zawsze na sygnaturze umieścić datę expedycyi i nazwisko swoje.

§. 10.

Jeżeli recepty zapisane są według dawniejszej wagi lekarskiej, przemiana nastąpić ma według poniżej podanej tabeli:

Wagę		należy zmienić na	centigramy
1/3 grana	. . .	0·02 . . .	(2)
1/2 „	. . .	0·04 . . .	(4)
1 „	. . .	0·07 . . .	(7)
2 „	. . .	0·15 . . .	(15)
3 „	. . .	0·20 . . .	(20)
4 „	. . .	0·30 . . .	(30)
5 „	. . .	0·35 . . .	(35)
6 „	. . .	0·40 . . .	(40)
7 „	. . .	0·50 . . .	(50)
8 „	. . .	0·55 . . .	(55)
9 „	. . .	0·60 . . .	(60)
10 „	. . .	0·70 . . .	(70)
12 „	. . .	0·90 . . .	(90)
14 „	. . .	1·00 (1 gramm) .	—
15 „	. . .	1·05 (1 „ .	5)
16 „	. . .	1·10 (1 „ .	10)
18 „	. . .	1·25 (1 „ .	25)
20 „	(1 skrupuł)	1·50 (1 „ .	50)

30	„	(1/2 drachmy)	2·20 (2 gramy .	20)
40	„	(2 skrupułów)	3·00 (3 „) .	—
60	„	(1 drachma)	4·50 (4 „ .	50)
120	„	(2 drachm)	9·00 (9 „) .	—
180	„	(3 drachm)	13·50 (13 „ .	50)
240	„	(1/2 uncyi)	17·50 (17 „ .	50)
480	„	(1 uncya)	35·00 (35 „) .	—

§. 11.

Lekarstwa wolno wydawać za ceny niższe od taksy; jednak w takim razie należy na recepcie oznaczyć cyframi tak należytość według cennika przypadającą jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa wydane za cenę niższą od taksy, powinny posiadać takie przymioty i powinny być tak prawdziwe i czyste, jak farmakopea przepisuje; także co do wagi nie wolno czynić ujmy.

§. 12.

Lekarze i chirurgowie uprawnieni do utrzymywania aptek domowych i przyrządów na wypadki naglące, mają sprowadzać potrzebne przetwory chemiczne i złożone środki lecznicze tylko od aptekarzy i wykazać się w tej mierze osobnemi książeczkami odbioru. W książeczkach tych mają być nazwiska i waga lekarstwa, tudzież czas sprowadzenia dokładnie wyrażone i podpisem aptekarza stwierdzone.

Zniżenie ceny pozostawia się w takim przypadku obopólnej ugodzie.

§. 13.

Co do lekarstw dla zwierząt, ma być zastosowany cennik na końcu podany.

Za czynności receptowe i za naczynia wolno przy wydawaniu lekarstw dla zwierząt zastosować ten sam cennik, który obowiązuje co do lekarstw dla ludzi.

§. 14.

Każde przekroczenie powyższych przepisów, podpada o ile nie może być zastosowana ogólna ustawa karna, karze pieniężnej do 100 zł. lub

karze aresztu do 14. dni. (Rozp. minister. z 30. Września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 15.

Istniejące oprócz tych postanowień przepisy o sprowadzaniu, utrzymywaniu i sprzedaży towarów leczniczych mają nadal obowiązywać.

Taaffe w r.

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herb. sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Acetum	100·0	3	—	—
„ aromaticum	50·0	6	250·0	25
„ pyrolignosum crudum	100·0	4	—	—
„ „ rectificat . . .	50·0	6	250·0	25
„ scillae	10·0	1	—	—
Acidum aceticum conc.	„	4	50·0	17
„ „ dilut.	50·0	5	250·0	12
† „ arsenicosum subt. pulv. . . .	0·01	1	—	—
„ benzoicum	1·0	9	—	—
† „ carbolicum	10·0	4	50·0	16
„ chromicum	1·0	3	—	—
„ citricum	10·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	„	9	—	—
„ hydrochlor. conc. pur. . . .	„	3	—	—
„ „ „ crud. . . .	100·0	8	—	—
„ „ dilut. pur. . . .	50·0	9	—	—
„ nitricum conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ „ crudum . . .	100·0	9	—	—
„ „ dilut. purum. . . .	50·0	8	—	—
„ phosphoricum	10·0	10	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ sulfuricum anglic.	100·0	6	—	—
„ „ conc. pur. . . .	10·0	2	—	—
„ „ dilut. pur. . . .	50·0	5	—	—
„ tannicum	5·0	16	50·0	140
„ tartaricum	10·0	5	—	—
„ „ subt pulv.	„	6	50·0	25
† Aconitinum	0·01	3	—	—
† Aconiti tubera sciss.	10·0	2	—	—
Aether aceticus	„	17	—	—
„ crudus	100·0	16	500·0	69
„ depuratus	10·0	5	50·0	20
Agaricus chirurgorum	50·0	15	—	—
† Aloë	„	10	—	—
† „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Althaeae herba sciss.	50·0	5	250·0	20
„ radix sciss.	„	10	—	45
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Alumen	50·0	4	—	—
„ subt. pulv.	10·0	2	50 0	8
„ ustum	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Alumina hydrica	„	29	—	—
Ammonia	50·0	7	250·0	28
Ammoniacum	„	11	—	—
„ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ carbonicum	50·0	9	—	—
„ chloratum crudum . . .	„	7	—	—
„ „ depur.	10·0	3	—	—
Amygdalae amarae . . , . .	50·0	12	—	—
„ dulces	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	8	250·0	35
Angelicae rad. sciss	„	9	—	—
Angelicae rad. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Anisi stellati fructus	50·0	20	—	—
„ „ „ rud. tus.	„	25	—	—
„ „ „ sub. pulv.	10·0	8	—	—
„ vulgaris fructus	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
† Apomorhpin. hydrochloricum . . .	0·01	4	—	—
† Aqua amygd. amar. conc.	5·0	2	—	—
„ „ „ diluta	10·0	1	50·0	4
„ aromat. spirit.	50·0	6	250·0	25
„ aurant flor.	„	21	—	—
„ calcis	100·0	2	500·0	6
„ carminativa	50·0	6	250·0	25
„ chamomillae	„	5	„	20
„ chlori	10·0	3	50·0	12
„ cinnamom. simpl.	50·0	5	250·0	20
„ „ spirit.	„	11	„	50
„ destillata . . . . . . ,	100·0	3	500·0	10
„ foeniculi	50·0	4	—	—
„ kreosoti	„	5	250·0	20
† „ laurocerasi	10·0	5	50·0	22
„ melissae	50·0	7	250·0	30
„ menthae pip.	„	7	„	30
„ plumbica	„	5	„	15
„ rosarum , ...	„	5	„	21
„ rubi idaei	„	5	„	20
„ vegeto-mineral. Goulardi . . .	100·0	6	500·0	15
† Argentum nitricum cryst.	1·0	13	—	—
„ „ cumkalio nitr.	„	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Argentum nitricum fusum	1·0	17	10·0	145
Arnicae flores	50·0	6	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	8	—	—
Arrow-root	„	16	250·0	70
Asa foetida	„	14	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
† Atropinum sulfuricum	0·01	2	—	—
Aurantii cort. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ flaved. sciss.	„	36	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	11	—	—
„ folia sciss.	50·0	12	—	—
Axungia porci	„	10	250·0	45
Balsamum copaivae	10·0	7	—	—
„ peruvianum	„	23	—	—
„ vitae Hoffmanni	„	7	50·0	30
† Belladonnae folia sciss.	„	2	—	—
† „ „ gross. pulv.	„	3	50·0	10
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
† „ radix sciss.	„	2	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Benzoë	50·0	30	—	—
Bismuthum subnitricum	1·0	7	—	—
Calami rhizoma sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Calcium carbonic. nativ.	50·0	2	250·0	8
„ „ „ pulv.	„	10	„	45
„ „ purum	10·0	22	—	—
„ chloratum fusum	50·0	29	—	—
„ hypochlorosum	50·0	4	250·0	18
„ oxydatum	100·0	4	—	—
„ „ pulv.	50·0	4	—	—
„ oxysulfuratum	„	23	—	—
„ „ solutum	„	10	250·0	40
„ phosphoricum	5·0	24	—	—
Calumbae radix sciss.	50·0	13	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Camphora	50·0	13	250·0	53
Cannabis indicae herba sciss.	10·0	3	—	—
† Cantharides	„	14	—	—
† „ subt. pulv.	„	18	—	—
Capilli Veneris herba sciss.	50·0	10	—	—
Caragaheen sciss.	„	10	—	—
Carbo ligni depurat. subt. pulv.	„	8	250·0	32
Cardamomi sem.	10·0	48	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Caricae sciss.	50·0	10	—	—
Carvi fructus	„	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Caryophylli	50·0	17	—	—
„ subt. pulv.	10·0	7	—	—
Cascarillae cort.	50·0	9	—	—
„ „ rud. tus.	„	12	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Cassia fistula . . . , . .	50·0	6	—	—
Castoreum canadens.	0·10	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
Centaurii herb. sciss.	50·0	13	—	—
Cera alba	„	27	—	—
„ flava	50·0	17	—	—
Ceratum cetacei	10·0	8	50·0	35
„ fuscum	„	5	—	—
Cetaceum	50·0	18	—	—
Chamomillae roman. flor.	„	10	—	—
„ vulgar. flor.	„	14	250·0	60
„ „ „ gross. pulv.	„	22	„	100
„ „ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Chinae calisayae cortex	50·0	75	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	79	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	22	—	—
„ cortex fuscus	50·0	45	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	48	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	15	—	—
„ „ ruber	50·0	148	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	152	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	41	—	—
Chinidinum sulfuricum	1·0	12	—	—
Chininum purum	0·10	5	—	—
„ bisulfuric.	„	3	—	—
„ hydrochloricum	„	4	1·0	36
„ sulfuricum	0·50	10	5·0	78
„ tannic.	0·10	2	1·0	12
† Chloralum hydrat.	10·0	17	—	—
† Chloroformium	„	8	50·0	32
Cinae flores	50·0	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Cinnamomi cortex	50·0	9	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Citri fructus cortex sciss.	50·0	7	—	—
„ „ flaved.	„	33	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	11	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Coffeinum	0·10	4	—	—
† Colchicinum	0·01	2	—	—
Colchici sem.	10·0	2	—	—
Collodium	„	5	—	—
Collyrium adstring. luteum	50·0	18	250·0	75
† Colocynthidis fruct. sciss.	10·0	16	50·0	66
† „ „ subt. pulv. . . .	„	25	—	—
† Conii mac. herb.	„	1	—	—
† „ „ „ gross. pulv. . . .	50·0	8	250·0	35
† „ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	4	—	—
Coriandri fruct.	50·0	4	—	—
Crocus	1·0	13	—	—
„ pulv.	„	15	—	—
Cubebae fruct.	50·0	60	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	18	—	—
Cuprum aluminatum	„	12	—	—
† „ sulfuricum	„	3	—	—
Cydoniae sem.	50·0	35	—	—
Decoctum Zittmanni fortius	250·0	51	500·0	59
„ „ mitius	„	42	„	47
† Digitalinum depurat.	0·01	10	—	—
† Digitalis fol. sciss.	10·0	2	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Dulcamarae caules sciss.	50·0	3	—	—
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptekarskich			
Electuarium aromaticum	10·0	4	—	—
„ „ c. opio	„	6	—	—
„ lenitivum	50·0	28	250·0	120
Elemi	„	14	—	—
Emplastrum anglicanum	10 □cm.	4	—	—
„ cantharidum	10·0	13	50·0	60
„ „ perpetuum	„	19	—	—
„ cerussae	„	4	50·0	16
„ conii maculati	„	4	—	18
„ de meliloto	„	4	—	18
„ diachylon comp.	50·0	20	250·0	90
„ „ „ linteo extensum	100□cm	6	500□cm	25
„ „ simplex	50·0	14	250·0	60
„ hydrargyri	„	32	„	136
„ minii adustum	10·0	5	50·0	22
„ oxycroceum	„	18	„	70
„ saponatum	„	5	„	22
Emulsio amygdalina	Patrz cennik robót aptekarskich			
„ oleosa	„ „ „ „			

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Euphorbium	10·0	2	—	—
† „ subt. pulv.	„	5	—	—
† Extractum aconiti	1·0	7	—	—
† „ aloës	5·0	7	—	—
† „ belladonnae	1·0	8	—	—
„ calumbae	5·0	33	—	—
† „ cannabis indicae	1·0	8	—	—
„ centaurii	5·0	12	—	—
„ chelidonii	„	33	—	—
„ chinae fusc.	„	42	—	—
† „ colocynthidum	1·0	16	—	—
† „ conii maculati	„	6	—	—
„ cubebarum	5·0	37	—	—
„ filicis maris	„	40	—	—
„ gentianae	„	6	—	—
„ graminis	10·0	9	50·0	40
† „ hellebori virid.	1·0	8	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	6	—	—
„ liquiritiae	5·0	9	—	—
„ malatis ferri	„	5	—	—
† „ nucis vomicae	1·0	13	—	—
† „ opii aquos.	„	23	—	—
„ punicae granat	5·0	22	—	—
„ quassiae	„	30	—	—
„ ratanhae	„	28	—	—
„ rhei	„	31	—	—
† „ scillae	„	11	—	—
† „ secalis cornuti	1·0	5	—	—
„ teraxaci	10·0	7	50·0	30
„ trifolii fibrini	5·0	6	—	—
Fel tauri depuratum	1·0	12	—	—
Ferrum carbonic. sacchar.	5·0	6	50·0	50
„ hydro-oxyd. dialysat. liquid.	10·0	3	—	—
„ jodatum saccharatum	5·0	11	—	—
„ lacticum	„	9	—	—
„ oxydato-oxydulatum	„	14	—	—
„ phosphoricum	5·0	15	—	—
„ pulveratum	10·0	3	—	—
„ sesquichlor. cryst.	„	5	50·0	20
„ „ „ solut.	„	4	„	15
„ sulfuric. cryst.	„	2	—	7
„ et natrium pyrophosphoric.	1·0	2	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Foeniculi fruct.	50·0	7	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Foenicuii fruct. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Galbanum	50·0	24	—	—
„ pulv.	10·0	9	—	—
Galeopsidis herb. sciss.	50·0	10	250·0	45
Gallae	„	12	—	—
Gelatina caragaheen	10·0	24	50·0	30
„ lichen. island.	„	24	„	32
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ liquiritiae pellucida	50·0	22	—	—
Gentianae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	50·0	12	250·0	53
Graminis rhiz. sciss.	„	4	—	—
Guajacum	„	27	—	—
„ subt. pulv.	10·0	8	—	—
Guarana pulv.	1·0	6	—	—
Gummi arabicum	50·0	22	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	7	50·0	30
† Hellebori viridis rad. sciss.	50·0	14	—	—
Hirudo	Ceny krajowe			
Hydrargyrum	50·0	32	—	—
† „ bichlor ammon.	1·0	3	—	—
† „ „ corros. pulv.	„	1	—	—
† „ bijodat. rubr.	„	4	—	—
† „ chlorat mite pulv.	„	2	—	—
† „ chlorat mite via humida	„	4	—	—
† „ jodatum flavum	„	5	—	—
† „ oxydatum flavum	„	4	—	—
Hydromel infantum	10·0	5	50·0	20
† Hyoscyami fol. scis.	„	2	„	6
† „ „ gross. pulv.	50·0	10	250·0	45
Ichthyocolla	10·0	33	—	—
Infusum laxativum	„	4	50·0	14
† Ipecacuanhae rad. gross. pulv.	1·0	2	—	—
† „ „ subt pulv.	„	3	—	—
Ireos florent. rhiz. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Jaceae herb. sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Jalapae tub. subt. pulv.	„	8	50·0	34
† Jodoformium	1·0	7	10·0	60
† Jodum	„	6	10·0	50
Juniperi fruct. , ...	50·0	2	—	—
„ „ rud. tus.	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum	10·0	5	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Kalium bromatum	10·0	9	50 0	39
„ bromatum pulv.	„	10	—	—
„ carbonicum crudum	100 0	15	—	—
„ „ depurat.	10·0	4	—	—
„ „ solut	„	2	—	—
„ chloricum	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ ferro-tartaricum	„	25	—	—
„ hydro-oxydatum	„	10	50·0	40
„ hydro-tartaricum pulv. . . .	„	6	„	25
„ hypermanganicum cryst. . . .	„	41	—	—
„ jodatum	„	30	50·0	130
„ manganicum crudum	„	8	—	—
„ natrio-tartaricum	„	4	50·0	15
„ „ pulv.	„	5	„	20
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
† „ stibio-tartaricum pulv. . . .	1 0	2	—	—
„ sulfuratum	10·0	12	—	—
„ „ pro balneo	50·0	9	250·0	40
„ sulfuricum	„	6	—	—
„ „ pulv.	10·0	3	—	—
„ tartaricum pulv.	„	10	—	—
Kamala	1·0	4	—	—
Kousso sciss.	50 0	15	—	—
„ subt. pulv.	10·0	6	—	—
† Kreosotum	5·0	10	—	—
Lauri fruct. gross. pulv.	50·0	7	250·0	30
„ „ subt. „	10·0	3	—	—
Lavandulae flor.	50·0	24	250·0	100
Lichen islandicus sciss.	„	6	—	—
Lignum campechian. sciss.	10·0	1	—	—
Linimentum ammoniatum	50·0	16	—	—
„ saponato-camphoratum . . .	„	14	—	—
Lini sem.	50·0	4	—	—
„ „ pulv.	„	12	250·0	50
„ „ placent. pulv.	„	4	„	16
Liquiritiae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ decort. subt. pulv. . . .	10·0	6	—	—
Liquor acidus Halleri	„	3	—	—
„ ammonii anisat.	„	4	—	—
Lobeliae inflatae herb. sciss. . . .	„	5	—	—
Lupulinum	1·0	1	—	—
Lycopodium	50·0	17	250·0	72
Macis	5·0	3	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Magnesium carbonicum hydro-oxydatum subt. pulv.	10·0	4	50·0	16
„ citricum	5·0	14	—	—
„ hydro-oxydatum	50·0	13	—	—
„ lacticum	5·0	14	—	—
„ oxydatum	10·0	14	50·0	60
„ sulfuricum	50·0	5	250·0	20
Maltum	„	7	—	—
Malvae flores	„	11	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
Manganum hyperoxyd. nativ. subt. pulv. . .	„	11	—	—
Manna calabrina electa	10·0	6	50·0	25
„ „ canellata	„	16	—	—
Massa pilularum Rufii	5·0	12	—	—
Mastiche	10·0	13	—	—
„ subt. pulv.	„	20	—	—
Mel depuratum	50·0	10	250·0	40
„ rosatum	„	17	—	—
Mililoti herb. sciss.	„	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Melissae folia sciss.	50·0	14	250·0	58
Menthae crisp. fol. sciss.	„	12	„	50
„ piper. „ „	„	15	„	61
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	5	—	—
Millefolii herb. sciss.	50·0	5	—	—
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptekarskich			
† Morphinum	0·50	3	—	—
† „ hydrochlor.	„	2	—	—
Mucilago cydoniae semin.	10·0	3	50·0	12
„ gummi arabic. . . . . , .	„	5	„	20
Myrrha subt. pulv.	„	10	—	—
Natrium aceticum , ...	5·0	4	—	—
„ boracicum pulv.	10·0	3	—	—
„ carbonic. cryst.	100·0	12	—	—
„ „ dilaps.	10·0	4	—	—
„ hydro-carbonic. pulv.	50·0	5	250·0	22
„ phosphoricum	5·0	3	—	—
„ salicylic.	1·0	3	—	—
„ silicicum	50·0	10	250·0	45
„ sulfuricum cryst.	„	8	„	35
„ „ dilapsum	10·0	4	—	—
Nux moschata	50·0	39	—	—
„ „ pulv.	10·0	12	—	—
† „ vomica gross. pulv.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	6	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Oleum amygdal. dulc.	50·0	30	250·0	135
„ anisi	1·0	4	—	—
„ aurant. cort.	„	6	—	—
„ „ flor.	„	70	—	—
„ bergamottae	„	3	—	—
„ cacao	10·0	5	50·0	22
„ cadinum	50·0	8	—	—
„ camphoratum	10.0	5	50·0	22
„ carvi	1·0	2	—	—
„ caryophyllor.	„	2	—	—
„ cinnamomi	„	4	—	—
„ citri	„	2	—	—
† „ croton. tiglii	„	4	—	—
„ foeniculi	„	2	—	—
„ hyoscyam. fol. coctum	50·0	15	250·0	68
„ jecoris aselli	„	10	„	40
„ juniperi	1·0	2	10·0	10
„ lauri	50·0	10	250·0	42
„ lavandulae	1·0	3	—	—
„ lini	50·0	8	—	—
„ macidis	1·0	5	—	—
„ menthae crisp.	„	8	—	—
„ „ piper	„	15	—	—
„ nucis moschatae	„	2	—	—
„ olivarum	50·0	14	250·0	53
„ ricini	„	13	—	—
„ rosarum	1·0	153	1 kropla	6
„ rosmarini	„	1	—	—
„ sinapis aether	„	12	—	—
„ terebinth. rectif.	50·0	7	250·0	31
„ valerianae	1·0	13	—	—
Olibanum subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ononidis rad. sciss.	50·0	4	—	—
† Opium subt. pulv.	1·0	7	—	—
Origani herb. sciss.	50·0	5	—	—
Oxymel scillae	10·0	3	50·0	12
„ simplex	„	3	„	12
Papaveris Rhoeados flor. sciss.	50·0	22	—	—
„ somnifer. fruct. immaturi.	„	5	—	—
Pasta dentifricia dura	„	50	—	—
„ „ mollis	„	50	—	—
„ gummos. albuminat.	„	38	—	—
„ liquiritiae flava	„	24	—	—
Pastilli e natrio hydro-carbon.	30 placus.	40	—	—
Petroleum rectific.	50·0	18	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Pilulae laxantes	5·0	11	—	—
Pix liquida	50·0	5	—	—
† Plumbum aceticum	10·0	4	—	—
„ „ basic. sol.	„	4	50·0	16
„ „ solut	„	2	„	8
„ carbonic. pulv.	50·0	12	—	—
„ hyperoxyd. rubr. pulv. . . .	„	10	—	—
„ oxydatum pulv.	„	14	—	—
Potio magnes citric. efferv.	1 dawka	54	—	—
Pulpa cassiae	50·0	48	—	—
„ tamarindi depurata	„	25	—	—
Pulvis aërophorus	10 dawek	45	—	—
„ „ Seidlitzensis . . .	„	85	—	—
„ dentifric. alb.	10·0	6	—	—
„ „ niger	10·0	13	—	—
„ Doveri	1·0	2	—	—
„ gummosus	10·0	5	50·0	20
Punicae granat. rad. cort. rud. tus. . .	50·0	28	—	—
„ „ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	9	—	—
Pyrethri rad. sciss.	50·0	13	—	—
Quassiae lign. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	—	—
„ „ rud. tus.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
„ sem. tost. pulv.	50·0	9	250·0	40
Ratanhae rad. sciss.	„	13	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	9	—	—
† Resina jalapae	1·0	12	10·0	105
„ pini	50·0	2	—	—
Rhei radix	10·0	17	50·0	70
„ „ sciss	„	18	„	76
„ „ subt. pulv.	1·0	3	10·0	22
Roob juniperi	50·0	38	250·0	160
„ sambuci	„	20	„	90
Rosae centifol. flor.	„	20	—	—
Rosmarini fol. sciss.	50·0	3	—	—
Rotulae menthae piper.	10·0	5	50·0	20
Sabadillae semen	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
† Sabinae summitat scis.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Saccharum subt. pulv.	„	3	50·0	11
„ lactis subt. pulv.	„	6	—	—
Salep gross. pulv.	„	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Ceua ct.
Salep subt. pulv.	10·0	11	—	—
Salicis cort. sciss.	50·0	5	—	—
Salviae folia sciss.	„	10	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Sambuci flor.	50·0	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	15	250·0	65
† Santoninum	0·10	2	—	—
Sapo kalinus	50·0	6	250·0	25
„ medicinalis	10·0	3	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	—	—
„ picis . . . . ,	50·0	50	—	—
„ sulfuratus	„	50	—	—
„ venetus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sarsaparillae rad. sciss.	50·0	33	250·0	145
Scillae bulb. sicc. subt. pulv. . . .	1·0	2	—	—
Sebum ovile	50·0	13	—	—
† Secale cornut.	10·0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	1·0	1	—	—
Senegae rad. sciss.	50·0	38	—	—
Sennae alexand. fol.	„	22	250·0	93
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	8	—	—
„ „ „ sine resina . . .	50·0	58	—	—
„ Tinnevelly fol.	„	11	250·0	47
Serpylli herb. sciss.	„	4	—	—
Serum lactis	Patrz cennik robót aptekarskich			
Sinapis sem.	50·0	5	—	—
„ „ pulv.	„	10	250·0	45
† Solutio arsenical. Fowleri	1·0	1	—	—
Species althaeae	50·0	8	250·0	30
„ amaricantes	„	9	„	40
„ aromaticae	„	18	„	80
„ „ pro catapl.	„	22	„	100
„ emollientes	„	9	„	40
„ „ pro catapl.	„	13	„	60
„ laxantes St. Germain	„	50	—	—
„ pectorales	„	9	250·0	40
Spilanthi olerac. herb. sciss.	„	20	—	—
Spiritus aetheris	„	18	250·0	75
„ anisi	„	9	—	—
„ aromatic.	„	20	250·0	90
„ camphorat.	„	9	„	40
„ carvi	„	9	—	—
„ cochleariae	„	12	250·0	50
„ ferri sesquichlor. aeth. . . .	10·0	8	—	—

4

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus lavandulae	50·0	20	—	—
„ menthae piper.	„	14	250·0	60
„ rosmarini	„	17	—	—
„ saponatus	„	12	250·0	50
„ sapon. kalin.	„	28	—	—
„ sinapis	5·0	3	50·0	20
„ vini conc. 90%	50·0	7	250·0	30
„ „ dilut. 70%	„	6	„	25
Spongia pressa	5·0	57	—	—
† Stibium chlorat.	10·0	18	—	—
„ sulfur. aurant.	1·0	4	—	—
„ „ nigr.	50·0	6	—	—
„ „ „ subt. pulv.	„	14	—	—
† Stramonii fol. sciss.	10·0	1	—	—
† Strychninum	0·01	1	—	—
† „ nitricum	„	1	—	—
Stryrax liquid.	10·0	5	50·0	20
Succus liquiritiae pulv.	„	8	„	35
Sulfur praecipitat.	„	13	„	60
„ sublimatum	50·0	16	250·0	70
Syrupus acetos. citri	10·0	6	50·0	25
„ althaeae	„	3	„	10
„ amygdalinus	„	4	„	16
„ aurantior. cort	„	3	„	12
„ capillor ven.	„	4	—	—
„ cinnamomi	„	5	—	—
† „ diacodii	„	3	50·0	10
„ ferri jodati	„	14	„	63
† „ ipecacuanh.	„	5	—	—
„ mannatus	„	4	50·0	16
„ mororum	„	3	„	12
„ rhei	„	3	„	12
„ ribium	„	3	„	12
„ rubi idaei	„	3	„	12
„ simplex	„	2	„	8
Tabulae althaeae	50·0	22	—	—
Tamarindi pulpa	„	7	—	—
Taraxaci herba sciss	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	5	—	—
Terebinthina comm.	„	5	—	—
Thea Pecco	„	63	—	—
Tiliae flores sciss.	„	9	—	—
Tinctura absinthii comp.	10·0	3	50·0	12
† „ aconiti	5·0	3	„	25
„ amara	10·0	4	„	16

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Tinctura arnicae	10·0	3	50·0	12
„ aurantii cort.	„	4	„	16
† „ belladonnae	5·0	3	„	25
„ benzoës	10·0	4	„	16
† „ cantharidum	5·0	5	„	42
„ cascarillae	10·0	6	—	—
„ castorei canad	„	62	—	—
„ chamomillae	„	3	50·0	12
„ chinae comp.	„	5	„	22
„ cinnamomi	„	3	„	12
† „ colchici	5·0	3	„	25
† „ digitalis	„	3	„	25
„ guajaci	10·0	5	„	22
† „ ipecacuanhae	5·0	7	„	60
† „ jodi	„	5	„	40
† „ lobeliae	„	4	„	35
„ malatis ferri	10·0	8	„	35
„ myrrhae	„	5	„	22
† „ nucis vomicae	5·0	4	„	35
† „ opii crocat.	„	15	„	140
† „ opii simpl.	„	5	„	45
„ ratanhae	10·0	4	„	18
„ rhei aquos	„	4	„	16
„ rhei vinosa Darelli	„	13	„	60
„ spilanthi olerac. comp.	5·0	4	„	35
„ valerianae	10·0	4	„	16
† „ veratri albi	5·0	3	„	25
Trifolii herb. sciss.	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Trochisci ipecacuanhae	5·0	7	—	—
„ santonini	„	10	—	—
Unguentum aromaticum	10·0	5	50·0	20
„ Autenriethi	Patrz cennik robót aptekarskich			
„ cerussae	10·0	4	50·0	16
„ diachylon Dr. Hebra	„	8	„	36
„ emolliens	„	9	„	40
„ glycerini	„	5	„	20
„ hydrargyri	„	8	„	36
„ juniperi	„	5	„	20
„ plumbi acetici	„	5	„	20
„ pomadinum	„	5	„	20
„ sabadillae	„	6	„	25
„ simplex	„	4	„	16
„ sulfuratum	„	5	„	20
Uvae ursi fol.	50·0	5	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Valerianae radix sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Vanillae fruct. . . . . , .	1·0	10	—	—
† Veratrinum	0·05	2	—	—
† Veratri alb. rhiz	10·0	1	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Verbasci flor.	50·0	38	—	—
† Vinum colchici	10·0	10	—	—
„ malagense	50·0	22	—	—
† „ stibiato-tartaricum	10·0	10	—	—
Zedoariae rhiz. sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Zincum aceticum	„	24	—	—
„ chloratum	„	20	—	—
„ oxydatum	„	40	—	—
† „ sulfuricum	„	5	50·0	20
Zingiberis rhiz sciss.	50·0	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—

Cennik robót receptowych.

		ct.
1	Za sporządzenie odwaru wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie, jeżeli gotowanie trwa 1/4 godziny . . .	18
	1/2 " . . .	22
	1 " . . .	28
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
2	Za sporządzenie naparu (infusio calida) włączając półgodzinne wytrawienie (digestio) wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie	18
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
3	Za sporządzenie zimnego nalewu (infusio frigida) tudzież za namoczenie (maceratio) wraz z cedzeniem aż do 500·0 włącznie	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	2
4	Za wytrawienie bez względu na ilość i wraz z cedzeniem w miarę czasu do 3 godzin włącznie	12
	6 " "	20
	12 " "	26
	24 " "	34
5	Za sporządzenie odwaru-nalewu ma być policzona odpowiednia należytość za odwar a nadto połowa należytości za nalew.	

Uwaga

a) Drzewka, kory, korzenie, zioła, kwiaty i nasiona, przepisane de sporządzenia odwarów i nalewów, jakoteż do ziółek (species) mają być uważane chociażby to w recepcie nie było wyraźnie wymienione, jako przepisane w stanie pokrajanym, roztłuczonym lub rozgniecionym; należy ich w tym stanie używać i należytość według cennika lekarstw obliczać.

b) Jeżeli lekarstwa za odwar lub nalew zapisane zostały w stanie sproszkowanym, natenczas należy rozumieć pod tem proszek na grubo tłuczony i policzyć cenę ustanowioną w cenniku lekarstw za „pulvis grossus".

		ct.
6	Za sporządzenie zimnego rozczynu (solutio calida) do 500·0 środka rozczynowego wraz z przecedzeniem.	12
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
	Uwaga a) W razie rozpuszczenia soli, wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. b) Za rozpuszczenie lub zarobienie soli lub innych przetworów leczniczych w celu sporządzenia ciasta pigułkowego, powidełek i kołaczyków, nie wolno policzyć.	
7	Za sporządzenie zimnego rozczynu t. j. za pomocą tłuczka (solutio frigida cum pistollo peragenda) . . .	5
8	Za wypienienie (clarificatio) za pomocą białka, wraz z białkiem	20
9	Za przesączenie (filtrowanie) płynu do 500·0 włącznie	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	3
10	Za jedno przecedzenie . . . , . . .	3
11	Za nasycenie (suturatio).	15
12	Za sporządzenie mleczanki z nasion wraz z przecedzeniem do 500·0 włącznie	15
	Za nadwyżkę aż znowu do 500·0	5
13	Za sporządzenie mleczanki wrzekomej (emulsio spuria) z wszelkich rodzajów olejów, żywic, balsamów itd. jakoteż mięszanki olejnej (mixtura oleosa) do 500·0 włącznie	10
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	15
14	Za sporządzenie nieklarowanej serwatki, wraz z mlekiem i innemi przyprawami do 200·0 serwatki włącznie .	25
	Za nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki . . .	15
15	Za sporządzenie wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i innemi przyprawami aż do 200·0 włącznie	40
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki	20
16	Za mieszanie drobnego proszku bez względu na to czy jest przy wydaniu podzielony lub nie . . .	10

	U w a g a Jeżeli do proszku zapisany jest cukier olejny, policzyć należy za sporządzenie takowego o 2 ct. więcej	
17	Za rozdzielenie drobnych proszków na kilka dawek aż do pięciu włącznie wraz z torebkami, okładką i sygnaturą za każdą dawkę	2
	Za każdą dawkę po nad pięć	1
18	Za mięszanie grubych proszków (pulverum per cribum trajectorum vel grosse tussorum) bez względu na to czy przy wydaniu są na dawki podzielone lub nie .	5
	U w a g a Za mięszanie samych ziółek (speciec) nie wolno policzyć żadnej opłaty.	
19	Za dzielenie grubych proszków lub ziółek (species) na kilka dawek wraz z torebkami, okładką i sygnaturą za każdą dawkę	2
20	Za papier i sygnaturę na wydanie ziółek (species) prostych środków leczniczych (simplicia i t. p. bez podzielenia takowych na dawki do 200·0 włącznie .	3
	Za większą ilość w ogóle	5
21	Za utarcie lub przetarcie proszku do mieszanki (mixtura albo do maści	5
22	Za sporządzenie cukru olejnego z wyjątkiem wypadku, jeżeli takowy ma być do proszku dodany . . .	5
23	Jeżeli w recepcie wymagane jest ciągłe przecieranie (trituratio continua) należy się za każdy kwandrans .	15
24	Za sporządzenie i uformowanie pigułek, kołaczyków (trochiscio i pastylek aż do 50 sztuk włącznie . .	25
	Za dziesięć sztuk nad tę liczbę	2
	Należytość za proszek do sypania użyty, ma być policzona stosownie do spotrzebowanej ilości. Jeżeli proszek do posypania nie został przez lekarza wskazany, ma być do tego użyty pulvis rad. liquiritiae . .	
25	Za sporządzenie powidełka	15
26	Za sporządzenie plastra lub maści (ceratum) za pomocą mięszania i wałkowania do 150·0 włącznie . .	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2

		ct.
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, natenczas za stopienie aż do 150·0 należy się	5
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
27	Za sporządzenie jednego czopka stolcowego . . .	20
	Za każdy dalszy czopek stolcowy	5
28	Za papier ceratowy, okładkę i sygnaturę, potrzebne do wydania plastra lub maści (ceratum) do 150·0 włącznie	3
	Za ilość większą niż 150·0	5
29	Za rozsmarowanie plastra lub maści (ceratum na płótnie wraz z robotą i płótnem na 50 □ cm. . . .	20
	Za każdy dalszy przyrost rozmiaru do 50 □ cm. . .	5
30	Za sporządzenie maści lub masy plastrowej (linimentum) tudzież za mieszanie kilku maści lub masy plastrowej do 150·0	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie należy się za to aż do 500·0	5
	Za podzielenie maści na większą ilość dawek aż do 5 dawek włącznie wraz z papierem ceratowym, za każdą dawkę	3
	Za każdą dalszą dawkę	2
31	Jeżeli przy ekspedycyi recepty nie ma zastosowania żadna z dotąd wskazanych robót receptowych, należy się za jednorazowe odważenie lub policzenie kropel .	2
	Za każde dalsze odważenie lub liczenie kropel . .	1
32	Za opakowanie, tj, korek, papier, szpagat i sygnaturę .	3
33	Za opieczętowanie naczynia przy wydaniu lekarstwa w wypadkach, w których tego zażądano	3
34	Rozumie się, że osobno liczyć należy opłatę za zarządzone przez pewnych lekarzy niezwykłe manipulacye.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe białe flaszki na lekarstwa:	
Za sztukę do 50 gramów włącznie	5
„ nad 50 „ do 200 gramów włącznie . .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	8
„ „ 300 „ „ 400 „ „ . .	10
„ „ 400 „ „ 800 „ „ . .	15
„ „ 800 „ „ 1500 „ „ . .	22
Flaszki podwójne, białe flaszki na proszki, flaszki hyalitowe lub czernione, mogą być policzone o połowę ceny drożej, aniżeli zwykłe białe flaszki na lekarstwa.	
Zwykłe słoiki na lekarstwa:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	3
„ powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	5
„ „ 100 „ „ 200 „ „ .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ „ .	8
„ „ 300 „ „ 500 „ „ .	15
Słoje porcelanowe:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	10
„ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ 100 „ „ 150 „ „ .	18
„ „ 150 „ „ 200 „ „ .	24
Jeżeli do słojów porcelanowych dodana zostanie nakrywka to za taką nakrywkę z drzewa lub z kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych do 20 gramów	5
przy słojach powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	8
„ „ „ 100 „ w ogóle . . .	12

	ct.
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	4
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie . .	6
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	7
„ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	9
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	8
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	10
„ „ 100 „ „ 150 „ „ . .	12
Pudełka zasuwane wraz z sygnaturą:	
Za sztukę obejmującą do 5 proszków	5
„ „ nad 5 do 10 proszków	10
„ „ „ 10 „ 20 „	15

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herb. sciss.	50·0	4	500·0	36
Acetum	100·0	3	„	13
„ pyrolign. crud.	„	4	„	18
Acidum acet. conc. venale 1·028	50·0	10	„	90
† „ arsenic. subt. pulv.	„	8	„	70
„ carbolicum	„	14	„	132
„ hydrochloric. conc. crud.	100·0	7	„	32
„ nitric. conc. crud.	„	9	„	40
„ salicylic.	1·0	2	—	—
„ sulfuric. anglic.	100·0	6	„	27
„ tannicum	10·0	25	50·0	118
Aether crudus	100·0	13	500·0	60
Aloë	50·0	9	„	82
„ gross. pulv.	„	12	„	110
Althaeae herb. sciss.	„	4	„	36
„ rad. elect. (IIda) sciss.	„	7	„	65
„ „ „ gross. pulv.	„	13	„	116
Alumen	„	3	„	26
„ pulv.	„	6	„	55
„ ustum	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	9	„	83
Ammonia	„	6	„	55
Ammoniacum	„	10	„	90
Ammonium carbon.	„	7	„	62
„ chlorat. crud.	„	5	„	45
Amylum pulv.	„	7	„	60
Angelicae rad. sciss.	„	7	„	65
„ rad. gross. pulv.	„	10	„	90
Anisi vulgar. fruct.	„	7	„	65
„ „ „ pulv.	„	12	„	106
Aqua calcis	500·0	6	—	—
„ chlori	50·0	7	500·0	65
„ destillata	500·0	10	—	—
„ kreosoti	„	18	—	—
„ laurocerasi	50·0	20	—	—
„ vegeto-miner. Goul.	500·0	10	—	—
Argentum nitric. fus.	5·0	70	—	—
Arnicae flor.	50·0	5	500·0	45
„ rad. sciss.	„	7	„	60
Asa foetida	„	12	„	110

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Asa foetida pulv.	50·0	17	500·0	160
† Atropinum sulfuric.	0·01	2	—	—
Axungia porci	50 0	7	500·0	64
† **B**elladonnae fol. sciss.	„	7	„	63
Calami rhizom. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	80
Calcium carb. nativ.	100·0	3	„	13
„ „ „ pulv.	50·0	5	„	40
„ hypochloros.	„	3	„	27
„ oxydat.	„	2	„	18
„ „ pulv.	„	4	„	35
Camphora	„	11	„	102
† Cantharides	„	60	—	—
† „ pulv.	„	72	—	—
Carbo lign. depur. pulv.	„	5	500·0	46
Carvi fructus	„	6	„	55
„ „ pulv.	„	12	„	106
Cera flava	„	14	„	130
Chamomillae rom. flor.	„	8	„	72
„ vulg. flor. gross. pulv.	„	13	„	121
Chinae cortex fusc.	„	40	„	375
„ „ „ gross. pulv.	„	45	„	420
Chininum hydrochloric.	—	—	1·0	33
† Chloralum hydrat.	10·0	15	50·0	70
Chloroformium pur. venale	50·0	30	—	—
Cinae flores	„	7	500·0	58
„ „ pulv.	„	12	„	110
Cinnamomi cortex	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	„	10	„	90
Collodium	„	20	—	—
Colocynthidum fruct. sc.	„	64	—	—
Conii macul. herb. sc.	„	4	500·0	34
Cuprum sulfuric.	„	9	„	86
† **D**igitalis fol. sc.	„	5	—	—
Emplastrum diachyl. simpl.	„	11	500·0	100
Euphorbium	„	6	—	—
„ pulv.	„	14	500·0	132
† Extractum belladonnae	5·0	31	—	—
„ filic. maris	„	34	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	23	—	—
† „ nucis vomicae	„	52	—	—
„ punicae granat.	„	18	—	—
„ scillae	„	10	—	—
Ferrum sesquichl. sol.	50·0	12	—	—
„ sulfuric. cr. pur.	„	4	500·0	34

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Ferrum sulfuric. venale	500·0	10	—	—
Filicis mar. rhiz. sc.	50·0	5	500·0	42
„ „ „ gross. pulv.	„	9	„	83
Foeniculi fructus	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	11	„	102
Gallae gross. pulv.	„	13	„	122
Gentianae rad. sc.	„	5	„	45
„ „ gross. pulv.	„	8	„	72
Glycerinum	„	9	„	82
Guajacum	„	24	„	228
Gummi arab. elect. (IIda)	„	12	„	112
† **H**ydrargyrum bichl. corros. pulv.	10·0	7	50·0	33
† „ bijodat. rubr.	5·0	20	—	—
† „ chlorat. mite pulv.	„	7	50·0	62
† „ oxydat. flavum	„	16	—	—
Hyoscyami fol. sc.	50·0	5	500·0	46
Ipecacuanhae rad. gross. pulv.	„	77	—	—
Jalapae tub. gross. pulv.	„	19	—	—
† Jodoformium	10·0	55	—	—
Jodum	5·0	22	—	—
Juniperi fructus	50·0	2	500·0	15
„ „ gross. pulv.	„	5	„	40
Kalium carbon. crud.	„	6	„	55
„ chloricum	„	12	„	115
„ hydro-oxyd. pur. ven.	„	39	—	—
„ hydro tartar. pulv.	„	18	500·0	168
„ hypermangan. cryst.	5·0	19	—	—
„ jodatum	50·0	110	—	—
„ nitricum	„	6	500·0	56
„ „ pulv.	„	9	„	82
† „ stibiat.-tart. pulv. (ven.)	„	25	—	—
„ sulfuratum	„	51	—	—
„ „ pro balneo	„	8	500·0	70
„ sulfuricum	„	6	„	52
„ „ pulv.	„	8	„	76
„ tartaric.	„	39	—	—
Kamala	10·0	28	—	—
Kreosotum crudum venale	„	5	—	—
Lini sem.	50·0	3	500·0	27
„ „ plac. gr. p.	„	4	„	30
Liquiritiae rad. sc.	„	5	„	48
„ „ decort. gross. pulv.	„	13	„	116
Magnesium carb. hydr.-oxyd. pulv.	„	16	„	148
„ sulfuric	„	4	„	36
Malvae fol. sciss.	„	5	„	45

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Manganum hyperoxyd. nat. pulv. . .	50·0	7	500·0	64
Mel depuratum	„	8	„	72
† Morphinum hydrochloric.	0·05	2	—	—
Myrrha	50·0	28	500·0	265
„ pulv.	„	33	„	304
Natrium boracic. pulv..	„	11	„	101
„ carbon. cryst. venal.	„	2	„	17
„ salicylic.	1·0	3	—	—
„ sulfuric. cryst. venal.	50·0	2	500·0	15
† Nux vomica gross. pulv.	„	8	„	76
Oleum amygdal. dulc.	„	25	—	—
„ cadinum	„	7	500·0	63
† „ croton. tiglii	1·0	4	—	—
„ hyosciami fol. coct.	50·0	13	—	—
„ jecoris aselli	„	7	500·0	63
„ lauri	„	8	„	75
„ lini	„	7	„	61
„ olivarum (IIda)	„	9	„	80
„ sinapis aether.	1·0	10	—	—
„ terebinth. rectif.	50·0	6	500·0	54
† Opium subt. pulv.	5·0	28	—	—
Petroleum crud. (Polonic.)	50·0	7	500·0	66
Pix liquida	„	4	„	34
Plumbum acet. venale	„	8	„	70
„ „ basic. solut, ...	„	12	„	110
„ carbonic pulv.	„	8	„	73
„ oxydat. pulv.	„	8	„	76
Pulvis Doveri	5·0	8	—	—
Quercus. cort. sciss.	50·0	4	500·0	34
„ „ gross. pulv.	„	7	„	62
Sabadillae semin.	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	12	„	110
Saccharum pulv.	„	7	„	66
Salicis cort. sciss.	„	4	„	37
Salviae folia sciss.	„	8	„	72
Sapo kalinus	„	4	„	36
„ medicinal	„	12	—	—
Scillae bulbus	„	2	500·0	18
„ „ sicc. pulv.	„	9	„	84
Sebum ovile	„	12	„	106
† Secale cornut.	„	13	„	120
† „ „ pulv.	„	20	„	190
Sinapis. semin.	„	5	„	45
† Solutio arsenic. Fowleri	5·0	2	50·0	16
Species aromatic.	50·0	11	500·0	104

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Spiritus camphorat.	50·0	8	500·0	70
„ saponatus	„	10	„	90
„ vini dilut. 70%	„	5	„	44
Spongia press. venal.	5·0	29	—	—
Stibium sulfur. aur. p. ven.	50·0	33	—	—
„ „ nigr. ven.	„	4	500·0	32
„ „ „ „ pulv. . . .	„	8	„	70
† Strychninum	0·05	2	—	—
Styrax liquid. . . . . , .	50·0	18	—	—
Sulfur. sublim. lot. venal.	„	3	500·0	26
Terebinthina commun.	„	4	„	36
† Tinctura aconiti	„	16	—	—
„ arnicae	„	11	500·0	100
† „ belladonnae	„	16	—	—
† „ cantharid.	„	32	—	—
† „ digitalis	„	16	—	—
„ jodi	„	35	—	—
„ myrrhae	„	20	—	—
† „ nucis vomic.	„	16	—	—
† „ opii simpl.	„	41	—	—
† „ veratr. albi	„	16	—	—
Unguentum cerussae	„	12	500·0	108
„ glycerini	„	16	—	—
„ hydrargyri	„	32	500·0	292
„ plumb. acetic.	„	17	„	158
„ simplex.	„	15	„	138
„ sulfurat.	„	12	„	110
Valerianae rad. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	83
Veratri alb. rhiz. sciss.	„	5	„	40
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	8	„	70
Zincum chlorat.	10·0	16	—	—
„ oxydat. pur. venale	50·0	28	—	—
„ sulfuric. pur. venale . . .	„	5	—	—
Zingiberis rhiz. sciss.	„	13	500·0	120
„ „ gross. pulv.	„	15	„	142

Dodatek do §. 3.

T a b u l a

exhibens doses medicamentorum toxicae indolis maximas pro adulto, ultra quas medicus ne praescribat pro usu interno nisi addito signo exclamationis :!

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Acidum arsenicosum	0·006	0·012	0·08	0·16
„ carbolicum crystallisatum . .	0·05	0·15	0·65	2·00
„ hydro-cyanicum (Pharmac. austr. 1855)	0·05	0·20	0·68	2·7
Aconiti tubera	0·12	0·60	1·6	8·2
Aconitinum	0·007	0·04	0·09	0·55
Apomorphinum hydrochloricum qua ementicum (injectione subcutanea adhibendum) .	0·01	—	—	—
Aqua amygdalar. amarar. concentrata . .	1·50	5·00	20·5	68·5
„ laurocerasi	1·50	5·00	20·5	68·5
Argentum nitricum	0·03	0·20	0·4	2·7
Atropinum	0·002	0·006	0·02	0·08
„ sulfuricum	0·002	0·006	0·02	0·08
Belladonnae folia	0·15	0·60	2·0	8·2
„ radix	0·07	0·30	1·0	4·0
Cantharides	0·07	0·20	1·0	2·7
Chloralum hydratum	3·00	6·00	40·0	80·0
Coffeinum	0·20	0·60	2·70	8·2
Colchicinum	0·003	0·009	0·04	0·12
Colocynthid. fruct.	0·30	1·00	4·0	13·7
Conii macul. herb.	0·30	2·00	4·0	27·4
Cuprum sulfuricum qua emeticum . .	0·40	—	5·5	—
Digitalinum	0·002	0·01	0·02	0·14
Digitalis folia	0·20	0·60	2·7	8·2
Extractum aconiti tuberum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ belladonnae foliorum . . .	0·10	0·40	1·4	5·5
„ „ radicis . . .	0·05	0·20	0·7	2·7
„ canabis indicae	0·10	0·30	1·4	4·0
„ colocynthidis	0·10	0·40	1·4	5·5
„ conii	0·18	0·60	2·5	8·2
„ hellebori viridis	0·10	0·30	1·4	4·0
„ hyoscyami foliorum . . .	0·15	0·80	2·0	11·0
„ nucis vomicae	0·04	0·20	0·55	2·7
„ opii	0·10	0·40	1·4	5·5
„ scillae	0·20	1·00	2·7	13·7
Ferrum jodatum	0·06	0·24	0·8	3·3
Hellebori virid rad.	0·30	1·20	4·0	16·4

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Hydrargyrum bichloratum corros. . . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ bijodatum rubrum . . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ jodatum flavum . . .	0·06	0·40	0 8	5·5
„ oxydatum flavum . . .	0·03	0·10	0·4	1·4
Hyoscyami folia	0·30	1·0	4·0	13·7
Jodoformium	0·20	1·0	2·7	13·7
Jodum	0·03	0·12	0·4	1·6
Kalium stibio-tartaricum	0·30	1·00	4·0	13·7
Kreosotum	0·04	0·16	0·55	2·2
Lactucarium	0·30	1·20	4·00	16·4
Morphinum	0·02	0·10	0·28	1·4
„ aceticum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ hydro-chloricum	0·03	0·12	0·4	1·6
Nux vomic. pulv.	0·12	0·50	1·6	6·8
Oleum crotonis	0·06	0·30	0 8	4·0
Opium pulveratum	0·15	0·50	2·0	6·8
Physostigminum salicylicum . . .	0 001	0·003	0·01	0 04
Phosphorus	0·001	0·005	0·01	0·06
Pilocarpinum hydrochloricum . , .	0·03	0·06	0·4	0·8
Plumbum aceticum	0·07	0·50	1 0	6·8
Santoninum	0·10	0·50	1·4	6·8
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	1·20	6·8	16·4
Stramonii fol. . . . . . . ,	0·25	1·00	3·3	13·7
Strychninum	0·007	0·02	0·09	0·27
„ nitricum	0·007	0·02	0·09	0·27
Tinctura aconiti	0·50	1·50	6·8	20·5
„ belladonnae	1·00	4 00	13·7	55·0
„ cantharidum	0·50	1 00	6·8	13·7
„ colchici seminum	1·00	3·00	13·7	41·1
„ digitalis	1·00	4·00	13·7	55·0
„ jodi	0·30	1·00	4·0	13·7
„ lobeliae	0·50	3·00	6·8	55·0
„ nucis vomicae	0·50	1·50	6·8	20·5
„ opii crocata	0·50	2·00	6·8	27·4
„ „ simplex	0·50	2·00	6·8	27·4
„ veratri albi	0·50	1·50	6·8	41·1
Veratri albi rhizoma	0·30	1·02	4·0	16·4
Veratrinum	0·01	0·03	0·3	0·4
Vinum colchici	1·00	3·00	13·7	41·1
Zincum aceticum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ cyanatum	0·005	0·012	0·06	0·16
„ sulfuricum	0·05	0 03	0·68	4·0
„ „ qua emeticum . . .	0·80		11 0	

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 20. Stycznia 1885. **Część III.**

Nr. 3.

Ustawa

o udzieleniu gminom miast: Brzeżan, Stanisławowa, Przemyśla i Rzeszowa koncesyi na dalszy pobór myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się pod warunkami poniżej określonymi prawo pobierania myta kopytkowego na lat trzy następującym gminom:

a) gminie miasta Brzeżan,
b) gminie miasta Stanisławowa,
c) gminie miasta Przemyśla,
d) gminie miasta Rzeszowa.

Art. II.

a) Gmina miasta Brzeżan pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich a mianowicie:

1. Na drodze ku Posuchowu za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;

2. Na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod folwarkiem zwanem Marcelówka;

3. na gościńcu ku Rajowi, obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik, za ostatniemi chałupami przedmieścia;

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa przy rogatce Lwowskiej;
6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi, przy rogatce Złoczewsko-Tarnopolskiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. Od każdej sztuki bydła pociągowego 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne do opłaty myta kopytkowego.

b) Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach.

1. Mykityńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czokałówka-Knihynin.
6. Krechowce-Knihynin (ul. Lipowa)
7. Zagwoźdź-Knihynin,
8. Wolczyniec-Knihynin,
9. Na drodze do kolei żelaznej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/_2$ (pół ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

c) Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce Lwowskiej,
2. przy rogatce Dobromilskiej,
3. przy rogatce Jarosławskiej,
4. przy rogatce na węgierskim trakcie,
5. na drodze do Pratkowiec,
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu,
7. na drodze od Krownik z zaporą na tejże drodze,
8 na drodze od Cybulanki z zaporą tamże na terytoryum miejskiem.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1/2 (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś źrebięta, cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty kopytkowego.

d) Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska,
2. „ „ Ruska wieś,
3. „ „ Sandomierska,
4. „ „ Krakowska,
5. „ „ Stajnie,
6. „ „ Psiarniska,
7. „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej mają być postawione w takich punktach, ażeby na pierwszej, przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem — wolne były od myta kopytkowego.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach, idą są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich, i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymywania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina, pobierająca myto kopytkowe, Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego. służy Wydziałowi powiatowemu, a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. IX.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa wskazane w ustawie drogowej środki przymusowe. Gdyby zaś takowe nie skutkowały, może polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, wstrzymać pobór myta kopytkowego.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina, pobierająca myto kopytkowe, pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 15. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 4.

Ustawa

o udzieleniu gminie miasta Tarnopola prawa do dalszego pobierania myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Tarnopola prawo pobierania myta kopytkowego na dalsze trzy lata pod następującemi warunkami:

Art. II.

Pobór myta kopytkowego odbywać się ma jak dotąd, na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. na Stawowej,
3. na Przewalisze,
4. na Brodzkiej,
5. na Zbarazkiej,
6. na Smykowskiej,
7. na Mikulinieckiej,
8. na Petrykowieckiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego jako to: cieląt, owiec, kóz nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie, znajdujących się w obrębie

gminy ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymywania ulic, placów i dróg, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na miejskie cele drogowe prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina miasta Tarnopola przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie roku budżetowego, wykaże gmina miasta Tarnopola Wydziałowi powiatowemu czy i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, służy Wydziałowi powiatowemu, a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Tarnopola wymienionych w tej ustawie warunków niedopełniła, zarządzi polityczna Władza powiatowa wskazane w ustawie drogowej środki przymusowe. Gdyby zaś takowe nie skutkowały, może polityczna Władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym wstrzymać pobór myta kopytkowego.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Tarnopola pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödölö, dnia 15. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 5.

Ustawa

z dnia 15. Grudnia 1884, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasteczka Radymna powiatu Jarosławskiego na pobór opłaty od słodzonych napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Ggminie miasteczka Radymna powiatu Jarosławskiego zezwala się pobierać w latach 1885, 1886, 1887, 1888, 1889 i 1890 opłaty od fabrycznie wyrabianych słodzonych napojów spirytusowych, bądź w gminie wyrabianych, bądź do niej, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek wprowadzanych, i w jej obrębie zużywanych, po dwa (2) centy w. a. od litra czyli od całej jednej flaszki.

Art. II.

Obręb poboru jest obręb gminy miasteczka Radymna.

Art. III.

Opłata ta cięży tylko na konsumcyi miejscowej, nie można nią obciążać ani produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Sposób poboru tej opłaty ustanowiony będzie przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, 15. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Stycznia 1885 l. 81.321, względem zezwolenia gminie miasta Bochni na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego ces. i król. Apostolska Mość, raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Gminie miasta powiatowego Bochni zezwala się pobierać w celu pokrycia wydatków gminnych w latach 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893 i 1894—100% dodatek do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.“

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. Grudnia 1884 l. 19.971.

Z c. k. Namiestnictwa.

We Lwowie, 2. Stycznia 1885.

Zaleski w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Stycznia 1885 do l. 81.321, względem zezwolenia gminie Monasterzyska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Gminie miejskiej Monasterzyska w powiecie Buczackim zezwala się pobierać w latach 1886, 1887, 1888, 1889, 1890 i 1891 na pokrycie wydatków gminnych 100% dodatek do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina."

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. Grudnia 1884 l. 19.971.

We Lwowie, 2. Stycznia 1886.

Zaleski w. r.

Nr. 8.

U s t a w a

z dnia 28. Grudnia 1884 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zaciągnięciu pożyczki w sumie 120.000 zł.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Upoważnia się Wydział krajowy do zaciagnięcia pożyczki pod jak najkorzystniejszemi dla skarbu krajowego warunkami w sumie 120.000 zł. wal. austr. i do wypuszczenia takiej ilości obligacyj długu krajowego, jaka okaże się potrzebną dla uzyskania wyż wymienionej sumy w gotowiźnie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 28. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dunajewski w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Stycznia 1885 l. 81.882 o dodatku do podatków dla funduszu indemnizacyjnego na rok 1885.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić uchwalony przez Wysoki Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozkład dodatków na rok 1885 a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego Galicyi wschodniej i funduszu indemnizacyjnego Galicyi zachodniej po ($31^1/_2$) trzydzieści jeden i pół centów, a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego po 22 ct. od każdego złotego reńskiego w. a. całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. Grudnia 1884 l. 20.762 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, z oznajmieniem, że równocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszu indemnizacyjnego.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw rozporządzeń i krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 25. Stycznia 1885. Część IV.

Nr. 10.

Ustawa

o udzieleniu gminie miasta Kołomyi prawa do pobierania myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich udziela się gminie miasta Kołomyi prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującemi warunkami:

Art. II.

Pobór myta kopytkowego ma się odbywać przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja,
2. Okrzesińce-Kołomyja,
3. Korolówka-Kołomyja,
4. Cieniawa-Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
5. Pradyki-Kołomyja,
6. Kamioneczki-Kołomyja,
7. Słobodka leśna-Kołomyja, } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk-Kołomyja, }
9. Szeparowce-Kołomyja,
10. Diatkowce-Kołomyja,
11. Sopów-Kołomyja,
12. Ispas-Kołomyja,

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru :

a) od konia, osła lub muła w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od sztuki bydlęcia rogatego w zaprzęgu (1) jeden ct.;

c) od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła (1) jeden ct.;

d) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia ($^1/_2$) pół ct.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Wszystkie dla dróg krajowych istniejące przepisy co do uiszczania opłaty, co do uwolnienia od tejże zupełnego lub częściowego, jakoteż co do przestępstw i kar stósują się także do opłaty kopytkowego w mieście Kołomyi.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obracany na żaden inny cel jak tylko na brukowanie, lub szutrowanie znajdujących się w obrębie gminy ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w dobrym stanie i zużywania na miejskie cele drogowe prestacyi mieszkańców miasta podług postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina miasta Kołomyi przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz wraz z dokładnym kosztorysem tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego art. VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina miasta Kołomyi Wydziałowi powiatowemu czy i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego służy Wydziałowi powiatowemu, a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Kołomyi wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa wskazane w ustawie drogowej środki przymusowe. Gdyby zaś takowe nie skutkowały, może polityczną władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym wstrzymać pobór myta kopytkowego.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Kołomyi pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń dnia 28. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 11.

Ustawa

o udzieleniu gminie miasta Brodów prawa do pobierania myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Brodów prawo pobierania myta kopytkowego na rok jeden pod następującemi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach, a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich Folwarków obok starego okopowiska;
d) przy drodze do Małych Folwarków obok skarbowego chmielnika;
e) na Jurydyce w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (5) pięć ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (dwa) 2 ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (jeden) 1 ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używanie na te cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina miasta Brodów przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego art. VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina miasta Brodów Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brodów wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa wskazane w ustawie drogowej środki przymusowe. Gdyby zaś takowe nie skutkowały, może polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, wstrzymać pobór myta kopytkowego.

Art. XI.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina, pobierająca myto kopytkowe, pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. Grudnia 1884.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 29. Grudnia 1884 L. 77.711 o udzieleniu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie prawa do dalszego pobierania myta od mostu na rzece Szkle.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 15. Listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie prawa do dalszego pobierania myta od mostu na rzece Szkle.

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie, powiatu Jarosławskiego, nadaje się na dalsze lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Szkle pod warunkiem utrzymania tego mostu własnym kosztem w dobrym stanie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na lewym brzegu w miejscu oddalonem najwyżej o 250 metr. od mostu, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, od których nie opłaca się myta.

c) od pięciu świń lub cieląt, jak również od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Gmina i obszar dworski Surochowa wolne są od opłaty myta w art. II. poszczególnionej.

Co się niniejszém podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 29. Grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Nr. 13.

Obwieszczenie

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 25. Listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu prawa do pobierania myta mostowego:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach,
2. obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku,
3. gminom wspólnie z obszarami dworskiemi Delatyna i Zarzycza,
4. obszarowi dworskiemu w Dobrotworze.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach powiatu Rudeńskiego od mostu na rzece Wereszycy podług następującej taryfy:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;
2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, woła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku powiatu Brodzkiego od mostu na rzece Styrze według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Gminom wspólnie z obszarami dworskimi Delatyna i Zarzycza powiatu Nadwórniańskiego od mostu na rzece Prucie podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Obszarowi dworskiemu w Dobrotworze powiatu Kamioneckiego od mostu na rzece Bugu wedle następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;
2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciorga świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciorga owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 29. Grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 25. Listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu Radzie powiatowej w Wieliczce, prawa do dalszego pobierania myta od mostu na rzéce Wildze przy drodze gminnej Podgórsko-Kobierzyńskiej i na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Wieliczce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. od mostu na rzece Wildze przy drodze gminnej Podgórsko-Kobierzyńskiej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct. aw.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, z wyjątkiem źrebiąt, cieląt i t. p. ssących przy matkach 1/2 (pół) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

2. Przy drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej wedle następującej taryfy:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu tychże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 29. Grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Nr. 15.

O b w i e s z c z e n i e.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z dnia 25. Listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu prawa do dalszego pobierania myta mostowego.

1. obszarowi dworskiemu w Surmaczówce,
2. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Radawie,
3. gminie Kańczuga.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

1. Obszarowi dworskiemu w Surmaczówce powiatu Jarosławskiego od mostu na rzece Lubaczówce podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i i osłów jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu świń, cieląt lub dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Radawie powiatu Jarosławskiego od mostu na rzece Lubaczówce przy drodze gminnej z Cyteli do Cienkiego pod warunkiem utrzymania własnym kosztem tak pomienionego mostu jako też mostów na ramieniu Lubaczówki i na Potoku według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt oraz od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty myta kopytkowego.

Wolni być mają od tej opłaty wszyscy mieszkańcy gminy Radawy wyjąwszy najęte furmanki z tej gminy, oraz wolne będą furmanki gmin: Mołodycza, Zaradowa, Czerce, Surmaczówki i Zapałowa w przejazdach dla potrzeb swych parafialnych.

3) Gminie Kańczuga powiatu Łańcuckiego od dwóch mostów na rzece Mlecze przy trakcie Jarosławskim położonych przy jednej rogatce podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1/2 (pół) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu tychże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 29. Grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Nr. 16.

O b w i e s z c z e n i e.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 25. Listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu prawa do dalszego pobierania opłat mytniczych od przewozów:

1. obszarowi dworskiemu w Brzyściu,
2. obszarowi dworskiemu w Podleszanach,
3. obszarowi dworskiemu w Woli mieleckiej,
4. obszarowi dworskiemu Szczurowicach,
5. obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach,
6. obszarowi dworskiemu w Wysocku.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

1. Obszarowi dworskiemu w Brzyściu powiatu Mieleckiego od przewozu na rzece Wisłoce podług następującej taryfy:

a) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct ;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct ;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś źrebięta, cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Obszarowi dworskiemu w Podleszanach powiatu Mieleckiego od przewozu na rzece Wisłoce wedle następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego to jest: od cieląt, źrebiąt, owiec, kóz i swiń 1 (jeden) ct.;

d) od jednej osoby pieszej 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Obszarowi dworskiemu w Woli mieleckiej powiatu Mieleckiego od przewozu na rzece Wisłoce podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 5 ct.; wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, które są wolne od opłaty myta ;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego jako to: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

4. Obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach powiatu Mieleckiego od przewozu na rzece Wisłocej podług następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

5. Obszarowi dworskiemu w Szczurowicach powiatu Brodzkiego od przewozu na rzece Styr wedle następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) ct.,

Wyjątek stanowią, bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki pędzonego bydła drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

6. Obszarowi dworskiemu w Wysocku powiatu Jarosławskiego od przewozu na rzece Sanie według następującej taryfy:

a) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 4 (cztery) ct.;

c) od jednego woła na rzeź albo w jarzmie od krowy, bukała i trzylatki 2 (dwa) ct.;

d) od jednego źrebięcia do dwóch lat jako też od jednego cielęcia niemającego jeszcze dwóch lat, od swini karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości,

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 29. grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Nr. 17.

Obwieszczenie

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Borszczowie na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka.

2. Radzie powiatowej w Mielcu od mostu na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl.

3. Radzie powiatowej w Mościskach na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej.

4. Radzie powiatowej w Łańcucie od mostu na rzece Rudzie (inaczej Trzebosicy.)

Art. I.

Radom powiatowym w Borszczowie, Mielcu, Mościskach i w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie

1. Radzie powiatowej w Borszczowie prawo do pobierania myta drogowego w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka.

2. Radzie powiatowej w Mielcu prawo do pobierania myta mostowego w Zgórsku na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl.

3. Radzie powiatowej w Mościskach prawo do pobierania myta drogowego w Krukienicach na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej.

Przy każdej z tych trzech pod poz. 1, 2, 3 poszczególnionych dróg pobierać należy opłatę mytniczą według następującego wymiaru:

a) od każdej sztukl bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne i od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do pobierania myta od mostu na rzece Rudzie (inaczej Trzebosicy) w gminie Rudzie podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (dwa) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny i t. p. (jeden) ct.

Konie, krowy, woły muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy co do uwolnienia od opłaty myta lub zniżenia tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa,

Lwów dnia 29. Grudnia 1884.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 28. Stycznia 1885. **Część V.**

Nr. 18.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Stycznia 1885, l. 1542, a względem pokrycia niedoboru funduszu krajowego w r. 1885 przez pobór dodatku krajowego.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 28. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. października 1884 następującej treści:

1. „Na pokrycie niedoboru funduszu krajowego ma być w r. 1885 pobieranym dodatek do podatków bezpośrednich po 30 ct. od każdego złotego wal. austr. całej należytości tych podatków.

2. Sejm upoważnia Wydział krajowy do przenoszenie w dziale zwyczajnych wydatków oszczędności jednej rubryki na potrzeby rubryk innych.“

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 31. Grudnia 1884, l. 21136.

We Lwowie dnia 12. Stycznia 1885.

W zastępstwie

Loebl w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 20. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale.

2. Radzie powiatowej w Bochni na drodze powiatowej Bocheńsko-Łapanowskiej.

3. Radzie powiatowej w Grybowie na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa ku Krynicy, oraz od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami.

Art. I.

Radom powiatowym w Tarnobrzegu, w Bochni i Grybowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do pobierania myta mostowego w Mokrzyszowie na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Radzie powiatowej w Bochni prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Bocheńsko-Łapanowskiej przy jednej rogatce wedle następującego wymiaru:

1. myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Radzie powiatowej w Grybowie prawo do pobierania myta na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa do Krynicy oraz od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami podług następującej taryfy:

A) na drodze Zborowicko-Grybowskiej.

1. Na stacyi w Siedliskach myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Na stacyi w Białej niżnej myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

B) na drodze z Grybowa ku Krynicy na stacyi w Kąclowej myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

C) od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami.

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 3 (trzy) ct.;
b) od pięciorga świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciorga owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu tychże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, 12. Stycznia 1885.

Zaleski w. r.

Nr. 20.

Obwieszczenie

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 20. Grudnia 1884 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Burzynie od mostu na rzece Biale.
2. Gminie w Dobczycach od mostu na rzece Rabie.
3. Obszarowi dworskiemu w Spasie od mostu na rzece Dniestrze.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

I. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Burzynie powiatu Tarnowskiego od mostu na rzece Biale podług następującej taryfy:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;
2. od bydląt przypędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;
b) od pięciorga świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciorga owiec 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Burzynie, wolni są od tej opłaty mytniczej.

II. Gminie miasta Dobczyc powiatu Wielickiego od mostu w Dobczycach na rzece Rabie wedle następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego t. j. cieląt, źrebiąt, owiec, kóz i świń $^{1}/_{2}$ (pół) ct.;

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

III. Obszarowi dworskiemu w Spasie powiatu Staromiejskiego od mostu na rzece Dniestrze podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią wszelkiego rodzaju bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy Spas wolni są od opłaty mostowego ile razy most ten przejeżdżać będą dla robót gospodarskich.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, 12. Stycznia 1885.

Zaleski w. r.

Nr. 21.

Ogłoszenie

c. k. górniczego Starostwa w Krakowie z 4. stycznia 1885 l. 19, o ustanowieniu terenu ochronnego dla źródeł wody w Rygulicach.

C. k. urząd górniczy okręgowy w Krakowie, w porozumieniu się z c. k. Starostwem powiatowem w Chrzanowie, wydał na podstawie przepisu §. 18 ust. górn. orzeczenie z dnia 8. września 1884 l. 1028, że celem ochrony zródeł wodnych w Regulicach, powiecie Chrzanowskim, dla miasta Krakowa, wyłącza się pewien teren dla wszelkiego kopalnictwa tak za minerałami zastrzeżonemi przepisem §. 3 ust. górn., jakoteż i wszelkiemi minerałami nie zastrzeżonemi ustawą górniczą.

Po zapadłej prawomocności tego orzeczenia, c. k. Starostwo górnicze w Krakowie ogłasza, że granice tego terenu następująco oznaczone zostały:

Od północy stanowi tą granicę koryto potoku Chechło, od miejsca gdzie droga ze Zbójnika do Dulowej prowadząca przez ten potok przechodzi aż do punktu mierniczego mapy sztabowej, oznaczonego liczbą 284, który jest zarazem punktem granicznym lasu Bagno;

granica zachodnia idzie od tego punktu zachodnim krańcem lasu Bagno aż do miejscowości Stawki przy drodze powiatowej do Chrzanowa prowadzącej, położonej, a ztąd dalej tą drogą aż do drogi do Płazy prowadzącej, następnie zaś wzdłuż tej drogi i doliną potoku przez Płazę płynącego aż do kapliczki w tej wsi około 1 km. od kościoła na południe stojącej, gdzie się też zaczyna południowa granica rejonu;

granicą południową jest droga polna prowadząca od wspomnionej dopiero kapliczki koło grupy domów zwanej Kamionka aż do krzyża stojącego powyżej pieca wapiennego, położonego przy folwarku Szymota, a od tego krzyża prosta linia do punktu mierniczego mapy sztabowej l. 260 w głównej dolinie potoku Regulickiego, dalej zaś mała boczna dolinka przechodząca przez punkt mierniczy l. 266 tejże mapy aż do zetknięcia się z drogą powiatową, prowadzącą z Alwerni na Grojec do Tenczynka;

wschodnią nakoniec granicą jest dopiero wspomniana droga powiatowa aż do punktu mierniczego l. 370 mapy sztabowej, od którego to punktu ciągnie się takowa drogą na Zbójnik do Dulowej prowadzącą aż do potoku Chechło.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 4. stycznia 1885.

Stengel m. p.

Nr. 22.

Ustawa

z dnia 16. stycznia 1885 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zaciągnięciu pożyczki 200.000 zł. w. a. na wspomożenie potrzebujących wsparcia gospodarzy wiejskich dotkniętych powodzią w roku 1884.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomery i z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Na wspomożenie gospodarzy wiejskich dotkniętych powodzią w roku 1884 upoważnia się Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki pod jak najkorzystniejszymi warunkami do 200.000 zł. w. a. i do wypuszczenia takiej ilości obligacyj długu krajowego, jaka się okaże potrzebną dla uzyskania wyż wymienionej sumy w gotowiźnie.

§. 2.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi skarbu i Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. stycznia 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dunajewski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 16. Lutego 1885. **Część VI.**

Nr. 23.

Obwieszczenie.

Według §. 1 ustawy z 21. Grudnia 1884 dz. u. p. Nr. 197, mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami podług obecnie ważnych ustaw podatkowych nadal pobierane w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1885, a to dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą skarbową z dnia 8. Kwietnia 1884 dz u. p. Nr. 45.

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty, od razu za cały rok 1885. Zmiany, jakieby w tem w skutek na ten rok uchwalić się mającej ustawy skarbowej zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie.

Podatek gruntowy na podstawie wyników regulacyi tego podatku wymierza i nakłada się w miarę osiągniętych w duchu ustawy z 23. maja 1883 (dz. u. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, i należy co do przypisania i ściągnienia podatku gruntowego za rok 1885 postąpić podług postanowień ustaw z 7 Czerwca 1881 dz. u. p. Nr. 49 i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z 22. Czerwca 1883 dz. u. p. Nr. 119.

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynków czyli podatku domowego ma być zastosowaną ustawa z 9. Lutego 1882 (dz. u. p. Nr. 17), dotycząca niektórych zmian ustaw o podatku domowym.

Przy podatku zarobkowym i dochodowym prócz ordynaryum pobrane być winien nadzwyczajny dodatek w wysokości ordynaryum.

Ci jednak kontrybuenci, których całkowita przypadająca od nich należytość podatkowa za cały rok 1885 w podatku zarobkowym i dochodowym w pierwszej klasie, lub w podatku dochodowym w drugiej klasie w ordynaryum kwoty 30 zł. wal. austr. nie przewyższa, mają spłacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ordynaryum.

Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo-czynszowym i klasowym, tudzież dochodowym, spłacaną być winna z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, natomiast należytość w podatku zarobkowym z góry w półrocznych dnia 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku płatnych ratach. Należy zatem przy pierwwymienionych rodzajach podatków przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca marca 1885 należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1885 w pełnej za pierwsze półrocze 1885 już należnej kwocie pobierać.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania stałych poborów, jakoteż względem wymiaru i zapłaty podatku dochodowego na rok 1885, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1. Fasye i wykazy celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1885 winne być w dotychczasowej, instrukcją z dnia 11. Stycznia 1850 przepisanej formie ułożone i do końca Stycznia 1885 do właściwych władz wymiarowych wniesione.

2. Przy zeznaniu dochodu w pierwszej klasie, tudzież dochodu w drugiej klasie nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu opodatkowaniu na rok 1885 podlegającego dochody i wydatki z lat 1882, 1883 i 1884.

3. Postanowienia §§. 21 i 22 ces. patentu z dnia 29. Października 1849 zastosowane być mają do kwot pochodzących ze stałych poborów II klasy w roku 1885 przypadających.

Strony obowiązane do wypłaty stałych poborów winne przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy i odsyłać takowy do c. k. kas podatkowych.

4. Odsetki i renty III klasy podlegające fasyonowaniu ze strony uprawnionych do pobierania tychże, mają być zeznane podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1884.

5. Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów kapitałów u nich lokowanych, przy wypłacie procentów, jest ważne także na rok 1885.

Posiadaczom budynków uwolnionych czasowo całkiem lub częściowo od podatku domowoczynszowego wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1885 od czystego dochodu rocznego uzyskanego z tychże budynków, to jest kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach wolnych całkowicie od podatku domowoczynszowego także po potrąceniu przypadających w roku 1885 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowoczynszowego.

W mowie będący 5% podatek winien być równie jako podatek domowoczynszowy spłacany z dołu w ratach z końcem każdego kwartału już należnych i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawu na nieruchomości przysłuża.

We Lwowie dnia 21. Stycznia 1885.

Nr. 24.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 20. Grudnia 1884 l. 1945.

Stałe opodatkowanie.

Pobór dodatku krajowego od pięcioprocentowego podatku z budowli czasowo uwolnionych od podatku domowoczynszowego.

Do wszystkich c. k. Starostw, urzędów podatkowych, Administracyi podatkowej we Lwowie i miejscowej komisyi podatkowej w Krakowie.

Kraj. Dyr. sk. L. 1945 praes.

Na posiedzeniu dnia 18. października 1883 przy rozprawie nad rubr. XII budżetu krajowego na rok 1884 „Dochód z dodatku krajowego do podatków“ powziął Sejm następującej treści uchwałę:

„Sejm wzywa c. k. Rząd, aby polecił urzędom podatkowym, pobierającym pięcioprocentowy podatek dochodowy od dochodu z budowli uwolnionych od płacenia podatku domowo-czynszowego, pobierać dodatek krajowy od tego pięcioprocentowego podatku dochodowego.“

Na posiedzeniu z dnia 23. Października 1884 wys. Sejm przyjął do wiadomości oświadczenie komisyi budżetowej, uznająca trafność interpretacyi Wydziału krajowego co do rozciągłości tej uchwały sejmowej w tym duchu, iż zastosowanie jej do domów w miasteczkach i na wsi od podatku czynszowego czasowo uwolnionych, a pomimo tego dodatkiem krajowym od odpisanego podatku czynszowego już obłożonych, nie było w intencyi wys. Sejmu, iż zatem uchwała ta dotyczy tylko nowych budowli w miastach, wolnych przez pewien czas od podatku domowoczynszowego, które na mocy uchwały sejmowej z dnia 28. Września 1868 (dz. ust. kraj. Nr. 20) są uwolnione na ten sam czas także od opłaty dodatku krajowego, przypadającego od tegoż podatku.

Wobec faktu, że uchwała sejmowa z 11. Października 1883 ustanowiła pobór dodatku krajowego do podatku dochodowego od budynków wolnych od podatku domowoczynszowego jako jeden ze środków pokrycia potrzeb krajowych w budżecie na rok 1884, powinno wykonanie tej uchwały nastąpić już począwszy od 1. Stycznia 1884.

Poleca się zatem władzom i urzędom podatkowym, aby od budynków w miastach, które z tytułu nowej budowli czasowo od podatku domowoczynszowego i na ten sam czas także od opłaty dodatku krajowego, przypadającego od odpisanego podatku czynszowego są uwolnione, dodatkowo za rok 1884 przypisały i ściągnęły dodatek krajowy od pięcioprocentowego podatku w wysokości ustanowionej na pokrycie niedoboru funduszu krajowego w roku 1884, a obwieszczonej w dodatku do dziennika rozporządzeń Minis. skarbu ex 1884 Nr. 14, aby zaś nadal przypisywały i ściągały dodatek krajowy od pięcioprocentowego podatku w tej wysokości, w jakiej ten dodatek do podatków stałych w każdym następnym roku ustanowiony będzie.

We Lwowie, dnia 20. Grudnia 1884.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 25. Lutego 1885 **Część VII.**

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Lutego 1885 do l. 7776, względem powołania IV. klasy wieku do poboru wojskowego w roku 1885 w Galicyi wraz z W. Ks. Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. k. państwowem Ministerstwem wojny, zarządziło na podstawie ustawy z dnia 2. Października 1882, D. u. p. l. 153, powołanie 4tej klasy wieku do tegorocznego poboru wojskowego w Galicyi wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem.

Co się wskutek reskryptu ministeryalnego z dnia 29. Stycznia 1885 l. 1539/362 II. a, podaje niniejszem do powszechnej wiadomości.

W zastępstwie:

Loebl w. r.

Nr. 26.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. Lutego 1885 l. 8461.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 49 instrukcyi do ust. wojsk. plan podróży i czynności, dotyczący uzupełnienia wojska w roku 1885 w Galicyi.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu Marcu	Kwietniu
		Stryj	18. Dolina	
		Dolina		10. Kałusz
	1	Kałusz		25. Stryj
9.	1	Żydaczów	2. Żydaczów 14. Stryj	
		Brzozów	1. Brzozów	
		Dobromil	17. Dobromil	1. Przemyśl
10.	1	Przemyśl		
		Bochnia	1. Bochnia	
		Chrzanów	21. Chrzanów	12. Kraków
	1	Kraków powiat		
		Wieliczka	1. Wieliczka	
13.	1	Kraków miasto	19. Kraków	
		Skałat	1. Skałat	
		Tarnopol	14. Tarnopol	10. Zbaraż
	1	Zbaraż		23. Tarnopol
15.	1	Trembowla	14 Trembowla 28. Tarnopol	
		Gorlice	1. Gorlice	
		Grybów	17. Grybów	
	1	Limanowa	27. Limanowa	14. Nowy Sącz
		Nowytarg	1. Nowy Targ	
20.	1	Nowy-Sącz	14. Nowy Sącz	
		Kołomyja	20. Kossów	
	1	Kossów		
24.	1	Śniatyn	1. Sniatyn 13. Kołomyja	
		Lwów miasto		
	1	Lwów powiat		
		Zółkiew	2. Zółkiew	
30.	1	Sokal	17. Sokal	2. Lwów

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Marcu	Kwietniu	
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17.		Stryj
19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9.	Dolina
	11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.	Kałusz
3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13.		Zydaczów
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Brzozów
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.		Dobromil
	2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17. 18, 20.	Przemyśl
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19. 20.		Bochnia
23, 24. 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 7, 8, 9, 10, 11.	Chrzanów
	13. 14, 15, 16, 17, 18. 20. 21, 22, 23.	Kraków
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.		Wieliczka
20, 21, 23, 24, 26, 27, 28.		Kraków
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13.		Skałat
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9.	Tarnopol
	11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22	Zbaraż
16, 17. 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26 27.		Trembowla
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Gorlice
18, 19, 20. 21, 23, 24, 26.		Grybów
28, 30, 31.	1, 2, 7, 8, 9, 10, 11, 13.	Limanowa
2. 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13.		Nowy Targ
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2.	Nowy Sącz
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19.		Kołomyja
21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2.	Kossów
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12.		Sniatyn
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.		Lwów
19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10.	Lwów
3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Zółkiew
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31,	1.	Sokal

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyj poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu marcu	Dnie podróży w miesiącu kwietniu
		Ropczyce	1. Ropczyce	
	1	Rzeszów	18. Rzeszów	
		Tarnobrzeg	1. Tarnobrzeg	
		Mielec	14. Mielec	
40.	1	Kolbuszowa	31. Kolbuszowa	18. Rzeszów
		Krosno	1. Krosno	
		Lisko	15. Lisko	2. Sanok
45.	1	Sanok		
		Brzeżany	17. Podhajce	
		Podhajce		1. Buczacz
	1	Buczacz		24. Brzeżany
		Rohatyn	1. Rohatyn	
		Bóbrka	17. Bóbrka	
55.	1	Przemyślany	31. Przemyślany	16. Brzeżany
		Myślenice	1. Myślenice	
	1	Wadowice	17. Wadowice	
		Biała	1. Biała	
56.	1	Żywiec	17. Żywiec	9. Wadowice
		Dąbrowa	1. Dąbrowa	
		Brzesko	12. Brzesko	
	1	Tarnów	27. Tarnów	
		Pilzno	1. Pilzno	
57.	1	Jasło	11. Jasło 31. Tarnów	

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
marcu	kwietniu	
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17.		Ropczyce
19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.	Rzeszów
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13.		Tarnobrzeg
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30.		Mielec
	1, 2, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17.	Kolbuszowa
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14.		Krosno
16 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1.	Lisko
	8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.	Sanok
2, 3 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11 12, 13, 14, 16.		Brzeżany
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.		Podhajce
	2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.	Buczacz
2, 3, 4. 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Rohatyn
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30.		Bóbrka
	1, 2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15.	Przemyślany
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Myślenice
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 7, 8.	Wadowice
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17.		Biała
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 7, 8.	Żywiec
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11.		Dąbrowa
13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26.		Brzesko
28, 30, 31.	1, 2, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.	Tarnów
2, 3, 4, 5, 6, 7. 9, 10.		Pilzno
12. 13 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23. 24. 26, 27, 28, 30.		Jasło

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu: Marcu	Dnie podróży w miesiącu: Kwietniu
		Tłumacz	2. Tłumacz	
	1	Horodenka	19. Horodenka	3 Stanisławów
		Stanisławów	15. Bohorodczany	
		Bohorodczany	27. Nadwórna	
58.	1	Nadwórna		14. Stanisławów
		Sambor	15. Staremiasto	
	1	Staremiasto	25. Sambor	
		Drohobycz	1. Drohobycz	
77.	1	Turka	22. Turka	11. Sambor
		Brody	1 Brody	
	1	Kamionka str.	25. Kamionka str.	17. Złoczów
80.	1	Złoczów		
		Gródek	13. Rudki	
	1	Rudki	27. Gródek	
		Mościska	1. Mościska	
		Jaworów	15. Jaworów	1. Rawa
89.	1	Rawa		21. Gródek
		Łańcut	1. Łańcut	
	1	Nisko	29. Nisko	15. Jarosław
		Cieszanów	1. Cieszanów	
90.	1	Jarosław	17. Jarosław	
		Borszczów	1. Borszczów	
	1	Zaleszczyki	18. Zaleszczyki	
		Czortków	12. Husiatyn	
95.	1	Husiatyn	29. Czortków	

Z c. k. Namiestnictwa.

Dnie czynności w miesiącu Marcu	Dnie czynności w miesiącu Kwietniu	Miejsce poboru
3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.		Tłumacz
20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30. 31.	1, 2.	Horodenka
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14.		Stanisławów
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26		Bohorodczany
28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10, 11, 13,	Nadworna
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14.		Sambor
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24.		Stare miasto
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21.		Drohobycz
23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10.	Turka
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24.		Brody
26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16.	Kamionka str.
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10, 11.	Złoczów
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12.		Gródek
14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26.		Rudki
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14.		Mościska
16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.		Jaworów
	2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.	Rawa
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28.		Łańcut
30, 31.	1, 2, 7, 8, 9, 10. 11, 13, 14.	Nisko
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16.		Cieszanów
18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31.	1, 2, 8, 9, 10, 11.	Jarosław
2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14. 16, 17.		Borszczów
19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28, 30.		Zaleszczyki
2, 3, 4. 5, 6, 7, 9, 10, 11.		Czortków
13, 14. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 28.		Husiatyn

We Lwowie dnia 14 lutego 1885

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 12. Kwietnia 1885. Część VIII.

Nr. 27.

Ustawa

z dnia 2. Lutego 1885 co do zmiany art. 15go ustawy z dnia 2. Maja 1873 (Dz. ust. kraj. l. 251) o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Znosi się artykuł 15ty ustawy z dnia 2. Maja 1873 r. (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 251) o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych w dotychczasowej osnowie. Artykuł ten ma opiewać jak następuje:

Płaca młodszego nauczyciela, bądź stale bądź tymczasowo umieszczonego, wynosi 60% płacy nauczyciela rzeczywistego szkoły, przy której młodszy ten nauczyciel pełni służbę. W żadnym jednak razie nie może być niższą nad 200 zł.

Płacę młodszego nauczyciela, zawiadującego stale szkołą filialną, ustanawia się na 250 zł. a. w. rocznie. Oprócz powyższej płacy będzie mogła Rada szkolna krajowa na przedstawienie Rad szkolnych okręgowych przyznawać z funduszu szkolnego krajowego nauczycielom młodszym, zawiadującym stale szkołą filialną, za każde 5 lat nienagannej służby osobny dodatek pięcioletni, w rocznej kwocie 25 zł. w. a.

Przyznawanie dodatku pięcioletniego powtarza się tylko do 30 lat służby na posadzie młodszego nauczyciela, zawiadującego stale szkołą filialną.

Za czas spędzony przez nauczyciela przy takiej szkole przed wejściem w wykonanie niniejszej ustawy, nie należy się pięciolecie.

§. 2.

Polecam Mojemu Ministrowi oświecenia wykonanie niniejszej ustawy.

Wiedeń, dnia 2. Lutego 1885.

Franciszek Józef w. r.

Conrad-Eybesfeld w. r.

Nr. 28.

U s t a w a

z dnia 2. Lutego 1885, mocą której na zasadzie ustawy państwowej z dnia 2. Maja 1883 Dz. u. p. z 5. Maja 1883 Nr. 53 wydają się postanowienia o urządzeniu publicznych szkół ludowych, a w szczególności szkół wydziałowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Szkoły ludowe pospolite, podając wiadomości ludziom wszelkiego stanu najpotrzebniejsze, urządzone będą tak, iżby dzieci z nauki czerpały oświecenie o zasadach religijnych i moralnych i obowiązkach obywatelskich, tudzież o zadaniach i warunkach zawodu, jakiemu się według okoliczności, miejsca i stanu prawdopodobnie poświęcą.

Nauka ma myć w szkołach pospolitych 4, 5 i 6cio klasowych tak rozłożona i prowadzona, ażeby uczniowie po ukończeniu klasy czwartej byli dostatecznie usposobieni do pobierania nauki w szkole średniej lub wydziałowej.

Szkoły będą o ile możności tak urządzone, iżby uczeń mógł z każdym rokiem obowiązku szkolnego przejść do wyższego stopnia nauki.

Podział młodzieży szkolnej na klasy i oddziały będzie zależał od ilości uczniów i od nauczycieli. Z wyjątkiem 4 do 6 klasowych szkół po miastach, może być wszędzie zaprowadzona nauka półdniowa.

Nauka w każdej szkole z osobna stanowić będzie zamkniętą w sobie całość.

Art. II.

Plany nauki dla szkół ludowych pospolitych ulegną rewizyi, w sposób postanowiony przez obowiązujące przepisy i w myśl art. I. niniejszej ustawy. Zostanie przytem uwzględnioną potrzeba nauki robót ręcznych.

Art. III.

Kursa nauki dopełniającej mają być dalszym ciągiem i dopełnieniem szkoły ludowej pospolitej.

Będzie się w nich odbywać nauka w takich porach dnia, tygodnia i roku, któreby pozwalały uczniom poświęcać się obok tego praktycznym zatrudnieniom Ilość godzin dopełniającej nauki wynosi co najmniej cztery godziny tygodniowo w szkołach 1, 2 i 3 klasowych, a sześć godzin w szkołach 4, 5 i 6 klasowych.

Mogą także osoby, które przekroczyły wiek szkolny, korzystać z tych kursów aż do ukończonego dwudziestego roku życia, a to odwidzając naukę bądź wszystkich bądź niektórych tylko przedmiotów.

Art. IV.

Kursa nauki dopełniającej obejmują w dalszym ciągu nauki szkoły ludowej pospolitej następujące przedmioty:

1. Naukę religii.
2. Ćwiczenia w czytaniu i rozbiorze przeważnie rzeczowym stosownych utworów piśmiennictwa, podanych w podręczniku przeznaczonym na ten cel a obejmujących pomiędzy innemi wiadomości z historyi, geografii i nauk przyrodniczych, z szczególną uwagą na znajomość kraju rodzinnego.
3. Wskazówki o pisaniu listów, tudzież najpotrzebniejsze wiadomości ze stylistyki praktycznej w połączeniu z odpowiedniemi ćwiczeniami.
4. Rachunki, mianowicie domowe i gospodarskie.

Ze szczególnem zastosowaniem do potrzeb życia praktycznego mogą wejść w skład tej nauki:

1. Główne zasady pojedynczej rachunkowości.
2. Rysunki.
3. Najważniejsze wiadomości z zakresu gospodarstwa wiejskiego i jego ubocznych gałęzi, albo też z technologii najważniejszych miejscowych zawodów przemysłowych.

Art. V.

Plany nauki dopełniającej ulegną rewizyi w sposób postanowiony przez obowiązujące przepisy a w myśl art. III. i IV. niniejszej ustawy.

Art. VI.

Dla uczniów, którzy nie zamierzają udać się ze szkoły ludowej pospolitej do szkół średnich, będą istnieć w kraju szkoły wydziałowe z szerszym niż w szkołach pospolitych programem nauki, przysposabiającej zarazem do rolniczego albo do przemysłowego zawodu.

Nauka w szkołach wydziałowych ma być tak urządzona, aby uczniowie ich byli także przyspasabiani do korzystania z nauki w seminaryach nauczycielskich, jako też w szkołach specyalnych, o ile wstęp do nich nie jest zawisłym od poprzedniego ukończenia pewnej klasy szkół średnich.

Będą osobne dla chłopców, a osobne dla dziewcząt szkoły wydziałowe. Jedne i drugie obejmować będą zazwyczaj kurs nauki czteroletni, podzielony na cztery klasy; wszakże szkoły wydziałowe o charakterze przeważnie rolniczym mogą poprzestać na kursie trzyletnim o trzech klasach, a w miarę miejscowej potrzeby można nawet urządzać szkoły wydziałowe o dwu klasach z kursem dwuletnim.

Przyjęcie ucznia do szkoły wydziałowej nastąpi na podstawie egzaminu wstępnego.

W szkołach wydziałowych musi być prócz dyrektora i katechety przynajmniej tylu nauczycieli, ile jest klas.

Liczba godzin tygodniowej nauki wynosi w każdej klasie 24 do 30.

Art. VII.

W szkołach wydziałowych dla chłopców będą przedmiotami nauki:

1. Religia.

2. Nauka języków.

3. Geografia i historya ze szczególniejszem uwzględnieniem kraju rodzinnego i w połączeniu z wiadomościami o obowiązującej konstytucyi państwa.

4. Rachunki w połączeniu z rachunkowością pojedyńczą.

5. Rysunki z wolnej ręki i rysunki geometryczne.

6. Kaligrafia.

7. Nauki przyrodnicze.

8. Technologia albo gospodarstwo wiejskie, jedno i drugie w połączeniu z ręcznemi ćwiczeniami mechanicznemi.

9. Muzyka.

10. Gimnastyka.

Art. VIII.

Szkoły wydziałowe dla chłopców odpowiadać mają miejscowym potrzebom i stosunkom i będą miały charakter przeważnie bądź przemysłowy bądź rolniczy. Te potrzeby praktycznego życia będą w miarę postępu uczniów w nauce coraz bardziej uwzględniane.

Art. IX.

W szkołach wydziałowych dla dziewcząt nauka stosować się będzie do właściwych tej płci potrzeb i usposobień i przyszłego jej stanowiska w rodzinie, uwzględniając przedewszystkiem potrzebę rozleglejszego wykształcenia ogólnego, a nie spuszczając z oka praktycznych także potrzeb.

Przedmioty nauki będą te same co w szkołach wydziałowych dla chłopców z następującemi zmianami:

Miejsce technologii i gospodarstwa wiejskiego zajmie nauka gospodarstwa domowego i robót kobiecych. Gimnastyka nie będzie przedmiotem obowiązkowym. Natomiast hygiena będzie wykładana w sposób ile możności wyczerpujący.

Nauka obcych języków może być także zaprowadzona jako przedmiot nadobowiązkowy za zezwoleniem Rady szkolnej krajowej.

Art. X.

Plany nauki dla szkół wydziałowych ulegną rewizyi w sposób postanowiony przez obowiązujące przepisy w myśl artykułów VI—IX niniejszej ustawy.

Art. XI.

Ze szkołami wydziałowemi połączone być mogą szkoły rolnicze, przemysłowe albo handlowe, niedzielne czy wieczorne, tudzież specyalne praktyczne kursa n. p. koszykarstwa, ceramiki, budownictwa i t. p., jeżeli się na to znajdą fundusze.

Art. XII.

W miejscach gdzie istnieją szkoły ludowe, zaprowadzone mogą być także kursa dla dorosłych, mające na celu dalsze rozwinięcie wiadomości w szkole ludowej nabytych.

Nauczyciele, którzy na tych kursach naukę udzielać będą, mają prawo do osobnego za to wynagrodzenia.

Art. XIII.

Polecam Mojemu Ministrowi oświecenia wykonanie niniejszej ustawy.

Wiedeń, dnia 2. Lutego 1885.

Franciszek Józef w. r.

Conrad - Eybesfeld, w. r.

Nr. 29.

Ustawa

z dnia 2. Lutego 1885, mocą której zostają zmienione niektóre postanowienia ustawy z dnia 2. Maja 1873 (Dziennik ustaw krajowych l. 250) o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół ludowych i o obowiązku posyłania do nich dzieci, tudzież ustawy z dnia 28. Grudnia 1882 (Dziennik ustaw krajowych l. 2 z r. 1883) o kosztach zakładania i utrzymywania szkół ludowych i o funduszach szkolnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Postanowienia artykułów 4., 5. 6., 12., 13., 14., 15., 24., 40 i 41. ustawy z dnia 2. Maja 1873 (Dz. ust. kraj. l. 250 o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół ludowych, i o obowiązku posyłania do nich

dzieci, tudzież artykułów 18., 19. i 28. w brzmieniu ustawy z dnia 28. Grudnia 1882 (Dz. ust. kraj. l. 2 z r. 1883.) przestaną odtąd obowiązywać. Artykuły te mają na przyszłość opiewać jak następuje:

Art. IV.

Liczba nauczycieli w każdej szkole ludowej stosować się będzie do liczby jej uczniów. Jeżeli liczba uczniów przez trzy następujące po sobie lata dosięga 80, należy bezwarunkowo postarać się o drugiego nauczyciela; o trzeciego, gdy ta liczba dojdzie 160 i w tym stosunku dalej. Tam gdzie zostanie zaprowadzona nauka półdniowa, przypadnie stu uczniów na jednego nauczyciela. Wolno jednakże gminie podnieść w swej szkole liczbę nauczycieli ponad ten wymiar, byle przyjęła obowiązek opędzenia z własnych środków w całości stąd wynikającej zwyżki nakładu.

Art. V.

W każdym powiecie politycznym ma być przynajmniej jedna szkoła ludowa pospolita o 4, 5, albo 6 klasach, a to w mieście, w którem ilość dzieci uczęszczających do szkoły jest tak wielką, że zgodnie z postanowieniami art. IV. zajdzie potrzeba ustanowienia odpowiedniej liczby nauczycieli.

Sejm krajowy na przedłożenie Wydziału krajowego orzecze osobną uchwałą o założeniu lub zwinięciu każdej szkoły wydziałowej, jakoteż o wysokości kwoty, którą się fundusz krajowy przyczyni do jej założenia i utrzymania. Co do istniejących już szkół wydziałowych pozostają w mocy dotychczasowe zobowiązania i orzeczenia organizacyjne, dopóki osobną uchwałą Sejm na wniosek Wydziału krajowego w tym względzie nie zaprowadzi zmiany.

Art. VI.

Oprócz szkół etatowych można zakładać szkoły filialne, w których nauczyciele młodsi będą udzielać nauki.

Szkoły takie mogą powstać:

a) Tam, gdzie najbliższa szkoła ludowa, nie jest wprawdzie więcej jak 4 kilometry odległa, lecz w skutek miejscowych przeszkód czy to stale, czy to na dłuższy czas mniej dostępna, majątkowe zaś środki mieszkańców nie wystarczają na założenie osobnej szkoły etatowej;

b) tam gdzie odległość od najbliższej szkoły etatowej przenosi wprawdzie 4 kilometry, ale liczba dzieci nie jest stosunkowo znaczna;

c) wreszcie tymczasowo tam, gdzie zasoby gminy i przeznaczone na cele szkolnictwa ludowego fundusze okręgowe nie wystarczają na założenie szkoły etatowej, chociaż zresztą zachodzą okoliczności wyrażone w art. I.

Art. XII.

Władze szkolne będą miały na uwadze, iż należy przedewszystkiem zaopatrzyć w szkoły te gminy, które ich dotąd nie mają. Ma się to jednak dziać bez uszczerbku zorganizowanych już szkół etatowych.

Art. XIII.

Etatowa szkoła ludowa pospolita zwiniętą być może jedynie za przyzwoleniem Rady szkolnej krajowej.

Art. XIV.

Obowiązek zakładania i utrzymywania publicznych szkół ludowych pospolitych ciąży w pierwszym rzędzie na gminach miejscowych do obrębu jednej szkoły wcielonych.

Obszary dworskie należące z niemi lub z jedną z pomiędzy nich do tej samej gminy podatkowej, przyczyniają się tak do zakładania jakoteż do utrzymywania szkół gminnych, w stosunku niniejszą ustawą bliżej określonym, jeżeli nie utrzymują w swoim obrębie własnym nakładem publicznej szkoły ludowej.

W razie jeżeli zasoby miejscowe nie wystarczają, przychodzi im w pomoc powszechność okręgu szkolnego, a względnie całego kraju.

Każda gmina winna utworzyć własny fundusz szkolny miejscowy, aby sobie ułatwić utrzymanie swej szkoły.

Również każdy okręg szkolny będzie miał swój osobny fundusz szkolny okręgowy, a prócz tego ma być także fundusz szkolny krajowy.

Co do kosztów zakładania i utrzymywania szkół wydziałowych obowiązują postanowienia art. V.

Art. XV.

Do miejscowego funduszu szkolnego należą grunta nadane szkole, zabudowania szkolne, kapitały, zapisy i darowizny prywatne.

Do tego funduszu wpływają:

I. Dla szkół ludowych pospolitych:

a) wszystkie dochody z majątku szkolnego;

b) ofiary, do których się zobowiązały kiedykolwiek na rzecz szkoły miejscowej gminy, korporacye, instytucye, lub osoby prywatne, jakoteż datki dobrowolne;

c) kary pieniężne ściągane od rodziców za opieszałość w posyłaniu dzieci do szkoły;

d) dodatki pieniężne od gmin, obszarów dworskich, czyli w ogóle od stron konkurencyjnych na utrzymanie nauczycieli.

II. Wszystkie fundusze przeznaczone na utrzymanie szkół wydziałowych, o ile Sejm uchwałą co innego nie postanowi.

Art. XVIII.

Jeżeli dochody miejscowego funduszu szkolnego, wymienione w art. 15. a, b, c, nie wystarczają na opłacanie nauczycieli szkół ludowych pospolitych i tych wydziałowych, które istniały już przed wejściem w wykonanie niniejszej ustawy, obowiązane są gminy i obszar dworski do wnoszenia na ten cel do miejscowego funduszu szkolnego dodatków pieniężnych, a to gminy aż do 9% całej należytości wszystkich podatków stałych razem z dotychczasowemi dodatkami rządowemi, w gminie opłacanych, a obszar dworski aż do wysokości 3% całej należytości wszystkich podatków stałych razem z dotychczasowymi dodatkami rządowemi z obszarów opłacanych, każdy z nich o tyle, o ileby to, co na mocy dawniejszych zobowiązań, bądź to w naturze, bądź też w gotowych pieniądzach na utrzymanie nauczyciela już uiszcza, nie dorównywało oznaczonym powyżej procentom.

W każdym jednak razie obszar dworski przyczynia się do pokrycia niedoboru tylko w trzeciej części tego, do czegoby w miarę całej należytości swych bezpośrednich podatków stałych razem z dotychczasowemi dodatkami rządowemi był na mocy ustaw obowiązany — gdyby należał do związku gminy miejscowej.

Dodatki pieniężne od gminy pokrywane być mają w taki sam sposób, w jaki się pokrywają inne wydatki pieniężne, na gminie ciężące.

Art. XIX.

Zasiłki z funduszów szkolnych okręgowych, a względnie krajowych na pokrycie niedoboru w dochodach przeznaczonych na utrzymanie nauczycieli szkół wymienionych w artykule XVIII. Rada szkolna miejscowa żądać dopiero wtenczas ma prawo, gdy wskaże, że to, co gmina na ten cel, bądź to na podstawie dawniejszych zobowiązań do corocznych datków w pienią-

dzach, lub w naturze, bądź to na mocy niniejszej ustawy już opłaca, wynosi przynajmniej 9% całej należytości wszystkich podatków stałych razem z dotychczasowemi dodatkami rządowemi, a to, co obszar dworski na ten cel bądź to na mocy dawniejszych zobowiązań do corocznych datków w pieniądzach lub w naturze, bądź na mocy niniejszej ustawy już opłacą, wynosi przynajmniej 3% całej należytości podatków stałych razem z dotychczasowemi dodatkami rządowemi z obszarów opłacanych.

Co do miast i miasteczek, które posiadają własny majątek zakładowy, orzeka Rada szkolna okręgowa, a względnie Rada szkolna krajowa, po wysłuchaniu zdania Wydziału powiatowego, a względnie Wydziału krajowego, czyli i jaki zasiłek ma im być przyznany z funduszu szkolnego okręgowego lub funduszu szkolnego krajowego.

Art. XXIV.

Wszystkie wydatki na wystawienie lub najem, na utrzymanie, wewnętrzne urządzenie, opał, oświetlenie i obsługę budynków szkolnych szkół wymienionych w artykule XVIII., jakoteż na wystawienie i utrzymywanie albo najem pomieszkań dla nauczycieli, o ile nauczycielom służy do tego prawo, wreszcie na zakupno lub dostarczenie gruntu pod budynki i pola na szkółkę owocową lub pasiekę, a niemniej miejsca na ćwiczenia gimnastyczne, ponoszą właściwie gminy, o ile te wydatki nie są pokryte na podstawie prawomocnych zobowiązań trzecich osób, korporacyi lub funduszów, albo zapisów.

Obszar dworski w obrębie gminy położony przyczynia się do opędzenia tych wydatków w stosunku w artykule XVIII. za zasadę przyjętym.

Zasiłki na nie mogą w razach wyjątkowych udzielone być gminom z funduszu szkolnego okręgowego lub krajowego w formie zaliczek, które po upływie pewnego czasu naraz lub ratami mają być zwrócone.

Dochodów miejscowego funduszu szkolnego można użyć na ten cel tylko pod warunkami w artykule XXII. wymienionemi. Zresztą Rady szkolne okręgowe wpływać będą na gminy, aby te starały się zebrać na takie wydatki osobne fundusze, z których się tworzy odrębny dział miejscowego funduszu szkolnego, wyłącznie na ten cel przeznaczony.

Art. XXVIII.

Do zasiłków na rzecz pojedyńczych powiatów z funduszu szkolnego krajowego, ma fundusz szkolny okręgowy dopiero wtenczas prawo, jeżeli powiat, dla którego szkół wymienionych w artykule XVIII. potrzeba zasiłku, wnosi do niego ogół dodatków przynajmniej 3% całej należytości wszyst-

kich podatków stałych razem z dotychczasowemi dodatkami rządowemi wynoszący.

Art. XL.

Obowiązek uczęszczania do szkoły zaczyna się z ubiegłym szóstym, a ustaje z upłynionym dwunastym rokiem życia.

Wszystkie dzieci, będące w tym wieku winne uczęszczać do szkoły publicznej.

Czasowo albo trwale wolne są od tego:

Dzieci, które uczęszczają do szkół wyższych rolniczych, przemysłowych, albo specyalnych, o ile te są tak urządzone, aby mogły zastąpić naukę udzielaną po szkołach ludowych; dalej dzieci, których ciężkie ułomności cielesne lub duchowe nie dopuszczają uczęszczania do szkoły; wreszcie dzieci pobierające nauki w domu, albo w prywatnym zakładzie naukowym.

W ostatnim wypadku cięży odpowiedzialność za to, czy dzieci otrzymują taką przynajmniej naukę, jaka jest dla szkół ludowych przepisaną, na rodzicach albo ich zastępcach.

Jeżeli zachodzą w tej mierze jakie wątpliwości, ma je sprawdzić Rada szkolna okręgowa. Rodzice i ich zastępcy mają się poddać rozporządzeniom, wydanym w tej mierze.

W razie potrzeby postąpi Rada szkolna okręgowa według przepisów artykułów XLIII. i XLIV. niniejszej ustawy.

Art. XLI.

Obowiązek uczęszczania do szkoły ludowej ustaje z 12. rokiem życia, jedynie pod warunkiem, jeżeli uczeń udowodni dostateczną biegłość w przepisanych dla szkół ludowych gałęziach nauki. Po ukończeniu szkoły ludowej pospolitej, winien jednak każdy uczeń, który nie uczęszcza do szkoły wydziałowej, albo do jakiegoś innego zakładu naukowego — uczęszczać jeszcze przez trzy lata na kursa nauki dopełniającej.

§. 2.

Polecam wykonanie niniejszej ustawy Mojemu Ministrowi oświecenia.

Wiedeń, dnia 2. Lutego 1885.

Franciszek Józef w. r.

Conrad-Eybesfeld w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 27. Kwietnia 1885. **Część IX.**

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów we Lwowie z dnia 7 kwietnia 1885 l. 8772 co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. kwietnia do końca września 1885.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. kwietnia do końca września 1885 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		zwyczajną pocztą	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Wadowice	1	10	—	92
Nowy Sącz, Sanok, Zółkiew, Tarnów . .	1	6	—	88
Brzeżany, Rzeszów	1	3	—	86
Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Sambor. Kołomyja, Lwów, Przemyśl	1	—	—	83
Czortków, Złoczów	—	96	—	80

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametr.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 7 kwietnia 1885.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 31. Maja 1885. Część X.

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 21. kwietnia 1885, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zawierająca ustawę budowniczą dla królewskiego stołecznego miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, wydaję dla królewskiego stołecznego miasta Lwowa ustawę budowniczą:

Ustawa budownicza

dla królewskiego stołecznego miasta Lwowa.

D z i a ł I.

O pozwoleniu na budowę.

§. 1.

Budowy wymagające pozwolenia urzędowego (konsensu).

Pozwolenia urzędowego (konsensu) potrzeba na wykonanie w terytoryalnym obrębie miasta Lwowa nowych budowli, na przebudowanie, powiększenie, albo rozebranie częściowo lub w całości budynków istniejących, na przedsiębranie w budynkach istniejących takich zmian, które oddziaływują na moc i trwałość budynków, na stosunki sanitarne lub bezpieczeń-

stwo ogniowe, albo z którémi jest połączone przeobrażenie frontu, lub wreszcie które wywierają wpływ na prawa sąsiadów, — na budowę studzien, wodociągów, zbiorników na wodę lub nawóz, kanałów, jam kloacznych; przedsiębranie robót w ogólności, z którémi wykopy ziemne są połączone, na odgraniczenie gruntów od ulic i placów publicznych i t. p. roboty.

Obręb gminy miasta Lwowa obejmuje wszystkie w katastrze podatkowym lub księgach gruntowych miasta zapisane realności.

§. 2.

Budowy wymagające tylko doniesienia.

Przy zmianach budowlanych, które nie należą do rodzaju robót w §. 1 przytoczonych, wystarcza, jeżeli osoba do kierowania lub wykonania odnośnych robót w myśl ustaw obowiązujących upoważniona, zawiadomi poprzednio miejski Urząd budowniczy przez zapisanie przedsiębrać się mającej roboty w księgach na ten cel przeznaczonych.

Urząd budowniczy mocen jest wstrzymać wykonanie robót, któreby uznał jako ulegające przepisom §. 1 i zażądać przedłożenia w myśl §. 7 niniejszej ustawy.

Przy naprawach, które nie wprowadzają zmiany w ogólnym stanie budynku i których celem jest tylko utrzymanie w dobrym stanie poszczególnych przedmiotów, nie wymaga się żadnego uwiadomienia.

§. 3.

Oznaczenie linii regulacyjnej i poziomu przy istniejących ulicach, drogach i placach publicznych.

Jeżeli przedmiot budowy, czy to budynek, czy odgraniczenie, licować ma do ulicy, drogi lub placu publicznego, należy przed wniesieniem do Magistratu podania o konsens zapewnić się, czy kierunek dotychczasowej linii frontowej albo dotychczasowego poziomu nie ulegnie zmianie według ogólnego planu regulacyjnego całego miasta, który to plan w urzędzie budowniczym do użytku stron interesowanych stale będzie wyłożony.

Gdyby zmiana taka nastąpić miała, należy wnieść do Magistratu podanie o oznaczenie linii regulacyjnej, a względnie oznaczenie poziomu dla stawiać się mającego budynku z załączeniem właściwych planów w dwóch egzemplarzach, a mianowicie:

sytuacyjnego w takiej rozciągłości, aby regulacya dokładnie mogła być rozpoznaną, — i niwelacyjnego, które to plany podług skali w §. 9 ustanowionej, mają być sporządzone i dokładnie w miarze metrycznej kotowane.

Linię regulacyjną i wysokość poziomu oznacza urząd budowniczy na miejscu.

Jeżeli linia regulacyjna i wysokość poziomu są już ustanowione, natenczas załatwienie podania ma być doręczone stronie w przeciągu dni 20, jeżeli zaś dopiero osobno muszą być ustanowione, w przeciągu dni 30.

Gdyby terminy powyższe nie mogły być zachowane, należy w tym samym czasie zawiadomić stronę o powodach zwłoki.

§. 4.

Odszkodowanie przy zmianie linii frontowej w istniejących drogach, ulicach i placach.

Jeżeli wskutek ustanowienia linii regulacyjnej okaże się potrzeba, ażeby przedmiot budowy, który ma być z gruntu wzniesiony, dobudowany lub przebudowany, został po za dotychczasową linią frontową naprzód wysunięty lub w tył cofnięty, natenczas w pierwszym przypadku obowiązany jest podający o konsens, zaś w drugim przypadku obowiązaną jest gmina miasta Lwowa nabyć część gruntu położoną pomiędzy dawniejszą linią frontową, a nową linią regulacyjną.

Gdyby co do ceny wynagrodzenia ugoda dobrowolna nie przyszła do skutku, cena ta będzie oznaczona przez sądowe oszacowanie.

O powyższym obowiązku odstąpienia gminie części gruntu na publiczną drogę, ulicę lub plac, orzeka w razie odwołania się c. k. Namiestnictwo.

Jeżeli postanowienie względem kierunku linii regulacyjnej stało się prawomocnem, może być konsens na zamierzoną budowę udzielony, chociażby cena wynagrodzenia za odstąpić się mającą część gruntu nie była jeszcze ustanowioną i uiszczoną, skoro we właściwym sądzie realnym złożoną zostanie kaucya odpowiadająca wartości wywłaszczonego gruntu, jaką władza dozwalająca budowy po wysłuchaniu dwóch rzeczoznawców oznaczy.

§. 5.

Podział gruntu pod budowle i otwarcie nowych ulic.

Jeżeli grunt pod budowle na żądanie właściciela ma być podzielony na części, należy przed wniesieniem podania o konsens na budowę uzyskać potwierdzenie planu działów.

Tym celem należy przedłożyć plany sytuacyjne w dwóch egzemplarzach i oznaczyć w takowych z podaniem miar czarnym kolorem granice całej podzielić się mającej realności, zaś czerwonym kolorem granice utworzyć się mających parcel, prócz tego należy podać na planach wymiar całej realności przed podziałem, jakoteż wymiar poszczególnych nowych parcel.

Właściciel realności, która na jego żądanie ma być podzieloną na części, winien odstąpić bezpłatnie z tej realności grunta potrzebne na utworzenie, w celu przeprowadzenia zamierzonego podziału realności, nowych placów, dróg i ulic, oraz na sprostowanie lub rozszerzenie istniejących, jednakże do szerokości tychże nie większej jak 20 metrów.

Zezwolenie na podział realności traci swoją ważność, jeżeli do lat trzech od dnia doręczenia odnośnego konsensu zabudowanie wydzielonych parcel nie zostało rozpoczęte, lub podział w księgach gruntowych nie został przeprowadzony.

§. 6.

Otwarcie nowych lub rozszerzenie istniejących ulic w interesie komunikacyi publicznej.

Gdyby uznaną została potrzeba otwarcia dla publicznej komunikacyi nowej drogi, placu lub ulicy przez grunta prywatne, bądź puste, bądź zabudowane, lub też rozszerzenia albo sprostowania istniejącej drogi, placu lub ulicy, obowiązany jest właściciel odnośnej realności odstąpić potrzebną na ten cel część gruntu za wynagrodzeniem, a nawzajem służy mu prawo nabyć od gminy na własność część gruntu pozostałą z drogi, placu lub ulicy.

O wywłaszczeniu na cele powyższych zmian, przez władze autonomiczne za potrzebne uznanych, orzeka c. k. Namiestnictwo według obowiązujących w tej mierze prawnych przepisów.

Gdyby w obydwu powyższych przypadkach ugoda dobrowolna co do ceny wynagrodzenia nie przyszła do skutku, cena ta będzie oznaczona przez sądowe oszacowanie.

§. 7.

Podanie o pozwolenie na budowę (konsens).

Przed rozpoczęciem budowy należy wnieść do Magistratu podanie o pozwolenie na budowę (konsens) z załączeniem planów w dwóch egzemplarzach.

Podający obowiązany jest w razie zachodzącej wątpliwości wykazać prawo własności przedmiotu, czy gruntu pod budowę przeznaczonego, albo też przedłożyć pozwolenie właściciela, a jeżeli działa w imieniu trzecich osób, tych pełnomocnictwo.

§. 8.

Plany na budowę.

Plany na budowę powinny zawierać:

a) Plan sytuacyjny z uwidocznieniem położenia i granic realności do zabudowania przeznaczonej, przedmiotu budowy tamże powstać mającego, tudzież istniejących starych zabudowań, podwórz, dziedzińców i ogrodów, położenia przypierających sąsiednich realności i budynków z oznaczeniem ich właścicieli i numerów tabularnych, wreszcie ościennej ulicy, nazwy i szerokości tejże, kierunku linii frontowej, a względnie regulacyjnej.

W planie tym należy wykazać także i przez odpowiednie pokotowanie uwidocznić obszar całej realności, przestrzeń jej już zabudowaną, jakoteż zabudować się mającą;

b) Plan niwelacyjny, a mianowicie przekrój podłużny i poprzeczny, przez środek ulicy, z dokładnem oznaczeniem liczbami wszystkich znaczniejszych wzniesień, oraz wysokości progu wejścia głównego nowej budowy;

c) Plany poziome wszystkich piętr, piwnic i poddasz, przekrój podłużny i poprzeczny, tudzież widok zewnętrzny budynku z oznaczeniem wysokości sąsiednich domów.

Na planie piwnic powinny być uwidocznione doły kloaczne, kanały domowe, połączenia z kanałem głównym, ich przekrój poprzeczny i spadek, dalej ścieki wodne i studnia.

Na planie poddasza należy przedstawić wszystkie mury strychowe, kominowe i ogniowe, tudzież podział poddasza, jeżeli takowy częściami na użytek mieszkańców domu ma być oddany.

Wszelkie miary czyli koty, odstępy budynku od ulicy, sąsiednich granic i zabudowań, szczególniej zaś grubości murów, wysokości ubikacyj i ich rozmiary, mają być dokładnie oznaczone liczbami według miary metrycznej.

Niezwykłe konstrukcye, mianowicie żelazne, mają być przedstawione w szczegółowych rysunkach, a wytrzymałość ich obliczona w dołączonym statystycznym rachunku.

Przy wykonaniu reparacyj lub zmian częściowych wystarcza przedłożenie planu tej części budynku, w której zmiana ma być uskuteczniona.

Wszystkie plany mają być wykonane na trwałym papierze lub płótnie.

§. 9.

Podziałka (skala) dla planów.

Plany mają być rysowane według miary metrycznej, a mianowicie:

Plany sytuacyjne obejmujące większą przestrzeń podług skali 1 : 1000 czyli 1 cm. = 10 m., przy mniejszej przestrzeni podług skali 1 : 500 czyli 1 cm. = 5 m.

W planach niwelacyjnych należy miary długości oznaczyć według skali planów sytuacyjnych, zaś miary wysokości według skali 10 razy powiększonej

Plany na budowę mają być rysowane podług skali 1 : 100 czyli 1 ctm. = metr.

Rysunki szczegółowe i konstrukcyjne mają być rysowane podług takiej skali, aby dokładne ich rozpoznanie było możebnem, mianowicie w stosunku 1 : 10, 1 : 20, 1 : 50 i t p.

§. 10.

Podpisy na planach na budowę.

Plany przedłożone do zatwierdzenia mają być opatrzone podpisem właściciela gruntu przeznaczonego do zabudowania, albo tegoż umocowanego zastępcy, jakoteż autora planów.

§. 11.

Przeprowadzenie komisyi przed udzieleniem konsensu na budowę.

Po wniesieniu podania o pozwolenie na budowę Magistrat w najkrótszym czasie zbada projekt budowy przez komisyę, złożoną z administracyjnego i technicznego urzędnika, a w razie potrzeby i fizyka miejskiego.

Do komisyi tej mają być zawezwani: właściciel przeprowadzić się mającej budowy, albo jego pełnomocnik, kierujący budową, tudzież sąsiedzi.

Komisya powinna odbywać się na miejscu. Magistrat może jednak zarządzić komisyę w urzędzie, wszelako i w takim razie służy interesowanym stronom prawo żądania oględzin na miejscu.

Komisya starać się będzie o usunięcie przeszkód w drodze dobrowolnej ugody. Jeżeli ugoda przyjdzie do skutku, zostanie na podstawie tejże udzielony konsens na budowę, o ile takowa ze względów publicznych może być uskuteczniona. — Gdyby zaś ugoda nie przyszła do skutku, rozstrzygnie władza do udzielenia konsensu na budowę powołana o podniesionych zarzutach, o ile roz-

strzygnięcie to należy do zakresu jej działania, oraz orzeknie, czy i o ile ze względów publicznych zamierzona budowa może być uskutecznioną, a stosownie do tego albo odmówi konsensu na budowę, albo go udzieli z zastrzeżeniem co do zarzutów z tytułu prawa prywatnego uczynionych, i pod tym ostatnim względem odeszle strony na drogę sądową, pozostawiając budującemu, by się przeciw podniesionym zarzutom zastrzegł w myśl postanowień ustawy cywilnej i przepisów postępowania sądowego, a według okoliczności budowę na własne niebezpieczeństwo rozpoczął lub rozpoczętą dalej prowadził (§. 472 proced. sąd. i §. §. 340—342 kodeksu cyw.)

Podniesione z tytułu prawa prywatnego zarzuty, których rozstrzygnięcie na drodze sądowej zostało zastrzeżonem, mają być w załatwieniu podania wyraźnie wymienione. Protokół powyższego postępowania ma być podpisany przez wszystkie obecne strony.

§. 12.

Udzielenie konsensu. — Zawiadomienie o takowym stron interesowanych. — Rekursa tychże.

Na podstawie planów w §. 7. przepisanych i rozprawy, czy też protokołu komisyi w §. 11. określonego, udziela się podającemu przy zwrocie jednego egzemplarza przedłożonych i klauzulą zatwierdzenia opatrzonych planów pozwolenie na budowę (konsens) bezwarunkowo lub też z ograniczeniami wyżej poszczególnionemi.

O udzieleniu lub odmówieniu konsensu zawiadamia się podającego, tudzież wszystkie te strony, które przeciw zamierzonej budowie zarzuty podniosły. Przeciw orzeczeniu temu służy interesowanym droga rekursu. Rekurs powinien być wniesiony w przeciągu dni 14. od dnia doręczenia orzeczenia, w przeciwnym bowiem razie będzie bezwzględnie odrzucony.

Załatwienie podań o konses na budowę ma być doręczone stronom w przeciągu dni 15, jeżeli sprawa zaś podlega rozstrzygnięciu Reprezentacyi miasta, w przeciągu dni 30.

§. 13.

Konsens na budowę zakładów przemysłowych lub fabryk.

Przy budowlach na cele przedsiębiorstw przemysłowych, które w myśl ustawy przemysłowej wymagają zezwolenia władzy politycznej, ma być pertraktacya budownicza ile możności połączoną z pertraktacyą przemysłowo-policyjną.

W każdym razie konsens na taką budowę może być udzielony dopiero po prawomocnem zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa.

§. 14.

Zakaz budowania bez konsensu, albo przed uzyskaniem tegoż.

Bez konsensu nie wolno budowy rozpoczynać. W razie rekursu orzeknie władza udzielająca konsens, czy przed rozstrzygnięciem rekursu przez władzę właściwą i pod jakiemi zastrzeżeniami budowa może być rozpoczętą lub dalej prowadzoną, a do orzeczenia tego należy zastosować się bezwzględnie.

§. 15.

Zastosowanie się do potwierdzonych planów. Zmiany dozwolone. Sprostowanie planów.

Od potwierdzonych planów nie wolno odstąpić bez zezwolenia władzy, chyba, że idzie tylko o takie zmiany, dla których według §. 2. wystarcza doniesienie miejskiemu Urzędowi budowniczemu.

W innych przypadkach należy przedłożyć do zatwierdzenia plan częściowy, wykazujący zmianę planu pierwotnego.

W razie zmian większych może władza zażądać planów należycie sprostowanych i wymienić takowe na plany pierwotne.

§. 16.

Przechowanie potwierdzonych planów i konsensu na miejscu budowy.

Potwierdzone plany i konsens na budowę mają być zawsze dla użytku nadzorujących organów Magistratu przechowane na miejscu budowy.

§. 17.

Unieważnienie konsensu.

Konsens na budowę traci swoją ważność, jeżeli w przeciągu dwóch lat od udzielenia go, budowa nie została rozpoczętą, albo po rozpoczęciu przez dwa lata była zawieszoną.

Dział II.

Przepisy szczegółowe o budowaniu.

A. Ze względu na kierownictwo budowy, tudzież na bezpieczeństwo i porządek publiczny.

§. 18.

Odpowiedzialność za wykonanie budowy.

Wykonywaniem robót przy budowie kierować może tylko osoba upoważniona do tego w myśl ustaw obowiązujących. Kierownik budowy winien przed rozpoczęciem tejże w księdze przeznaczonej na ten cel w Urzędzie budowniczym miejskim zapisać oświadczenie, że obejmuje odpowiedzialność za wykonanie budowy.

O każdej zmianie w osobie kierownika budowy należy donieść miejskiemu Urzędowi budowniczemu w przeciągu 24 godzin.

Nowo obejmujący kierownictwo budowy powinien w tymże czasie zapisać w Urzędzie budowniczym powyżej wskazane oświadczenie.

W czasie zmiany w kierownictwie bndowy mają być roboty wstrzymane pod odpowiedzialnością właściciela budowy.

Kierujący budową odpowiada za umiejętne, dokładne i trwałe jej wykonanie, za użycie dobrych i celowi odpowiednich materyałów, za bezpieczeństwo wszelkich urządzeń pomocniczych w celu budowy przedsięwziętych, i w ogóle za przestrzeganie postanowień tej ustawy, oraz wszelkich odnośnych przepisów. Przez to jednakże nie jest wykluczoną odpowiedzialność i innych przy wykonaniu budowy zajętych osób, o ile takowe zawiniły.

§. 19.

Przepisy ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny.

O rozpoczęciu budowy należy zawiadomić miejski Urząd budowniczy najpóźniej 24 godzin przed jej rozpoczęciem.

Przy każdej budowie i naprawie budynku od ulicy należy ustawić znaki ostrzegające, lub w miarę potrzeby stosowne ogrodzenie; w wypadkach zaś, gdzie materyały budowlane, ziemia, narzędzia i t. p. na ulicy są złożone, albo gdzie drogi i place publiczne zostały rozkopane, nalezy nocną porą utrzymywać przed placem budowy latarnie oświetlone, a w razie potrzeby także straż nocną.

Każdą budowę nie wykluczając nasadzenie piętr, zmiany wiązań dachowych i t. p. w śródmieściu i bliższych albo więcej uczęszczanych ulicach na przedmieściu, należy przed rozpoczęciem roboty na czas jej trwania zagrodzić od ulicy parkanem.

Przy budowach wykonywanych przy froncie ulicy, gdzie utrzymanie swobodnej komunikacyi pieszej mogłoby być zagrożonem, należy dla zabezpieczenia przechodniów urządzić nad chodnikiem silny dach ochronny, lub ułożyć tymczasowy chodnik.

Co do opłat placowego za wysunięcie parkanu na ulicę, jakoteż za dozwolone wyjątkowe składanie materyałów budowlanych na ulicach i placach publicznych, obowiązuje taryfa opłaty placowego.

Składanie materyałów budowlanych, o ile takowe według poprzedzającego ustępu nie zostało wyjątkowo dozwolonem, za opłatą placowego, niemniej gaszenie wapna na ulicach i placach publicznych jest zakazane. Ziemię z fundamentów wykopaną, tudzież rumowisko należy z ulic i placów publicznych bezzwłocznie uprzątnąć.

Przy rozbieraniu budynków należy dla uchylenia kurzu rozebrać się mające części poprzód zwilżać i nie wolno spuszczać rumowiska z góry inaczej, jak tylko w naczyniach lub trąbach zamkniętych; nie wolno również materyału drzewnego z dachu lub piętr na ulicę zrzucać, ale tylko spuszczać.

B. Ze względu na położenie budowy.

a) przy ulicach i placach publicznych.

§. 20.

Zabudowanie frontu przy ulicy.

W ulicach głównych wolno przy froncie stawiać tylko budynki główne, budynki zaś podrzędne, służące na cele gospodarcze, przemysłowe lub tym podobne, jako to; stajnie, wozownie, warsztaty, magazyny i t. p. mają być umieszczone w głębi w podwórzu.

Gdyby ze względu na położenie miejscowe budynki te tylko przy froncie postawione być mogły, a względy publiczne nie stały temu na przeszkodzie, pozwolenie na to może być wyjątkowo udzielonem.

Natenczas wszakże należy budynki te opatrzyć odpowiednią fasadą.

Budynki frontowe muszą przypierać bezpośrednio do siebie lub do granicy sąsiedniej, w przeciwnym razie ich odległość powinna wynosić najmniej 6. m., a wtedy fasada przyczółka powinna być zastosowaną do fasady frontowej.

W ulicach głównych nie wolno stawiać przy froncie domów parterowych. Gdzieby to wyjątkowo zostało dozwolonem, tam należy wyprowadzić mury w takiej grubości, aby na nie w przyszłości można nasadzić piętro.

Budynki główne należy stawiać bezpośrednio w linii frontowej ulicy, jeżeli jednak zamierzonem jest utworzenie ogrodu lub zajazdu przed nimi, może być pozwolonem cofnięcie tychże od frontu pod następującymi warunkami:

a) Budynek cofnięty powinien być tak budowanym, jak to przepisano dla domów frontowych.

Wille pięknej architektury w ogrodzie położone, mogą być wyjątkowo stawiane w całości lub częściowo jako budynki parterowe.

b) Odstęp budynku od ulicy nie powinien wynosić mniej jak 6. m.; na placu tym nie wolno stawiać podrzędnych budynków, jako to: budek do sprzedaży i t. p.; nie wolno też używać go na skład lub w inny szpecący sposób.

c) Odgraniczenie od ulicy winno być w takim razie sporządzone ze sztachet lub krat ozdobnych.

§. 21.

Wysokość budynków mieszkalnych.

Domów mieszkalnych nie wolno budowac wyżej jak na trzy piętra nie licząc parteru.

Mezanin liczy się za piętro.

Domy jednopiętrowe mogą być wszędzie budowane przy froncie ulicy, bez względu na jej szerokość.

Domy dwu lub trzypiętrowe wolno stawiać tylko tam, gdzie ich wysokość nie przewyższa szerokości ulicy w tem miejscu.

Może być jednakże dozwolonem:

a) w miejscu, gdzie dom już istniał, budować dom nowy w wysokości dawniejszego;

b) w ulicy częściowo już zabudowanej wyprowadzić dom nowy do wysokości większej części domów tamże już istniejących.

W obydwu tych wypadkach wysokość budynku nie może przewyższać 16 metrów.

Jeżeli domy są cofnięte od frontu według warunków §. 20., wolno podnieść ich wysokość w miarę szerokości odstępu.

Wysokość budynku mierzy się od najwyższego punktu chodnika do górnej krawędzi gzymsu głównego.

§. 22.

Wyskoki przy frontach.

a) Schody przed domami, kraty i poręcze wystające, drzwi otwierające się na zewnątrz, jako też inne tego rodzaju przedmioty, sięgające poza linię frontową, nie są dozwolone.

b) Okna lub okiennice wychodzące na ulicę, nieumieszczone w wysokości przynajmniej 3. m. nad chodnikiem, należy urządzić do otwierania na wewnątrz lub tak, aby nie sterczały na ulicę i zupełnie przylegały do muru.

c) Balkony otwarte dozwolone są tylko w ulicach mających więcej niż 10. m. szerokości i powinny być zbudowane włącznie z poręczą z ogniotrwałego materyału. Balkony kryte dozwolone są tylko w ulicach najmniej 15. m. szerokich. Odległość ich od sąsiedniej realności ma wynosić najmniej 3. m., wyskok zaś nie może przewyższać 1·25 m. Długość balkonów krytych nie powinna zazwyczaj przechodzić szerokości odstępu między osiami dwóch okien, większa długość może być dozwoloną po rozpoznaniu rzeczy w każdym wypadku z osobna. Części dźwigające kryte balkony mają być sporządzone z kamienia lub żelaza.

d) Na urządzenie wystaw sklepowych, godeł, markiz, i t. p. należy postarać się o pozwolenie (w pierwszym wypadku z dołączeniem planów). Wyskoki wystaw sklepowych nie powinny przewyższać 25 c. m. Wszelkie godła, latarnie i t. p. powinny być umieszczone w wysokości najmniej 3. m., zaś markizy najmniej 2·25 m. nad chodnikiem, mierząc przy wiszących przedmiotach od punktu najniższego,

e) Wyskoki cokłów po za linie budowy dozwolone są przy domach frontowych aż do 10 cm. Gdyby z architektonicznych względów pożądanem było powiększenie wyskoku cokłów, albo wysunięcie na chodnik ryzalitów, bram ozdobnych, filarów, kandelabrów i t. p., należy na to uzyskać osobne pozwolenie.

§, 23.

Wyprawa ścian zewnętrznych. — Fasady domów frontowych. — Zmiany fasad budynków starożytnych.

Ściany zewnętrzne budynku z wyjątkiem fasad wykonanych w surowym materyale, należy wyprawić najpóźniej do lat dwóch po ukończeniu budynku.

Fasady domów frontowych nie powinny sprzeciwiać się zasadom dobrego gustu, albo być malowane szpecącymi lub dla wzroku szkodliwymi kolorami.

Na fasadach starożytnych budynków, które mają wartość artystyczną, archeologiczną lub pamiątkową, nie wolno wykonywać żadnych zmian bez zezwolenia władzy.

§. 24.

Odgraniczenie od ulicy.

Każdą realność należy odgraniczyć od drogi publicznej. W śródmieściu i przy głównych ulicach przedmieść należy podwórza przy realnościach w głębi zabudowanych odgraniczyć od ulicy murem, ogrody ozdobnemi sztachetami, zaś plac pod budowę w częściach miasta zabudowanych przynajmniej parkanem.

W odległych i ubocznych ulicach mają być podwórza odgraniczone od ulicy przynajmniej parkanem, zaś grunta do uprawy płotem lub baryerą.

§. 25.

Dachy, okapy i rynny.

Wszystkie dachy budynków zwrócone spadkiem ku ulicy, powinny być opatrzone rynnami przynajmniej 25 cm. szerokiemi, jakoteż rurami spustowemi z ogniotrwałego materyału. Na dachach blachą krytych mają być rynny umieszczone nad okapem dachu, jednakże odstęp rynny od okapu nie powinien wynosić w najszerszem miejscu więcej jak 30 cm.

Gdyby z architektonicznych lub innych względów wypadło szerokość tę przekroczyć, należy przez stosowny przyrząd zapobiedz zesuwaniu się śniegu z odstępu tego.

Rury spustowe należy prowadzić o ile możności wprost do kanału.

Gdzieby to ulegało trudnościom, należy wylot umieścić najwyżej 30 cm. nad chodnikiem. Balkony powinny być opatrzone w rynny odpowiedniej szerokości, zaś rury spustowe prowadzone po frontowej ścianie budynku.

b) W podwórzach.

§. 26.

Wymogi przy budowach od strony i w obrębie podwórz. — Rozmiary podwórz. — Świetlniki.

Przy budowlach od strony i w obrębie podwórza należy uwzględnić wszelkie zachodzące stosunki miejscowe, kształt podwórza, położenie jego

do słońca, rozmiary przypierających budynków, sposób użytkowania ubikacyj w tychże, stopień zabudowania sąsiednich realności, wymogi sanitarne, mianowicie aby każda ubikacya służąca na pobyt ludzi była zaopatrzona obficie powietrzem i światłem, wreszcie wymogi ogniowo-policyjne. Przytem uważać należy, ażeby przestrzeń niezabudowana wynosiła przynajmniej 25% całego obszaru, z czego większa połowa na dziedziniec przeznaczoną być winna. Odstąpienie od tego postanowienia może być dozwolone tylko wyjątkowo przy budynkach narożnych, lub gdzie dziedzińce kilku sąsiednich realności ze sobą się stykają, albo gdzieby grunt położony przy froncie między gruntami już zabudowanymi i otoczony sąsiednimi budynkami przy zachowaniu tego postanowienia nie mógł być zabudowanym.

Świetliki mogą służyć tylko dla ubikacyj podrzędnych i powinny mieć, jeżeli dostarczać mają światła tylko jednemu oknu w każdem piętrze, przynajmniej 6, jeżeli zaś więcej oknom przynajmniej 10 m. kwadratowych obszaru.

§. 27.

Sień wchodowa. — Bramy wjazdowe i przejazdy.

Szerokość sieni wchodowej powinna wynosić najmniej 1.60 m.

W realności, w której istnieją zabudowania na podwórzu, albo mogą w myśl §. 26 powstać w przyszłości, należy urządzić bramę wjazdową we frontowym domu.

Szerokość takiej bramy powinna wynosić najmniej 2·20 m.

Jeżeli w jednej i tej samej realności jest kilka podwórz, powinny być urządzone z jednego do drugiego przejazdy o wskazanych wymiarach.

§. 28.

Brukowanie względnie szutrowanie podwórz.

Dziedzińce i podwórza, o ile na ogród nie są używane, należy wybrukować albo wyszutrować, w miarę potrzeby wyasfaltować i urządzić na nich brukowane ścieki dla odprowadzenia wody deszczowej.

§. 29.

Studnie.

Studnie w obrębie realności, założone w pobliżu zbiorników lub kanałów, powinne być zabezpieczone odpowiednio od infiltracyi.

W śródmieściu, tudzież w bliższych częściach przedmieść, mają być opatrzone w pompę, w odleglejszych zaś powinny być zabezpieczone przynajmniej parapetem 1 m. wysokim.

Studnie, zawierające wodę nieprzydatną do picia dla ludzi, powinne być zaopatrzone w sposób zwracający uwagę stosownym napisem ostrzegającym.

c) Przy granicach sąsiednich.

§. 30.

Odległość przedmiotu budowy od granic sąsiednich.

Odległość budynków od granic sąsiednich nie ulega ze względów publicznych żadnym ograniczeniom, z wyjątkiem zastrzeżeń §. 20.

Postanawia się tylko, iż zbiorniki kloaczne lub nawozowe mają być oddalone od granicy sąsiedniej najmniej o 2 metry. Mniejsza odległość zawisła od zezwolenia sąsiadów.

C) Ze względu na użytkowanie.

§. 31.

Ogólne wymogi dla domów mieszkalnych.

Budynki przeznaczone na zamieszkanie powinny być tak zbudowane, aby ani bezpieczeństwu ani zdrowiu mieszkańców nie zagrażały. Powinny być przeto suche i zdrowe, mieć wystarczający przystęp powietrza i światła, i być jak najlepiej zawarowane przeciw niebezpieczeństwu pożaru. Ściany zewnętrzne budynków tych nie powinny być wyprawiane wcześniej, jak w sześć miesięcy po pokryciu budynku dachem i po upływie jednej zimy.

§. 32.

Wysokość ubikacyj mieszkalnych w świetle i nad terenem. — Podział poziomy piętra parterowego.

Ubikacye, w których ludzie mieszkać, spać lub zwykle przebywać mają, powinny mierzyć najmniej 2·85 m. wysokości w świetle przy poziomych posobach, zaś gdzie takowe są sklepione najmniej 3 m. mierząc w najwyższym punkcie sklepienia. Podłoga parterowych ubikacyj powinna być

wzniesiona najmniej 50 cm. nad teren. Wyjątkowo dozwala się obniżenie aż do 15 cm. dla ubikacyj, które przeznaczone są na sklepy, jeżeli pod niemi są piwnice, a spód ziemny suchy, albo zabezpieczony sztucznie od zawilgocenia.

Podział poziomy piętra parterowego na dwie kondygnacye za pomocą pułapu, dozwala się w lokalnościach służących na sklepy, jednakże nie wolno górnych ubikacyj zamieszkiwać, ale można używać takowych tylko na składy towarowe.

§. 33.

Pomieszkania w piwnicach.

Pomieszkania w piwnicach nie są dozwolone. Wyjątek stanowi się w tych tylko przypadkach, gdzie naturalna spadzistość terenu wymaga budowy znacznie nad poziom wzniesionych i świetlistych piwnic, a raczej suterenów, albo jeżeli w domach ozdobnych z uwzględnieniem §. 20 w ogrodach położonych, na mieszkanie dla jednej tylko familii urządzonych, ubikacye w piwnicach służyć mają na kuchnie i inne podrzędne cele mieszkalne.

Natenczas wszakże należy uczynić zadość następującym warunkom:

a) Spód ziemny powinien być zupełnie suchy.

b) Mury przylegające do ziemi powinny być od zawilgocenia skutecznie zabezpieczone.

c) Najmniej połowa całej wysokości piwnicy w świetle, w §. 32 ustanowionej, powinna leżeć po nad przyległym terenem, zaś okno powinno mieć najmniej 1 m. wysokości.

d) Bezpośrednio na ulicę nie wolno drzwi urządzać.

§. 34.

Pomieszkania strychowe.

Pomieszkania w obrębie poddasza czyli strychu nie są dozwolone. Wyjątek stanowią pojedyńcze pokoje w pałacach lub wilach ozdobnych, których dachy ze względów architektonicznych mają strome kształty i tworzą przestronne poddasza, jednakże tylko wtedy, jeżeli pałace te lub wille urządzone są na mieszkanie jednej tylko familii i są wolno stojące, a pokoje te oddzielone są od strychu i sieni murowanemi lub przynajmniej ryglowemi i tynkowanemi ścianami w myśl §. 40. i odpowiadają zresztą postanowieniom §. 31. i 32.

§. 35.

Kuchnie.

Celem wypuszczania pary i wyziewów niezdrowych mają być w kuchniach urządzone pod sufitem utwory najmniej 15 cm. w kwadrat do osobnego komina wentylacyjnego, opatrzone drzwiczkami lub żaluzyami żelaznemi.

§. 36.

Piwnice i drewutnie.

. Każdy dom mieszkalny powinien być opatrzony w odpowiednią ilość piwnic na pomieszczenie drzewa opałowego.

Posadzka piwnic powinna się wznosić 15 cm. po nad najwyższy stan wody zaskórnej, gdzie zaś to jest niemożebne, powinny być piwnice nieprzepuszczalnie zbudowane.

Z piwnic nie wolno urządzać drzwi bezpośrednio na ulicę.

Gdzie wysoki stan wody zaskórnej albo techniczne przeszkody utrudniają budowę piwnic, należy w myśl §. 40. *a*) wybudować na pomieszczenie drzewa opałowego drewutnie odpowiednich rozmiarów.

§. 37.

Mieszkanie stróża.

Mieszkanie stróża ma być umieszczone w parterze lub suterenie w myśl §. 33. urządzonym, w bliskości głównego wejścia do budynku, ma mieć najmniej 10 m. kwadr. obszaru, światło bezpośrednie, zresztą ma odpowiadać w ogólności wymogom dla ubikacyj mieszkalnych postanowionym.

D) Ze względu na konstrukcyę.

§. 38.

Materyał i wykonanie budowy.

Wszelkie materyały do budowy użyte, niemniej wiązania i konstrukcye powinny być takiej dobroci i wytrzymałości, jakiej wymaga cel budowy według ogólnie przyjętych i za dobre uznanych zasad technicznych.

Nie wolno murować w porze, w której skutkiem mrozów zaprawa murarska traci własność spajania.

§. 39.

Wymiary cegieł zwykłych.

Cegły zwykłe mają mieć po wypaleniu następujące wymiary: 29 cm. długości, — 14 cm. szerokości, — 6·5 cm. wysokości.

§. 40.

Konstrukcya ścian.

Co do konstrukcyi ścian postanawia się:

a) Ściany zewnętrzne domów mieszkalnych, stajen i wszelkich budynków piętrowych, jakoteż takich, w których ogniska mają być urządzone, powinny być murowane przez wszystkie piętra z cegły lub kamienia.

Budynki bez ognisk, jako to: wozownie, magazyny, drewutnie i t. p., mogą być do wysokości 5 m., mierząc od terenu do okapu, budowane w pruski mur, czyli z drzewa wiązanego w ryglówkę, jednakże przedziały ryglówek powinny być murowane cegłą, zaś te ściany, które do ulicy, albo do granicy sąsiedzkiej przypierają, muszą być murowane całkowicie.

Ściany z drzewa można sporządzać tylko dla wolno stojących wychodków parterowych, altan, gołębników, kręgielni i t. p., albo w budynkach stawianych na krótki przeciąg czasu, n. p. na widowiska, na skład materyałów lub narzędzi przy budowlach i t. p

b) Ściany wewnętrzne, a mianowicie ściany dźwigające pokłady belkowe, ściany kominowe, ściany ogniochronne, czyli mury ogniowe, i ściany przedziałowe, powinny być murowane całkowicie z cegły.

Gdzie ściany przedziałowe na piętrach nie trafiają na siebie z powodu podziału wewnętrznego, tam mogą one być zbudowane w pruski mur o przedziałach cegłą na zaprawie wapiennej wymurowanych, albo z dwóch warstw tarcic w krzyżujących się kierunkach zbitych.

W obu razach należy powierzchnie drzewa wytrzcinować i wyprawić. O oddaleniu tychże ścian od ognisk i kominów stanowi §. 46.

Budowanie ścian ryglowych bez wymurowania przedziałów obustronnie tarcicami pobitych, jest wzbronione.

§. 41.

Grubość murów.

Ponieważ oznaczenie grubości murów zależnem jest od każdorazowych szczegółowych warunków, a mianowicie od wysokości piętr, rozpiętości ubikacyj, konstrukcyi i obciążenia pokładów belkowych, ilości i rozpiętości otworów i t. p., przeto postanawia się następujące ogólne dyrektywy:

a) Przy murach ceglanych należy grubość ich zastosować do wymiaru zwykłych cegieł.

Można przeto zakładać mury tylko w grubości $^1/_2$, 1, $1^1/_2$, 2. i t. d. cegieł. Grubość tę należy przy kotowaniu planów wyrażać jak następuje.

mur	$^1/_2$	cegły	gruby	przez	15 cm.
„	1	„	„	„	30 „
„	$1^1/_2$	„	„	„	45 „
„	2	„	„	„	60 „
„	$2^1/_2$	„	„	„	75 „
„	3	„	„	„	90 „

i t. d.

Miary powyższe odnoszą się do murów surowych niewyprawionych.

b) Jeżeli mury przez założenie w nich licznych lub wielkich otworów są tak osłabione, że filary nie posiadałyby należytej wytrzymałości, gdyby ze zwykłego muru ceglanego były sporządzone, należy je murować z cegły mocno wypalonej na cemencie, albo sporządzić z ciosu lub żelaza, co w planach powinno być uwidocznionem.

c) Poniżej 75 cm. grubości nie wolno zakładać murów z kamienia łamanego.

d) Mury pokładami belkowymi obciążone, a mianowicie:

Mury zewnętrzne

mają być w ubikacyach najwyższego piętra, mierzących więcej niż 6·5 m. rozpiętości, grubości 2 cegieł, poniżej 6·5 m. rozpięści, grubości $1^1/_2$ cegły.

W każdem niższem piętrze jakoteż w fundamentach należy mury pogrubić o $^1/_2$ cegły.

Mury wewnętrzne

mają mieć w najwyższem piętrze grubości $1^1/_2$ cegły.

Z następujących piętr mogą być każdorazowo dwa prowadzone w jednostajnej o $^1/_2$ cegły stopniowo ku dołowi powiększającej się grubości.

e) Mury nie obciążone, a mianowicie:

Mury zewnętrzne

w najwyższem i następującem niższem piętrze mają mieć grubości $1^1/_2$ cegły, z następujących piętr mogą być każdorazowo dwa prowadzone w jednostajnej o $^1/_2$ cegły stopniowo ku dołowi powiększającej się grubości.

Mury wewnętrzne

w najwyższem piętrze w ubikacyach posiadających więcej niż 6·5 m. rozpiętości, jakoteż w klatkach schodowych poniżej 4 m. szerokości, mają mieć grubość jednej cegły, zaś w ubikacyach poniżej 6·5 m. rozpiętości, grubość $^1/_2$ cegły.

W pierwszym wypadku mogą być mury prowadzone przez najwyższe i następujące niższe piętro w jednostajnej grubości na 1 cegłę, powiększając takową stopniowo jak powyżej co drugie piętro.

W drugim przypadku należy mury $^1/_2$ cegły grube w następującem niższem piętrze rozszerzyć do jednej cegły, prowadząc je odtąd co dwa pięta w jednostajnej grubości i powiększając takową stopniowo co drugie piętro jak powyżej.

Do klatek schodowych, które mają więcej niż 4. m. szerokości, odnoszą się przepisy dla murów zewnętrznych nieobciążonych.

f) Mury piwniczne i fundamentowe należy założyć o 15. cm. mocniej, aniżeli mury parterowe.

§. 42.

Mury ogniowe.

Poddasza domów sąsiednich do siebie przypierających, albo budynków mających więcej niż 30. m. długości, należy oddzielić murami ogniowymi.

Mury te mają być o 50 cm. po nad dach wyprowadzone, grubość ich ma wynosić najmniej 1 cegłę, przy wysokości zaś nad 3. m. mają być odpowiednio filarami wzmocnione. Nie wolno w nie wpuszczać belek ani wiązań dachowych, a oprócz drzwi nie wolno urządzać w nich żadnych innych otworów. Drzwi te mają być żelazne, osadzone w kamiennej opra-

wie, albo w ramach żelaznych i urządzone w ten sposób, by własnym ciężarem każdocześnie się zamykały.

§. 43.

Posoby.

Posoby piwnic powinne być sklepione, a mianowicie do rozpiętości 3 m. w grubości najmniej ½ cegły. Po nad tę rozpiętość, jakoteż posoby w bramach przejazdowych i w miejscach, gdzie są nagromadzone ciężary, mają być sklepione w stosownej grubości w miarę rozpiętości i obciążenia.

Posoby na piętrach mogą być sklepione albo sporządzone z belek.

W sieniach, przejazdach i klatkach schodowych należy użyć do posób belek dyblowanych.

Pokłady belkowe na piętrach powinny być opatrzone powałą nakrytą rumowiskiem albo piaskiem, jakoteż sufitem trzcinowanym i wyprawionym.

W ubikacyach, w których belki pokładowe dłuższe są, niż 6·5 m., tudzież we wszystkich budynkach na cele publiczne przeznaczonych, mają być urządzone podstropy.

Odmienne postanowienie może nastąpić wyjątkowo i w każdym przypadku z osobna.

Powała strychowa powinna być nakrytą rumowiskiem, a na tem posadzką z cegieł, której szpary powinny być zalane zaprawą wapienną lub gliną. W budynkach parterowych strop od strony strychu może być wyłożony polepą z gliny.

§. 44.

Schody, klatka schodowa.

W każdym domu mieszkalnym powinna istnieć komunikacya za pomocą schodów, jedna lub więcej według wielkości budynku, na strych, do piwnicy, na podwórze i na ulicę.

W domach parterowych i jednopiętrowych dozwolone są schody drewniane.

W domach dwu lub trzypiętrowych powinny być schody urządzone ogniotrwałe, t. j. z kamienia, żelaza lub podsklepione z drewnianymi stopniami.

Boczne schody, jeżeli są w połączeniu z głównemi ogniotrwałemi, mogą być sporządzone z drzewa.

Szerokość schodów głównych w budynkach parterowych i jednopiętrowych ma wynosić najmniej 1·10 m. w budynkach zaś dwu lub trzypiętrowych, we wyższych piętrach najmniej 1·10 m., w niższych 1·25 m.; szerokość schodów bocznych nie powinna wynosić mniej jak 1 metr.

Wysokość stopni schodów głównych nie powinna mierzyć więcej jak 16 cm., a schodów bocznych więcej jak 18, zaś szerokość stopni schodów głównych mniej jak 29 cm., a schodów bocznych mniej jak 26 cm. w linii podziałowej. Linię podziałową przyjmuje się w odstępie 45 cm. od ściany. Stopnie klinowe powinny mieć w najwęższem miejscu najmniej 12 cm. szerokości.

Poręcze schodów mają być 1 metr wysokie i muszą być tak urządzone, ażeby zesuwanie się po nich było niemożliwem. Przy schodach o stopniach klinowych należy urządzić poręcze od ściany.

Komórki i t. p. pod schodami ogniska zaś, otwory kominowe i t. p. w klatce schodowej są wzbronione tam, gdzie schody nie są ogniotrwale sporządzone.

Klatka schodowa powinna być oddzieloną od strychu pełnym murem i sklepieniem, albo posobą z belek dyblowych i powinna być od dołu wytrzcinowana i wyprawiona, od strychu zaś opatrzona posadzką ceglaną lub polepą na rumowisku.

Drzwi na strych prowadzące mają być żelazne i osadzone w ramie żelaznej albo w węgarach kamiennych, a przynajmniej jeżeli są drewniane muszą być z odrzwiami od strony strychu obite blachą żelazną.

Drzwi leżące urządzone tylko do podnoszenia, nie są dozwolone.

§. 45.

Fundamentowanie i izolowanie od wilgoci.

Mury fundamentów wolno zakładać tylko na przydatnym na ten cel rodzimym gruncie, albo na podfundamentowaniach, nigdy zaś bezpośrednio na gruncie grzęskim lub nasypanym.

Jeżeli w grzęskim gruncie mają być użyte podfundamentowania drewniane, należy je założyć najmniej 30 cm. poniżej stanu wody zaskórnej, której wysokość władza w każdym wypadku oznaczy.

Budynki w wilgotnym gruncie muszą być opatrzone przeciw szerzeniu się wilgoci warstwą izolacyjną założoną 30 cm. poniżej podłogi parteru, a sporządzoną albo z lanego asfaltu w grubości najmniej 1 cm., albo z arkuszowego w grubości najmniej 0·5 cm., lub z 4 warstw cegieł na zaprawie hydraulicznej, albo też z innego skutecznego środka, który przez władzę będzie dozwolonym.

§. 46.

Palowiska.

a) Ogólne przepisy.

Wszelkie palowiska należy tak urządzić, aby z nich pożar powstać nie mógł i aby dymem lub sadzą nie zanieczyszczały powietrza w sposób przykry dla ogółu. Przy urządzaniu większych palowisk na cele przemysłowe, jak n. p. suszarnie i t. p. należy przedłożyć szczegółowe plany, na podstawie których ustanowione będą warunki urządzenia tych palowisk.

b) Ogniska otwarte. — Przedsionki kominowe.

W lokalnościach, w których wyrabiają się albo gromadzą materyały łatwo zapalne, nie wolno urządzać otwartych ognisk.

W ubikacyach, które nie są przesklepione, należy nad ogniskiem otwartem umieścić ogniotrwałą kapę tak, aby naokoło po za krawędzie o 30 cm. wystawała.

Dym z otwartych ognisk wolno odprowadzać tylko kominami przełazowymi. Podłogę dokoła ogniska należy opatrzyć posadzką ogniotrwałą w szerokości 60 ctm. Przedsionki kominowe należy budować z kamienia lub cegły, przesklepić i opatrzyć posadzką ogniotrwałą i drzwiami żelaznemi, albo przynajmniej w wewnątrz blachą pobitemi, osadzonemi w ramie kamiennej lub żelaznej.

c) Kominy.

Wszelkie kominy należy wyprowadzać na fundamencie, albo opierać je na murowanych filarach, arkadach, sklepieniach, lub żelaznych podporach, w żadnym zaś przypadku nie wolno ich opierać na belkach drewnianych.

Otwór kominów powinien mierzyć: dla kominów przełazowych najmniej 45 cm. w szerokości, a 48 cm. w długości;

dla kominów wązkich czyli rossyjskich, które tylko w przekroju okrągłym mogą być wyprowadzone, 16 cm. albo 25 cm. w średnicy.

Kanały wentylacyjne nie podlegają ograniczeniom.

Co do kominów fabrycznych dane będą szczegółowe postanowienia w każdym przypadku z osobna.

Kominy przełazowe powinny być urządzone nad ogniskami otwartemi, niemniej przy piecach piekarskich i wędzerniach, jeżeli nie są umieszczone bezpośrednio nad ogniskami, winny mieć łatwo przystępne otwory włazowe; jeżeli są szersze nad 55 cm. należy je opatrzyć w takie przyrządy, aby przełażenie było możebnem dla kominiarza.

Do jednego i tego samego komina wolno wpuszczać dymy tylko z palowisk umieszczonych na tem samem piętrze, a mianowicie do komina 16 cm. szerokiego dwa dymy, do komina 25 cm. trzy lub cztery dymy.

Przekrój kominów wązkich powinien w całej długości być jednostajny, niemniej powinny one być prowadzone o ile możności w pionowym kierunku.

Większa pochyłość aniżeli pod 60tym stopniem do poziomu nie jest dozwoloną i tam tylko dopuszczalną, gdzie to jest nieuniknionem. W takim razie jednakże w miejscach, gdzie zmienia się kierunek, należy umieścić otwory do czyszczenia.

Policzki kominów powinny mieć najmniej $^1/_2$ cegły grubości; jeżeli zaś kominy mocnemu rozgrzaniu podlegają, jak przy piecach piekarskich, albo ogień łatwo udzielić mogą, jak przy wędzarniach, należy policzkom dać grubość najmniej 1 cegły.

Jeżeli kominy znaczną mają wysokość, albo wolno stoją, należy powiększyć grubość policzków w miarę potrzeby według zasad statyki.

Od wewnętrzego obwodu komina ma być wszelkie drzewo oddalone najmniej o $^1/_2$ cegły.

Dolne wyciory kominów wązkich mają być o ile możności sprowadzone do piwnic; tak na dole, jak na poddaszu należy urządzić w nich otwory do czyszczenia w szerokości przekroju kominowego, 25 m. wysokie.

Otwory te mają być o ile możności przystępne z korytarza strychowego, zamknięte podwójnemi, od siebie odstającemi na felce zapadającemi żelaznemi drzwiczkami i według piętr i ubikacyj numerowane. Na poddaszu należy je umieścić w wysokości 1 m. nad polepą albo posadzką lub też nad pomostem.

Od otworów tych ma być wszelkie drzewo oddalone najmniej o 60 cm., w przeciwnym razie obite blachą.

Rury piecowe mają być oddalone od sufitu najmniej o 60 cm.

Jeżeli kominy wązkie nie są wewnątrz murowane, osobno na ten cel uformowanemi cegłami, albo wykładane rurami glinianemi, powinno być ich wnętrzne gładko wytynkowane.

W obrębie strychu powinny być kominy na zewnątrz wyprawione; jeżeli przechodzą przez szczyt dachu, powinny być wyprowadzone przynajmniej 60 cm. nad tenże; jeżeli zaś w innych miejscach dach przebijają, przynajmniej 1 m. nad dach albo 60 cm. nad szczyt tegoż.

Nagłówki kominów na domach piętrowych powinny być nakryte płytami kamiennemi.

d) Piece piekarskie. — Wędzarnie.

Piece piekarskie powinny być przesklepione podwójnem sklepieniem.

Ściany wędzarni powinny być sporządzone całkowicie z cegły i opatrzone drzwiami żelaznemi, a nadto hakami albo prętami żelaznemi w murze osadzonemi do zawieszania wędlin.

e) Piece pokojowe. — Kominy blaszane.

Piece, które bezpośrednio na podłodze stoją, należy podmurować w wysokości 30 cm. Jeżeli stoją na nóżkach wystarcza podmurowanie na 15 cm.

Piece żelazne, które nie stoją na nóżkach, należy stawiać na podmurowaniu z cegły lub kamienia 15 cm. wysokiem.

Przed palowiskami w kominkach pokojowych, tudzież przed drzwiczkami ogniowemi, tak pieców jak kuchni, należy, jeżeli posadzka nie jest ogniotrwałą, wyłożyć ją materyałem ogniotrwałym.

Zastąpienie murowanych kominów rurami blaszanemi wewnątrz budynku, prowadzenie takowych przez ściany drewniane, zwłaszcza wypuszczanie ich w ścianach zewnętrznych na ulicę lub podwórze, niemniej używanie pieców żelaznych w miejscach, gdzie się wyrabia lub gromadzi materyał łatwo zapaleniu podlegający, jest zakazane.

W razie urządzenia pieców i kuchni do opalania węglem kamiennym, wzbronionem jest używanie wszelkich takich przyrządów, jak zasówki, zatyczki, tak zwane klucze, klapy i t. p., któreby zamykały szczelnie piece i kuchnie od kominów i wstrzymywały uchodzenie do tychże szkodliwych gazów.

§. 47.

Dachy, gzymsy, okapy, dymniki.

Wiązania czyli stolce dachowe należy budować oddzielnie od powały strychowej, jakoteż od muru ogniowego i nie wolno ani w powałę ani w mur ten wpuszczać części konstrukcyjnych.

Pokrycie dachów we wszystkich budynkach w obrębie śródmieścia i przedmieść zwarto zabudowanych, jakoteż na wszystkich domach piętrowych należy uskutecznić z ogniochronnego materyału.

Gzymsy okapowe wolno sporządzać tylko z cegły, kamienia lub blachy.

Dymniki na dachach należy opatrzyć oknami lub okiennicami blachą pokrytemi do zamknięcia.

§. 48.

Ganki zewnętrzne.

Ganki zewnętrzne, czyli korytarze otwarte na podwórzowych frontach budynków należy oprzeć na krokstynach albo podporach z ogniotrwałego materyału i opatrzyć ogniotrwałymi poręczami. Gdzie ganki te tworzą jedyny przystęp do ubikacyj mieszkalnych albo schodów, mają być zbudowane z ogniotrwałego materyału szerokości najmniej 1·25 m.

Jeżeli ganki przy willach w §§. 33 i 34 uwzględnionych stanowią architektoniczne przyozdobienie, mogą być sporządzone całkowicie z drzewa.

§. 49.

Okna górne czyli latarnie w dachach.

Latarnie w dachu powinny być murowane całkowicie z cegły i zamknięte ogniotrwale od poddasza.

Ramy okien i pręty przedzielające należy sporządzić z żelaza.

§. 50.

Wychodki.

W parterze i na każdem piętrze domów mieszkalnych lub dla pobytu ludzi przeznaczonych, powinny istnieć wychodki odpowiednio umieszczone, łatwo przystępne, w takiej ilości, ażeby na dwa pomieszkania przynajmniej 1 wychodek przypadł.

Dla will piętrowych położonych w ogrodach i urządzonych na mieszkanie jednej tylko rodziny, wystarczają wychodki parterowe.

W domach parterowych mogą być wychodki urządzone na podwórzu oddzielnie od budynku.

Wychodki należy oświetlić oknem, umieszczonem w ścianie zewnętrznej i urządzić w niej odpowiednią wentylacyę celem odprowadzenia wyziewów.

Drzwi wychodków powinny szczelnie przystawać, zaś siedzenia mieć dobrze przylegające przykrywki.

Rury spustowe i gańce w wychodkach należy urządzić z kruszczu lub z gliny kamionkowej na ten cel wyrabianej z polewą wewnątrz.

Dla wentylacyi rur spustowych należy urządzić odpowiednie przedłużenie takowych po nad dach.

Drewniane szalowania spustów w wychodkach są wzbronione.

§. 51.

Kloaki i kanały.

Wszelkie odchody i nieczystości powinny być zbierane:

a) w murowanych zbiornikach kloacznych, lub

b) w beczkach.

Do *a*) Budowę zbiorników kloacznych należy wykonać tak, aby z nich wszelkie nieczystości mogły być wywożone, tam zaś gdzie połączenie zbiorników z kanałem publicznym jest możliwe, lub gdzie połączenie zbiornika z wodą bieżącą, przez władzę szczegółowo w każdym wypadku dozwolonem zostanie, ażeby tylko płynne nieczystości do kanału publicznego lub do wody bieżącej odpływały.

Zbiorniki kloaczne mają mieć najmniej 7 mtr. sześciennych wymiaru i powinny być zbudowane w jak największej możliwej odległości od studzien, samoistnie, oddzielnie od innych budynków, gdyby zaś w szczególnym wypadku dopuszczonem było częściowe umieszczenie zbiornika kloacznego wewnątrz budynku, w takim razie musi być takowy założony bez związku z murami tego budynku.

Ściany, tudzież posadzkę zbiornika kloacznego, należy wykonać z cegły do stopniałości wypalonej na zaprawie cementowej, a to ściany w grubości najmniej $1^1/_2$ cegły, zaś posadzkę w 4 warstw cegieł płazem kładzionych. Oprócz tego należy ściany, tudzież dno z wewnątrz wytynkować zaprawą cementową, starannie gładzoną z wyokrąglaniem wszelkich kątów i rogów i ze spadkiem ku jednemu punktowi.

Nakrycie zbiorników powinno być sporządzone szczelnie, opatrzone otworem do czyszczenia najmniej 75 cm w kwadrat mierzącym i pokryte warstwą ziemi, gruzu lub t. p. najmniej 30 cm. grubą.

Inne również szczelne konstrukcye zbiorników nie są wykluczone.

Gdzie połączenie zbiornika kloacznego z kanałem publicznym lub bieżącą wodą może być uskutecznionem, ma być urządzony w zbiorniku tak zwany dywizor czyli oddzielacz t. j. ściana dziurkowana z kruszczu, drzewa, albo murowana na cemencie z cegieł do stopniałości wypalonych z pozostawieniem szpar 1 cm. szerokich, po niżej której przefiltrowane płyny otworem w zbiorniku na ten cel zostawionym odprowadzone być mogą do kanału publicznego lub, gdzie to szczegółowo dozwolonem będzie, do płynącej wody, a to w obrębie ulic i placów publicznych kanałem murowanym, albo rurami kamionkowemi lub żelaznemi, gdzie zaś kanał publiczny jest drewniany, tudzież w obrębie realności prywatnych, kanałem drewnianym.

W wypadku powyższym należy wpust ścieków wodnych i zlewów pomyjowych umieścić na odpływie po za zbiornikiem kloacznym, w każdym razie urządzić w miejscu tem pneumatyczne zamknięcie kanału.

Kanały powinny być murowane w formie jaja z kamienia lub cegły do stopniałości wypalonej, albo też wykonane z betonu, w obrębie budynków, ulic i placów przesklepione, lub mocnemi płytami kamiennemi szczelnie przykryte i opatrzone w odstępach najdalej 50 m. kominami dla wstępu, które szczelnie przykryć należy wiekami kamiennemi lub żelaznemi. Posadzka kanału ma być wykonaną z cegieł sztorcem stawianych, albo z ciosów kamiennych lub płyt kamionkowych odpowiednio przyrządzonych.

Do wysokości 50 m. od posadzki winne być co najmniej fugi wewnętrzne kanału wypełnione cementem i starannie wygładzone Jeżeli kanał przechodzi przez mury budynku, winien być w grubości tychże przeprowadzony bez przerwy samoistnie i oddzielnie. Gdzie dopuszczoną będzie budowa kanału drewnianego, winien być takowy wykonany szczelnie po za obrębem budynków, w jak największej możliwej odległości od studzien, i od spodu tudzież z boków zabezpieczony od przeciekania warstwą co najmniej 25 cm. grubą iłu lub tłustej gliny w stanie wilgotnym mocno i dokładnie ubitej.

Celem przewietrzania kanału należy założyć komin wentylacyjny, umieszczony o ile możności pomiędzy często ogrzewanymi kominami.

Jeżeli gmina miasta Lwowa ze względów publicznych uzna za potrzebne, mogą być kanały prywatne leżące pod drogami i placami publicznemi nabyte przez gminę, a to w razie nie przyjścia do skutku dobrowolnej ugody, nawet w drodze wywłaszczenia w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów.

Do *b*) Przy systemie beczkowym powinien być otwór pomiędzy rurą spustową a beczką opatrzony wiekiem szczelnie zamykającem się, zaś komórka, w której się mieszczą beczki, powinna być tak wielką, aby w niej dwóch ludzi około beczki wygodnie poruszać się mogło, — niemniej powinna mieć odpowiednio urządzony otwór dla przystępu robotników i podnoszenia względnie spuszczania beczek.

§. 52.

Stajnie, składy słomy i siana.

Posoby stajen, nad któremi pomieszkania się znajdują, powinny być sklepione, dla zapobieżenia zaś szerzeniu się wyziewów należy w stajniach urządzić kanały wentylacyjne i wyprowadzić je po nad dach. Gdzie stajnie mieszczą się w osobnym na ten cel budynku, wystarcza posoba z belek

opatrzona powałą i polepą z gliny, albo posadzką na poddaszu i z dołu sufitowana.

Składy na słomę i siano należy oddzielić od innych budynków albo lokalności murem ogniowym w myśl §. 42.

Ścieki stajenne należy tak urządzić, aby zanieczyszczanie spodu ziemnego albo zawilgocenie murów nastąpić nie mogło.

§. 53.

Gnojowniki.

Gnojowniki powinny być urządzone o ile możności najdalej od studzien i opatrzone ścianami i posadzką nieprzepuszczalną, jakoteż mocnemi i szczelnie zamykającemi się wiekami.

Co do konstrukcyi gnojowników obowiązują przepisy postanowione w §. 51 dla zbiorników kloacznych.

§. 54.

Poddasza.

Dla ochrony materyałów i robót rękodzielniczych od wpływów atmosferycznych, dozwala się stawiać poddasza czyli szopy otwarte na filarach murowanych albo słupkach drewnianych.

Jeżeli poddasza do granicy sąsiedzkiej przypierają, należy je zabezpieczyć z tej strony murem ogniowym, w myśl §. 42.

Co do pokrycia tych budynków obowiązuje §. 47.

E. Ze względu na szczegółowe przeznaczenie budynków.

§. 55.

Ogólne postanowienia co do budynków przeznaczonych na szczegółowe cele.

Przy budowlach przeznaczonych na szczegółowe cele, jako to: na kościoły, domy modlitwy, szkoły, teatra, sale widowisk, koncertów, zabaw i t. p. ustanowione będą ze względów budowniczych, ogniowych i zdrowotnych szczegółowe warunki w każdym poszczególnym wypadku.

Dział III.

Budowy służące na cele przemysłowe.

§. 56.

Uwagi ogólne co do budynków przemysłowych.

Jako budynki przemysłowe w przeciwstawieniu do domów mieszkalnych rozumieją się: fabryki, zakłady warsztatowe i magazyny.

Budynki przemysłowe dzielą się na:

a) izolowane,

b) nieizolowane.

§. 57.

Budynki przemysłowe izolowane. — Odstęp izolacyjny. — Budowa domów fabrycznych izolowanych. — Budowa domów mieszkalnych przy budynkach przemysłowych izolowanych.

Budynki przemysłowe albo kompleksy tychże uważane są za izolowane, jeżeli ich każdy punkt oddalony jest od innych budynków i granic sąsiednich najmniej 20 mtr.

Szerokość ulic, jakoteż potoków publicznych wlicza się w to oddalenie.

Jeżeli zakłady fabryczne przypierają bezpośrednio od innych takich samych zakładów, w takich razach wystarcza oddalenie 10 m.

Odstępu izolacyjnego zabudować nie wolno.

Budynki fabryczne izolowane nie mające więcej jak jedno piętro wysokości, w których nie wyrabiają się ani się gromadzą przedmioty łatwo podlegające zapaleniu, mogą być z wyjątkiem ścian kominowych albo tych, które do ulic przypierają, budowane z ryglówki o przedziałach murowanych cegłą.

Domy mieszkalne przy budynkach fabrycznych izolowanych, nie mające więcej jak jedno piętro wysokości i służące dla właściciela, urzędników i robotników, mogą być budowane z ryglówki jak powyżej z uwzględnieniem przepisów §. 46.

Jeżeli domy te przypierają do warsztatów, mają być od takowych oddzielone murem ogniowym, niemniej ściany do ulic przypierające mają być prowadzone z pełnego muru.

§. 58.

Budynki przemysłowe nieizolowane i domy mieszkalne przy nich.

Budynki przemysłowe położone w mniejszem oddaleniu niż 20 m. od innych budynków lub granic sąsiednich, jakoteż domy mieszkalne przy nich położone, podlegają przepisom ustanowionym w niniejszej ustawie dla zwykłych budynków.

§. 59.

Szczegółowe przepisy dla budynków przemysłowych.

Do wszystkich budynków przemysłowych bez różnicy odnoszą się następujące przepisy:

a) Na budowę tychże należy przedłożyć plany, jakto przepisane w §. 8 dla zwykłych budynków.

b) Budynki, w których mieszczą się kotły parowe, mają być stawiane w jak największej odległości od ulic i od innych zabudowań, w których ludzie zazwyczaj się znajdują; gdzie zaś to nie jest możebnem, powinny być od tychże oddzielone murem, najmniej na 2 cegły grubym i lekko nakrytym, w żadnym zaś razie nie mogą być przesklepione.

c) Plalowiska mają odpowiadać przepisom §. 46.

d) Ubikacye warsztatowe mają mieć przynajmniej 3 m. wysokości i powinny być opatrzone w odpowiednią wentylacyę.

e) Odpływ nieczystych lub cuchnących płynów ma być tak urządzony, aby takowe otoczeniu nie były dokuczliwe lub szkodliwe.

f) Wychodki i pisoary dobrze wentylowane mają być umieszczone w odpowiedniej ilości.

g) Za siłę i trwałość budynków, w których nagromadzają się towary lub produkta surowe, albo w których maszyny są ustawione, odpowiada właściciel.

h) Pokłady belkowe mogą być oparte na podciągach i podporach żelaznych, a nawet drewnianych, jeżeli w budynku nie mają się wyrabiać albo gromadzić przedmioty łatwo podlegające zapaleniu.

i) Powała pokładów belkowych może równocześnie służyć za podłogę, która nie potrzebuje być sufitowaną.

k) Ściany przedziałowe mogą być sporządzone z drzewa z wyjątkiem tych miejsc, gdzie się wyrabiają lub gromadzą przedmioty łatwo podlegające zapaleniu.

l) Wiązania dachów mogą być oparte bezpośrednio na pokładach belkowych.

m) W każdym budynku przemysłowym o więcej piętrach muszą być ogniotrwałe schody ratunkowe, któremi w razie pożaru dostaćby się można z budynku na zewnątrz. Schody ratunkowe powinny być w murowanem obudowaniu i mieć strop czyli posobę ogniotrwałą.

W obszernych fabrykach powinno być więcej schodów ratunkowych i to tak rozłożonych, ażeby odległość do schodów ratunkowych z każdego punktu nie wynosiła więcej jak 40 m.

Jeżeli schody takie służyć mają w razie niebezpieczeństwa nie dla większej liczby ludzi jak 50, muszą mieć co najmniej 1·3 m. szerokości, jeżeli są prostoramienne, zaś 1·6 m. szerokości, gdyby schody były założone o stopniach klinowych. Na każde 50 ludzi więcej powinna być szerokość powiększona o 0·15 m.

Dla ułatwienia komunikacyi mogą być schody te umieszczone na zewnątrz budynku w obrębie izolacyjnym zakładu.

Dział IV.

Wyjątkowe postanowienia dla budowli na gruntach od miasta odległych.

§. 60.

Ogólne uwagi.

Dla budowli nie wyższych jak na jedno piętro na gruntach odległych od przedmieść gęściej zabudowanych, albo na takich, które ze względu na swe położenie za stosowne ku temu uznane będą, mogą być dozwolone pewne ułatwienia w budowie, jeżeli przeznaczenie budynku albo otoczenie jego nie wymaga szczególniejszej mocy budowy, albo bezpieczeństwa od pożaru.

§. 61. (do §. 28)

Szutrowanie podwórz.

Szutrowanie podwórz nie wymaga się.

§. 62. (do §. 32.)

Wysokość ubikacyj mieszkalnych.

Wysokość ubikacyj mieszkalnych może być obniżoną do 2·5 m.

§. 63. (do §. 34.)

Zamieszkanie pokoi strychowych.

Zamieszkanie pokoi strychowych jest dozwolone pod warunkiem osufitowania posoby i wszelkich drewnianych ścian przystępu i lokalności samych, jakoteż ścisłego zachowania przepisów §. 46.

§. 64. (do §. 36.)

Drewutnie.

Na skład materyału opałowego mogą służyć komórki drewniane.

§. 65. (do §. 40.)

Konstrukcya ścian.

Wszelkie parterowe budynki, które oddalone są od najbliższych granic sąsiednich najmniej 20 m. mogą być budowane w całości z drzewa.

Budynki parterowe w mniejszem oddaleniu mogą być zbudowane z drzewa ryglowego o podziałach wymurowanych należycie cegłą.

Budynki piętrowe powinny być budowane z twardego materyału.

Wyjątek stanowią wille stawiane na letnie pomieszkanie w ozdobnym stylu, jeżeli oddalenie ich od granicy sąsiedniej wynosi najmniej 20 m.

Ściany kominowe powinny być jednakże murowane z cegły i przepisy §. 46 ściśle zachowane.

§. 66.

Materyał do budowy.

Używanie sztucznych surogatów, a mianowicie betonu, pisé, cegieł wapiennych i t. d. jest dozwolonem. Co do ilości piętr, grubości murów i t. d. wydane będą w miarę okoliczności każdorazowo szczegółowe postanowienia.

§. 67. (do §. 47.)

Wiązanie dachów i ich pokrycie.

Wiązania dachów mogą być oparte na belkowaniach strychowych.

Używanie gontów na pokrycie dachów, niemniej tektury i t. p. materyałów jest dozwolonem; pokrywanie słomą wzbronionem.

§. 68. (do §. 50.)

Wychodki.

Wychodki powinny być opatrzone dołem kloacznym, co najmniej dylami cembrowanym, lub też beczkami do wywożenia kału odpowiednio urządzonemi.

Rury spustowe w wychodkach mogą byc sporządzone z trąb drewnianych szczelnie spojonych i wewnątrz osmołowanych.

Dział V.

Postępowanie po ukończeniu budowy.

§. 69.

Uporządkowanie na placu budowy.

Po ukończeniu budowy należy niezwłocznie zasypać wszystkie z powodu budowy powstałe jamy, uprzątnąć pozostały materyał budowlany, rusztowania, ziemię, gruz i t. p. i przyprowadzić wszystko w około budowy, co z jej powodu zmienionem lub uszkodzonem zostało, kosztem własnym do stanu odpowiedniego.

§. 70.

Pozwolenie na zamieszkanie.

Nowo wzniesiony budynek nie powinien być wzięty w użytek pierwej, dopóki Magistrat nie udzieli na to pozwolenia, przekonawszy się przez komisyę zesłaną na miejsce, iż przeciw użytkowaniu nowej budowy nie zachodzą żadne przeszkody ze względów budowniczo-ogniowo- i sanitarno-policyjnych.

W szczególności postanawia się, iż budynki piętrowe murowane nie mogą być zamieszkane w tym samym roku, w którym budowa ich rozpoczętą została.

Gdyby budujący przeprowadził zmiany, które w planie konsensowym lub w dodatkowych planach nie były uwidocznione, albo wykonał takie urządzenia, których w planach się nie uwidacznia, albo też zaniechał takich urządzeń, które ze względów ogniowo- i sanitarno-policyjnych są koniecznemi, w takim razie orzeknie Magistrat, czy i o ile przed uskutecznieniem takowych, względnie przed ich usunięciem, wzięcie w użytek nowego budynku nastąpić może, jakoteż w jakim przeciągu czasu i pod jakiemi rygorami nakazane zmiany powinny być wykonane.

Komisyjne oględziny mają nastąpić w przeciągu 8 dni po wniesieniu podania, a w następnych 8 dniach ma być załatwienie podania stronie doręczone.

Dział VI.

Utrzymanie istniejących budynków.

§. 71.

Konserwacya budynków.

Każdy właściciel jest obowiązany utrzymywać realność swoją w dobrym stanie, czysto i porządnie, i nie powinien dopuścić, aby budynki wskutek zaniedbania zagrażały bezpieczeństwu publicznemu, oddziaływały szkodliwie na zdrowie mieszkańców, szpeciły ulice publiczne, albo sprzeciwiały się wymaganiom porządku i czystości; obowiązany jest przeto każdą powstałą wadliwość nawet bez wezwania do tego ze strony władzy, usunąć w myśl niniejszej ustawy.

Gdyby właściciel na wezwanie nie usunął powstałych wadliwości w oznaczonym terminie w myśl niniejszej ustawy, albo gdyby budowa rozpoczęta dłużej niż trzy lata była zawieszoną i mimo wezwania władzy w oznaczonym terminie nie została wykończoną, albo uprzątniętą, władza przymusowymi środkami zarządzi opróżnienie części lub całego budynku, albo też rozebranie i uprzątnięcie rozpoczętej a niewykończonej budowy.

§. 72.

Budynki zawaleniem się grożące.

W razie zagrażającego niebezpieczeństwa może Magistrat zarządzić natychmiastowe opróżnienie i zabezpieczenie budynku grożącego upadkiem, a gdyby tego była potrzeba, całkowite lub częściowe rozebranie onegoż, zaś w razie oporu lub opieszałości właściciela przeprowadzić to wszystko w drodze przymusowej na koszt i niebezpieczeństwo tegoż.

W ogólności obowiązkiem jest Magistratu w każdym wypadku bez przyznania mocy wstrzymującej jakimkolwiek rekursom poczynić takie zarządzenia i użyć takich środków przymusowych, które się okażą potrzebnymi dla usunięcia grożącego niebezpieczeństwa, zapobieżenia większemu powstać mogącemu złemu i dla zapewnienia wykonania postanowień niniejszej ustawy.

§. 73.

Budynki przymusowo opróżnione.

Jeżeli budynek przymusowo opróżniony w przeciągu lat trzech nie zostanie tak naprawniony, aby znowu mógł być zamieszkanym, albo nie będzie rozebrany i uprzątnięty, służy Magistratowi jako władzy politycznej prawo, orzec ze względów publicznych rozebranie jego na koszt właściciela, albo też egzekucyjną sprzedaż realności w drodze publicznej licytacyi i wdrożyć takową u c. k. władz sądowych w myśl ustaw obowiązujących z warunkiem, że nowonabywca będzie obowiązany w terminie oznaczyć się mającym przyprowadzić realność do możliwie dobrego i bezpiecznego stanu.

§. 74.

Konserwacya dachów gontowych.

Wszelkie dachy gontowe w śródmieściu i na przedmieściach gęściej zabudowanych, tudzież na budynkach piętrowych, mają być pokryte ogniochronnym materyałem w przeciągu lat 25 od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy.

Do naprawy dachów gontowych w czasie tym na powyższych budynkach potrzeba zezwolenia Magistratu, jeżeli nie chodzi o wymianę pojedyńczych lub małej ilości gontów.

Pozwolenie może być tylko natenczas udzielone, jeżeli wiązanie dachu zostanie uznane jako zupełnie zdrowe lub przynajmniej w tak dobrym stanie, że zdoła przetrwać zamierzone pokrycie gontami. W przeciwnym razie należy zarządzić odnowienie wiązania dachu i ogniotrwałe pokrycie.

§. 75.

Zastosowanie postanowień §. §. 22. *a.* i *b.*, 33. i 34. ustęp pierwszy, 36. ustęp drugi, 37, 50, 51. i 55. do istniejących budynków.

W miarę uznanej przez Magistrat ze względów publicznych potrzeby, winny być do istniejących budynków w obrębie miasta i ludniejszych

przedmieść zastosowane postanowienia zawarte w §. 22. *a*) i *b*), 33. i 34. ustęp pierwszy, 36. ustęp drugi, 37. 50. i 51. pod względem usunięcia rozmaitego rodzaju przedmiotów, po za linię frontową budynków sięgających (jako to: schodów, krat i poręczy, drzwi, okien i okiennic i t. p.), pomieszkań w piwnicach i na poddaszu czyli strychach, wejść do piwnic bezpośrednio z ulicy, tudzież pod względem odpowiedniego urządzenia pomieszkań stróżów, wychodków, jam kloacznych, kanałów, a to przy przedsięwzięciu głównych i takich reperacyj, których koszta stoją w odpowiednim stosunku do wydatków na uskutecznić się mające ulepszenia.

Wspomniane w §. 55. budynki przeznaczone na szczegółowe cele, winny być w przeciągu lat pięciu od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy, stosownie do wezwania władzy urządzone odpowiednio względom budowniczym, ogniowym i zdrowotnym.

Dział VII.

Władze do przestrzegania niniejszej ustawy powołane.

§. 76.

Władze powołane.

Władzami do przestrzegania niniejszej ustawy powołanemi są:

1. Magistrat kr. stoł. miasta Lwowa;
2. Rada król. stoł. miasta Lwowa;
3. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego.
4. C. k. Namiestnictwo Królestwa Galicyi i Lodomeryi.
5. C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§. 77.

Magistrat.

Magistrat król. stoł. miasta Lwowa załatwia wszystkie sprawy budownicze w pierwszej instancyi, a to we własnym zakresie działania gminy miasta Lwowa, jako tejże organ wykonawczy, zaś w poruczonym zakresie jako władza miejscowo-policyjna, a przeto:

a) Czuwa nad wykonaniem przepisów niniejszej ustawy.

b) Sprawuje nadzór budowniczo-policyjny nad istniejącymi i nowo budującymi się domami.

c) Udziela lub odmawia konsensu na budowy, a w wypadkach wymienionych w §. 78. a. przedstawia swe wnioski Radzie miejskiej i czyni potrzebne przedłożenia c. k. Namiestnictwu;

d) Orzeka w sprawach budowniczo-policyjnych i nakłada kary za wykroczenia przeciw postanowieniom niniejszej ustawy, tudzież przepisom w myśl tejże wydanym.

§. 78.

Rada miejska.

Rada król. stoł. miasta Lwowa orzeka:

a) O przedłożonych jej przez Magistrat konsensach na każdą budowę, do której odnoszą się postanowienia §. §. 4. i 6. tej ustawy, i w ogóle o konsensach na budowle, które szczególnie tyczą się interesów gminy ze względów na jej własność, lub ze względu na publiczną komunikacyę.

b) W drugiej instancyi w sprawach budowniczych we własnym zakresie działania gminy.

§. 79.

Wydział krajowy, c. k. Namiestnictwo, c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Ustawa niniejsza nie narusza prawa wydawania orzeczeń i zarządzeń, przysługującego na podstawie statutu król. stoł. miasta Lwowa (ustawy z dnia 14. Października 1870 r. Dz. ust. kr. Nr. 79) Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu względnie Ministerstwu spraw wewnętrznych, ani też istniejących szczegółowych postanowień co do budowli szkół, kościołów, teatrów (§. 55).

D z i a ł VIII.

Postępowanie przy budowlach publicznych, tudzież kolejowych i w pobliżu koleji żelaznych.

§. 80.

Budowle publiczne.

Przy budowlach t. z. publicznych, to jest wykonywanych przez państwo, kraj lub fundusze pod ich zarządem zostające, powołanym jest Ma-

gistrat do przeprowadzenia komisyi lokalnej w myśl §. 11. celem przesłuchania stron interesowanych co do możliwych zarzutów.

Przy tej komisyi należy także oznaczyć linię budowlaną i poziom.

Jeżeli przeciw budowaniu nie zostaną podniesione zarzuty, lub podniesione w dobrowolny sposób zostaną uchylone, należy zawiadomić władzę prowadzącą budowę, że przeciw budowie nie zachodzi żadna przeszkoda.

O zarzutach nieuchylonych, o ile one nie są natury prywatno-prawnej, rozstrzyga c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z władzą prowadzącą budowę, zaś pod względem zarzutów prawno-prywatnych postąpi c. k. Namiestnictwo co do tych budowli wedle przepisów zawartych w §. 11.

Oddanie tych budowli do użytku pozostawia się zarządzeniu władzy, która je wybudowała.

§. 81.

Budowle kolejowe i w pobliżu kolei żelaznych.

Przy budowach kolejowych, t. j. na gruntach kolei żelaznych wykonywanych należy zastosować się do obowiązujących w tej mierze osobnych przepisów.

Dział IX.

Postępowanie karne.

§. 82.

Zastosowanie ustawy karnej.

Wykroczenia przeciw niniejszej ustawie, które podpadają pod ustawę karną, dochodzone będą przez c. k. sądy.

§. 83.

Kary policyjne.

Wykroczenie przeciw postanowieniom §. 3. alinea 1, następnie §. §. 14. i 18. niniejszej ustawy podlegają karze pieniężnej od 5 do 300 zł., a w razie niemożności ściągnięcia grzywny karze aresztu od 1. dnia do 2 miesięcy; wykroczenia przeciw innym §. §. jakoteż przeciw nakazom przez właściwe władze w zakresie niniejszej ustawy wydanym, podlegają karze pieniężnej od 5 do 100 zł., a w razie niemożności ściągnięcia jej karze aresztu od 1 do 20 dni.

Karze podpada właściciel budowy lub wykonujący budowę, albo obadwaj w miarę, o ile który przewinił.

Kara nałożona nie uwalnia bynajmniej od obowiązku uchylenia popełnionej wadliwości budowy, jakoteż od dopełnienia zarządzeń władzy, a nawet od zniesienia wadliwego przedmiotu budowy, jeżeli i o ile właściwa władza uzna to za konieczne.

Dział X.

Postanowienie wykonawcze.

§. 84.

Dzień wejścia w życie ustawy i unieważnienie dotychczasowych przepisów.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z 45tym dniem po jej ogłoszeniu, a jednocześnie tracą moc obowiązującą dla miasta Lwowa wszelkie dotychczasowe przepisy dotyczące budowli, objętych niniejszą ustawą.

§. 85.

Poruczenie wykonania.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 21. Kwietnia 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 15. Czerwca 1885. **Część XI.**

Nr. 32.

U s t a w a

z dnia 19. Maja 1885 uznająca drogę z Jezierzan do Kolendzian za krajową.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Drogę z Jezierzan do Kolendzian uznaje się za krajową.

Art. II.

Powiaty, przez których terytoryum droga ta przechodzić będzie, obowiązane są opłacać wszystkie wynagrodzenia za grunta, czy to stale pod drogę zajęte, czy też na cele budowy czasowo używane.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 19. Maja 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 24. Maja 1885, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uwolnieniu wszystkich dochodów Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wszystkie dochody „Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem“, płynące z czynności jego tak w dziale hipotecznym jak i bankowym, wolne są od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych na lat dziesięć i pół, a mianowicie od dnia 1. Lipca 1883 do 31. Grudnia 1893.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 24. maja 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 20. Czerwca 1885. **Część XII.**

Nr. 34.

U s t a w a

z dnia 13. Maja 1885, dotycząca regulacyi rzeki Nowego Brnia.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Nowego Brnia na przestrzeni od granicy powiatu Tarnowskiego do ujścia do Wisły wraz z potokami: Rybnica, Lubaskirów, Zgórska, Jamnica, Upust, Nieczajka, Smęgorzowa, Brnik, Oleśnica i Wielopole do tej rzeki wpadającymi, mająca się wykonać w siedmiu latach od r. 1885 do r. 1891 przez spółkę wodną, która winna być zawiązaną na podstawie §. 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. i rozp. krajowych Nr. 38, uznaną zostaje za przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt rządowy z r. 1875, preliminujący koszta budowy na 425.481 zł. w. a.; upoważnia się jednak Wydział krajowy do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Rządem w granicach wymienionej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów regulacyi mają się przyczynić:

a) Fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6 p. 2 i §. 4 p. 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. N. 116, takimże bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, położonych w okręgu konkurencyjnym, który przez władze administracyjne oznaczonym będzie — resztę preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 w stosunku oczekiwanych korzyści, albo w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usuniętem, albo też, o ile na tej podstawie podziału kosztów uskutecznić nie można, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Zasiłki krajowe i rządowe, podobnie jak i prestacye uczestników spółki, uiszczane być mają w czasie budowy w równych siedmiu ratach rocznych z góry.

§. 5.

Koszta zarządu i utrzymania mających się wykonać budowli, ponosić będą uczestnicy spółki wodnej w §. 3 pod *c*) wymienieni, w stosunku tamże podanym.

§. 6.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych prowadzić będzie wydział spółki wodnej, złożony z członków wybranych przez gminy i obszary dworskie.

Tak Rządowi jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania swych delegatów z głosem stanowczym do Wydziału spółki.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys ułoży Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, które mieć będzie odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wykonywania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współudziału technicznych organów rządowych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 13. Maja 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Dunajewski** w. r.

Nr. 35.

U s t a w a

z dnia 13. Maja 1885, dotycząca udzielenia pożyczki z funduszu krajowego spółce wodnej dla regulacyi odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Tarnobrzeską.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Tarnobrzeską ma być w r. 1885 przez zawiązaną w r. 1884 w tym celu spółkę wodną jako przedsiębiorstwo przez kraj subwencyonowane przeprowadzoną.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt zrewidowany w r. 1882 przez krajowe biuro melioracyjne, wedle którego koszta robót wynoszą 35.000 zł.

§. 3.

Dla poparcia tego przedsiębiorstwa, które już otrzymało bezzwrotny zasiłek krajowy w kwocie 8000 zł. w. a. i takiż zasiłek państwowy w kwocie 6000 zł. w. a. przyznaje się rzeczonej spółce wodnej:

a) z funduszu krajowego cztero-procentową pożyczkę w wysokości trzydziestu procent nie pokrytej reszty (21.000 zł.) preliminowanych kosztów, zwrotną w dziesięciu równych ratach rocznych, od 1. Stycznia 1887 począwszy;

b) z państwowego funduszu melioracyjnego pożyczkę czteroprocentową w takiejże wysokości, której warunki zwrotu określone będą w drodze administracyjnej.

§. 4.

Koszta zarządu i utrzymania mających się wykonać budowli, ponosić będą uczestnicy spółki wodnej w §. 1. wymienionej.

§. 5.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych prowadzić będzie Wydział spółki wodnej, złożony z członków wybrany przez gminy i obszary dworskie.

Tak Rządowi jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania swych delegatów z głosem stanowczym do wydziału spółki.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys ułoży Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, które mieć będzie odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wykonywania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współudziału technicznych organów rządowych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 6.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 13. maja 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Dunajewski** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 30. Czerwca 1885 **Część XIII.**

Nr. 36.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Maja 1885 r. L. 25.514, w przedmiocie ustanowienia taksy leczenia i pielęgnowania chorych dla szpitala powszechnego w Białej.

Na mocy art. II. ustawy z 12. Grudnia 1869 r. (Dz. u. k. z r. 1870 N. 8.) ustanawia Wydział krajowy za leczenie i pielęgnowania chorych w szpitalu powszechnym w Białej, począwszy od 1. Czerwca 1885 taksę leczenia od dorosłych z dotychczasowych 45 ct. na 55 ct., zaś od dzieci z dotychczasowych 25 ct. na 30 ct. a. w. od osoby i dnia leczenia.

We Lwowie dnia 27. Maja 1885.

Marszałek krajowy

Zyblikiewicz.

Członek Wydziału krajowego

Hoszard.

Nr. 37.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Maja 1885 L. 25 016, w przedmiocie ustanowienia taksy leczenia i pielęgnowania chorych dla szpitala powszechnego w Przemyślu.

Na mocy artykułu II. ustawy z 12. Grudnia 1869 r. (D. u. kr. z r. 1870 N. 8) ustanawia Wydział krajowy za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Przemyślu, począwszy od 1. Czerwca 1885 taksę leczenia od osób dorosłych z kwoty 46 ct. na 48 ct., zaś od dzieci do lat siedmiu z kwoty 20 ct. na kwotę 24 ct. za jeden dzień leczenia.

We Lwowie dnia 27. Maja 1885.

Marszałek krajowy

Zyblikiewiez.

Członek Wydziału krajowego

Hoszard.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 20. lipca 1885. Część XIV.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 9. Lipca 1885 L. 6633/pr., w sprawie zmiany niektórych paragrafów statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zatwierdziło w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami na mocy §. 76. ogłoszonego w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 81 ex 1882 statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 21. Października 1884 zmiany tego statutu w następującej osnowie:

1.

§. 3. Statutu Banku krajowego w dotychczasowem brzmieniu zostaje uchylonym i ma brzmieć jak następuje:

§. 3. Bank krajowy składa się z trzech oddziałów, t. j. działu hipotecznego, działu komunalnego i działu bankowego.

A) Oddział hipoteczny obejmuje udzielanie pożyczek hipotecznych, spłacalnych ratami. Pożyczki te nie mogą być niższe niż 100 zł. i udzielane będą w listach zastawnych, wydawanych do wysokości sumy udzielonych pożyczek hipotecznych.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań wypływających z emisyi listów zastawnych.

B) Oddział komunalny obejmuje udzielanie pożyczek gminom i powiatom, spłacalnych ratami.

Pożyczki te udzielane będą w obligacyach komunalnych, wydawanych do wysokości udzielonych pożyczek.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej emisyi aż do wysokości pięciu milionów (5,000.000) złotych w. a. wartości imiennej, w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero o ileby fundusze wyżej wymienione niepokrywały zobowiązań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

C) Oddział bankowy obejmuje następujące czynności:

a) nabywanie wierzytelności i ściąganie tychże na własny i obcy rachunek, umawianie się z dłużnikami i wierzycielami o ich spłatę w ratach;

b) nabywanie i sprzedawanie obcych listów zastawnych, obligacyj komunalnych i obligacyj krajowych;

c) eskontowanie wylosowanych własnych listów zastawnych, obligacyj komunalnych, oraz kuponów od tych listów i obligacyj;

d) udzielanie zaliczek na własne listy zastawne obligacye komunalne, urzędownie na giełdzie notowane listy zastawne innych w kraju istniejących zakładów hipotecznych, na obligacye krajowe, i w ogóle na papiery wartościowe, w których kapitały pupilarne lokowane być mogą;

e) eskontowanie weksli, w szczególności weksli przedkładanych przez kasy oszczędności, powiatowe i gminne kasy pożyczkowe, stowarzyszenia zaliczkowe i inne oparte na ustawie z dnia 9. Kwietnia 1873 Dz. u. p. Nr. 70, jak również przez koła kredytowe, tudzież reeskontowanie weksli;

f) udzielanie pożyczek gminom i powiatom, kasom pożyczkowym gminnym i powiatowym, stowarzyszeniom zaliczkowym i innym opartym na ustawie z dnia 9. Kwietnta 1873 Dz. u. p. Nr. 70, oraz kołom kredytowym na skrypta notaryalne;

g) udzielanie zaliczek na płody rolnicze, górnicze i przemysłowe na podstawie listów składowych (warrants) wystawionych przez zarządy zakładów publicznych, oraz udzielanie pożyczek na zastawy;

h) przyjmowanie gotówki na asygnaty kasowe i na rachunek bieżący; asygnaty kasowe nie mogą opiewać na kwoty niższe niż 100 zł., a ogólna suma wydanych asygnat kasowych nie może przenosić 1 miliona złotych;

i) przyjmowanie depozytów;

k) prowadzenie towarowego interesu komisowego;

l) pośredniczenie w zakładaniu i prowadzenie przedsiębiorstw rolniczych, przemysłowych i handlowych, oraz udzielanie im pożyczek;

m) udzielanie pożyczek na przedsiębiorstwa melioracyjne, ułatwianie na drodze kredytu tworzenia się spółek melioracyjnych, a względnie wykonywanie robót melioracyjnych na rachunek osób trzecich.

2.

Do paragrafu 35 ma być ustanowionem, co następuje:

III. Pożyczki komunalne.

§. 36. Bank udzielać będzie pożyczki w obligacyach komunalnych gminom i powiatom.

a) na spłatę lub ułatwienie spłaty wysoko oprocentowanych długów powiatów, gmin i członków gminy;

b) na inwestycye i przedsiębiorstwa produkcyjne, oraz na zakładanie lub zasilanie powiatowych zakładów pożyczkowych;

c) na cele użyteczności publicznej, nie wchodzące w zakres bieżącej gospodarki gminnej;

Przyznanie pożyczki w obligacyach komunalnych nastąpić może tylko za uchwałą Rady nadzorczej Banku krajowego, powziętą na wniosek Dyrekcyi.

Tylko zaliczki lub pożyczki udzielone z funduszów służących na cele publiczne, mogą poprzedzać pożyczki komunalne. Wyjątek od tego postanowienia może nastąpić jedynie za uchwałą Sejmu, powziętą na wniosek Wydziału krajowego.

Udzielenie pożyczki komunalnej gminom wiejskim, miasteczkom i miastom nie posiadającym osobnych statutów, poprzedzać ma uchwała Rady powiatowej, uznająca istotną pożyteczność i potrzebę pożyczki na jeden z celów powyżej wymienionych.

Pożyczki komunalne udzielane gminom, o ile w części lub w całości spłacone być mają za pomocą dodatków do podatków bezpośrednich, podlegają nadto jeszcze zatwierdzeniu przez Wydział krajowy.

Pożyczki komunalne, przewyższające wraz z poprzednio może zaciągniętemi pożyczkami komunalnemi kwotę stu tysięcy (100.000) złotych, udzielane będą tylko za zezwoleniem Sejmu, uchwalonem na wniosek Wy. działu krajowego.

3.

Po nowym §. 36. nastąpi §. 37 w następującem brzmieniu:

§. 37. Na podstawie pożyczek komunalnych, udzielonych powiatom lub gminom do wysokości tych pożyczek, wydawać może Bank krajowy obligacye komunalne.

Ogólna suma wydanych obligacyi komunalnych w żadnym razie przekraczać nie może ogólnej sumy równoczesnych wierzytelności Banku krajowego w kapitale z tytułu pożyczek udzielonych powiatom i gminom. Do tej sumy wierzytelności nie mogą być wliczane wierzytelności w kapitale, powstałe z zalegania rat amortyzacyjnych.

Na każdej obligacyi komunalnej umieszczone będzie potwierdzenie ze strony Rady nadzorczej, iż obligacya wydaną została na podstawie pożyczki, udzielonej powiatowi lub gminie. — Do emisyi obligacyj komunalnych ponad ogólną sumę pięciu milionów imiennej wartości potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Za opłatę procentów i spłatę kapitału obligacyj komunalnych ręczy Bank krajowy przedewszystkiem pożyczkami powiatowemi i gminnemi, dalej specyalnym funduszem rezerwowym i aktywami swojemi, a w dalszym rzędzie wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju w myśl §. 3. niniejszego statutu.

Specyalny fundusz rezezwowy dla obligacyj komunalnych powstaje:

a) z fruktyfikacyi 3 procentowej rezerwy specyalnej, pobieranej przez Bank od pożyczonej sumy w myśl przepisów wydanych przez Wydział krajowy dnia 24. Kwietnia 1883 r. l. 19.511.

b) Z części nadwyżki dochodów Banku krajowego w wysokości 30% tej nadwyżki w myśl §. 62. niniejszego statutu.

4.

Nagłówek „Interesa Bankowe" poprzedzający dotychczasowy §. 36. ma być oznaczony liczbą rzymską IV., zamiast dotychczasowej liczby III.

Dawny	§. 36	oznaczony	będzie	liczbą	38
„	§. 37	„	„	„	39
„	§. 38	„	„	„	40
„	§. 40	„	„	„	41

Dotychczasowe §. §. 39. i 41. zostają uchylone.

W §. 59. powołany ma być zamiast §. 62. *b*) — §. 62. *c*), zamiast §. 3. lit. B) — §. 3. lit. C).

5.

§. 62. w swem dotychczasowem brzmieniu zostaje uchylonym i ma opiewać jak następuje:

§. 62. Nadwyżka dochodów Banku krajowego, obliczona w myśl prawa handlowego obracaną będzie:

a) w 40% na pomnożenie zakładowego majątku Banku, dopóki ten majątek nie dojdzie do dwóch milionów zł. w. a.;

b) w 30% na utworzenie specyalnej rezerwy dla obligacyi komunalnych Banku krajowego;

c) w 30% na utworzenie funduszu rezerwowego w celu pokrycia możebnych strat.

Fundusz rezerwowy wymieniony pod *c*) służy jedynie dla oddziału hipotecznego i bankowego.

6.

Dotychczasowy §. 70. zostaje zmienionym o tyle, iż po ustępie A) wstawionym zostaje nowy ustęp:

B) w dziale komunalnym:

2. przyznanie na wniosek Dyrekcyi pożyczek komunalnych (§. 36.) i potwierdzanie na obligacyach komunalnych, że wydane zostały na podstawie pożyczki udzielonej gminie lub powiatowi (§. 37.).

W skutek tego dawny ustęp B) zostanie oznaczonym lit. C) i odpadnie alinea 2. tego ustępu, a dawny ustęp C) literą D). W miejsce powołanego w tym paragrafie pod nową lit. C) 8 ustęp B) paragrafu 3. ma być powołanym §. 3. l. C). W miejsce powołanego §. 37. ma być powołany §. 39.

7.

§. 73. pozostaje nadal w swem dotychczasowem brzmieniu z następującem uzupełnieniem:

13. Zatwierdzanie pożyczek komunalnych w myśl §. 36. ustęp przedostatni statutu, jakoteż przedkładanie Sejmowi wniosków w wypadkach przewidzianych w §. 36. statutu.

W miejsce powołanego w §. 73. paragrafu 37. ma być powołanym §. 39., a w miejsce powołanego ustępu §. 70. lit. C) 10, ma być powołanym ustęp §. 70. l. D. 10.

Co się w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 28. Kwietnia 1885 L 6448 podaje niniejszem do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Filip Zaleski w. r.

Nr, 39.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 9. Lipca 1885 L. 6633/pr., w sprawie przyjęcia przez kraj gwarancyi dla obligacyj komunalnych Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do wysokości 5,000.000 zł.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Kwietnia 1885 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. Października 1884 następującej osnowy:

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych Banku krajowego pierwszej emisyi aż do wysokości pięciu milionów (5,000.000) złotych wal. aust. wartości imiennej, w ten sposób, iż regularną opłatą procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych, poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obikacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero, o ileby fundusze wyżej wymienione niepokrywały zobowią-

zań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

Co się w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Kwietnia 1885 L. 6448 podaje niniejszem do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Filip Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 30. Września 1885 **Część XV.**

Nr. 39.

Ustawa

z dnia 7. Lipca 1885 . . . . dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy drogowej z dnia 18. Sierpnia 1866 r.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, jak następuje.

Art. I.

Postanowienia §. §. 11, 12, 13, 14, 16, 18, 19, 25, 26, 27, 28 i 31. ustawy krajowej z dnia 18. Sierpnia 1866 r. Dz. u. kr. Nr. 15. z 1867 r. w dotychczasowem brzmieniu zostają uchylone, i mają opiewać, jak następuje:

§. 11.

Koszta budowy i utrzymania drogi krajowej ponosi fundusz krajowy.

Czy i w jakiej mierze powiaty, przez które te drogi przechodzą, jeszcze osobno przyczyniać się mają do tych kosztów, oznaczonem będzie przy uznaniu drogi za krajową (§. 2.) w każdym pojedynczym wypadku ustawą krajową.

Koszta budowy i utrzymania dróg powiatowych ciężą na funduszach właściwego powiatu, a Rada powiatowa winna corocznie uchwalać dotacyę potrzebną do utrzymywania tych dróg w dobrym stanie.

Czy i w jakiej mierze gminy i obszary dworskie, przez które te drogi przechodzą, jeszcze osobno przyczyniać się mają do kosztów budowy tych

dróg prestacyami, oznaczy Rada powiatowa w każdym poszczególnym wypadku, (§. 26. ust. 3.).

Koszta budowy i utrzymania dróg gminnych tak na gruntach gminy, jak obszaru dworskiego mają być pokrywane:

a) prestacyami §§. 12, 14. 15 i 16 wskazanemi,

b) dodatkiem do podatków (§. 12. ust. 3.)

c) zasiłkiem z powiatowego funduszu dróg gminnych (§. 13.).

§. 12.

Prestacye na rzecz dróg gminnych wymierza się w sposób następujący:

Od każdego numeru domu położonego w gminie wiejskiej lub na obszarze dworskim i od każdej rodziny, a względnie partyi prowadzącej samoistne gospodarstwo domowe, a zamieszkałej w gminie miejskiej, odrabiać należy rocznie cztery dni piesze.

Kto opłaca podatek bezpośredni przepisany w gminie lub na obszarze dworskim, uiszcza rocznie oprócz prestacyi powyżej oznaczonej 3% dodatku do podatków bezpośrednich.

Obszar dworski winien nadto wydać potrzebny do budowy i utrzymania dróg gminnych materyał drewniany, o ile przeciętna wartość tegoż nie przewyższa w ciągu roku 5% dodatków do opłacanych przez obszar dworski podatków bezpośrednich. Koszta dowozu materyału drewnianego mają być pokryte środkami wskazanymi §. 11. lit. *a*) i *c*).

Zarządowi drogowemu wolno będzie, w razie uznanej przez niego potrzeby, zmienić robotę pieszą na ciągłą: w stosunku trzech dni pieszych do jednego dnia parokonnego, a dwóch dni pieszych do jednego dnia parobydlanego zaprzęgu.

Zamiany takiej żądać można tylko od kontrybuenta, posiadającego potrzebny inwentarz roboczy i uiszczającego prestacyę w naturze.

Gdyby ilość prestacyi w pewnej miejscowości przewyższała potrzebę, natenczas może Rada powiatowa za przyzwoleniem Wydziału krajowego zniżyć na rok jeden wymiar prestacyi.

§. 13.

Jeżeli prestacye i inne źródła funduszów dróg gminnych nie wystarczają na budowę i utrzymanie tychże dróg w pewnej miejscowości, natenczas niedobór pokryty będzie zasiłkiem z powiatowego funduszu dróg gminnych, na rzecz którego obowiązaną jest Rada powiatowa uchwalać corocznie dotacyę potrzebną (§. 26. ust. 4.).

Do funduszu tego wpływają dodatki do podatków (§. 12. ust. 3.) tudzież dochody z wykupna nieużytych w ciągu roku prestacyj i z nieużytych opłat pieniężnych (§. 14.),

§. 14.

Za podstawę do obliczenia prestacyi rocznej służyć będą spisy domów i rodzin, względnie partyj.

Spisy takie będą układane pod kontrolą Wydziału powiatowego przez organa miejscowe (§. 28. ust. 3. i 4.) co lat trzy według stanu, jaki się znajdował w gminie i na obszarze dworskim dnia 31. Grudnia.

Prestacye winien zarząd drogowy w miarę potrzeby zużyć rok rocznie w całości, oraz nieuiszczone w terminie prestacye wykonać bez zwłoki na koszt obowiązanych.

Nie użyte w ciągu roku prestacye mają obowiązani do dni 30 po ukończonym roku spłacić według cen wykupna (§. 16.) a kwotę pienieżną ztąd, jakoteż z nieużytych spłat pieniężnych powstałą, naczelnik gminy i przełożony obszaru dworskiego wnieść mają bez zwłoki do kasy Wydziału powiatowego (§. 27. ust. 3.)

Prestacya w naturze ogranicza się na terytoryum gminy wraz z obszarem dworskim jedną stanowiących miejscowość, wolno wszakże zarządowi drogowemu użyć roboty ciągłej do dostawy materyałów, znajdujących się w innej miejscowości, z warunkiem, że dostawa ta uskutecznioną być może w ciągu jednego dnia.

Jeżeli kontrybuent nie chce lub nie może wykonać osobiście robocizny prestacyjnej, natenczas zastąpić go może w uiszczeniu powinności drogowej tylko osoba zupełnie uzdolniona do tej roboty.

Osoby, które nie ukończyły ośmnastego roku życia, albo też w skutek starości niezdolne są do pracy, nie mogą zastępować nikogo w odbywaniu powinności drogowych.

§. 16.

Każdy do prestacyi obowiązany (§. 12.) może się od niej wykupić spłatą jej wartości, na podstawie ceny ustanowionej przez Radę powiatową (§. 26. ust. 5) a to w przeciągu sześciu tygodni od dnia ogłoszenia ceny wykupna.

§. 18.

Do budowy albo rekonstrukcyi drogi powiatowej lub gminnej, ważnej pod względem komunikacyi, a zbyt kosztownej dla powiatu, udzielane być może wsparcie z funduszu krajowego.

§. 19.

Jeżeli droga krajowa lub powiatowa przechodzi przez miejską lub wiejską osadę i jedynie z powodu szczególnych potrzeb tych osad wymaga większych kosztów, jako to na budowanie ścieków, kanałów lub bruku, całą ztąd wynikającą nadwyżkę kosztów budowy i utrzymania ponosi miejscowa osada.

Jeżeli użytkowanie kopalń i kamieniołomów lub inne przedsiębiorstwo wyłącznie fabryczne, albo też przedsiębiorstwo mające na celu eksploatacyę lasów, nieomyconą drogę powiatową lub gminną niezwykłym sposobem zużywa lub psuje, obowiązany będzie przedsiębiorca do osobnych datków na rzecz tej drogi.

Wysokość tych datków i sposób ich uiszczania należy oznaczyć dobrowolną ugodą między Wydziałem powiatowym a stroną. Jeśli nie przyjdzie ugoda do skutku, orzeka Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Wysokość tych datków ma być zastosowaną do tej miary, w jakiej zużycie drogi przez przedsiębiorstwo powiększa koszta jej utrzymania.

§. 25.

Wydział krajowy prowadzi w granicach niniejszej ustawy naczelny nadzór nad kierunkiem budową i utrzymywaniem wszystkich innych dróg publicznych nie rządowych, tudzież nad ich funduszami, wydaje potrzebne w tym celu instrukcye tak administracyjne i rachunkowe jako też techniczne, i czuwa nad ścisłem wykonaniem przepisów istniejących.

Jeżeli Wydział powiatowy zaniedbuje drogi powiatowe lub nie wykonuje należycie nadzoru nad drogami gminnemi, albo w sposób nieodpowiedni używa prestacyi i funduszów drogowych, natenczas Wydział krajowy wydaje stosowne zarządzenia, a w razie potrzeby przez siebie uznanej, ustanowi za zgodą politycznej władzy krajowej na koszt powiatu swój własny organ w celu zastępowania Wydziału powiatowego.

Jeżeli Rada powiatowa nie ustanowi ceny wykupna prestacyi w należytym czasie (§. 26—5), natenczas dokona tej czynności Wydział krajowy, który obowiązany jest również przedsięwziąć stosowne środki zaradcze, jeżeli Rada powiatowa nie uchwali funduszów i dotacyj wskazanych w §. 26—2) i 4).

Wydział krajowy rozstrzyga spory między Radami powiatowemi co do środków, któremi każda z nich do budowania i utrzymania takowych przy-

czyniać się ma, nakoniec rozstrzyga sprawy drogowe w drodze odwołania się doń wniesione.

§ 26.

Rada powiatowa stanowi:

1. o budowie i kierunku nowej drogi powiatowej, o zmianie kierunku lub zaniechaniu drogi istniejącej i zawiadamia o tem Wydział krajowy (§. 7.);

2. o funduszach potrzebnych do budowania i utrzymania dróg powiatowych;

3. o prestacyach gmin i obszarów dworskich do dróg powiatowych:

4. o dotacyi potrzebnej na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych (§. 27. ust. 3.);

5. o corocznej cenie wykupna prestacyj, uchwałą przynajmniej na trzy miesiące przed rozpoczęciem każdego roku administracyjnego powziąć się mającą.

Rada powiatowa oznacza na podstawie preliminarzy, przedłożonych przez zarządy drogowe te obszary dworskie, w których przeciętna wartość potrzebnego materyału do utrzymania dróg gminnych przewyższa 5 prc. dodatków do opłacanych podatków bezpośrednich (§. 12. ust. 4.) i stanowi o pokryciu tej nadwyżki z funduszu powiatowego dróg gminnych.

§. 27.

Wydział powiatowy:

1. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg powiatowych;

2. nadzoruje urzędy gminne i obszary dworskie, co do budowy i utrzymywania dróg gminnych i kieruje odnośnemi czynnościami miejscowego zarzędu drogowego (§. 28. ust. 3. i 4.), a w razie zaniedbania zarządza, co uzna za stosowne;

3. zarządza powiatowym funduszem dróg gminnych, przedkłada corocznie Radzie powiatowej preliminarz potrzeb, które z tego funduszu mają być pokryte i wyznacza zasiłki w myśl §. 13.;

4. kieruje budową i dozoruje utrzymania drogi krajowej w granicach swego powiatu, jeżeli ta czynność przez Wydział krajowy została mu powierzoną;

5. rozstrzyga spory i rekursy w sprawach dróg gminnych;

6. w razie zaniechania drogi powiatowej lub gminnej, przeprowadza całą czynność §. 9. przepisaną.

§. 28.

O potrzebie nowej drogi gminnej dla zewnętrznej komunikacyi stanowi Rada gminna za porozumieniem z przełożonym obszaru dworskiego i za zgodą Wydziału powiatowego.

W razie niezgodności zdań rozstrzyga Wydział krajowy.

Zwierzchność gminna razem z przełożonym obszaru dworskiego prowadzą cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg gminnych, do nich należy staranie, aby drogi gminne w dobrym stanie były utrzymywane.

W miejscowościach, w których obszar dworski wcielony jest do gminy, zakres działania przełożonego obszaru dworskiego przechodzi na reprezentacyę gminną,

Jeżeliby organa miejscowe nie utrzymywały dróg gminnych w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni prestacyj i funduszów drogowych, natenczas Wydział powiatowy ma zaradzić temu w sposób stosowny, a w szczególności winien tenże w miarę potrzeby a za zgodą politycznej władzy powiatowej, objąć bezpośredni zarząd dróg rzeczonych, w którym to razie rozporządzać będzie prestacyami, niemniej też dochodami z myta lub innymi funduszami dla tych dróg przeznaczonymi.

Wszelkie spory i zażalenia, dotyczące objęcia dróg gminnych w zarząd Wydziału powiatowego, rozstrzyga Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

§. 31

Ustawa drogowa nie obowiązuje miast Lwowa i Krakowa a w innych miastach, które opłacają podatek domowo-czynszowy i dla których wydaną jest ustawa budownicza z dnia 28. Kwietnia 1882. Nr. 77., Dz. u. kr. obowiązuje z tą odmianą, że w tych miastach zamienione będą prestacye w §. 11. i 12. wymienione, wedle ceny przez Radę powiatową ustanowionej na pieniądze, a wypadającą z tej zmiany kwotę pieniężną w całej gminie rozłoży Rada gminna na podstawie podatków bezpośrednich na wszystkich do prestacyi obowiązanych.

W granicach tej ustawy oraz innych odnośnych ustaw i przepisów obowiązujących, wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, wykonawczy regulamin drogowy, mający zarazem obejmować szczegółowe postanowienia o potrzebnych terminach w poszczególnych czynnościach administracyjnych, o współudziale władz rządowych w czu-

waniu nad dobrym stanem dróg. tudzież o przedsiębraniu w razie potrzeby stosownych środków egzekucyjnych.

Art. II.

Ustawa niniejsza obowiązywać będzie w rok od dnia ogłoszenia jej w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych i ma mieć zastosowanie do odnośnych postanowień ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z dnia 15. Kwietnia 1881. Dz. ust. kraj. Nr. 46.

Art. III.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 7. Lipca 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 15. Października 1885. **Część XVI.**

Nr. 41.

U s t a w a

o tępieniu kanianki i szkodliwych ostów.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje.

§. 1.

Każdy właściciel, posiadacz, dzierżawca lub zawiadowca gruntu, obowiązanym jest tępić kaniankę, także wylubem zwaną i wszelkie szkodliwe osty, znajdujące się na gruntach w jego posiadaniu, dzierżeniu lub pod jego zarządem będących, a to w takim czasie, zanim rośliny te zaczną kwitnąć lub dojrzewać.

§. 2.

Gdyby ktokolwiek powyższego obowiązku swego w przepisanym czasie nie wypełnił, winien naczelnik gminy, względnie przełożony obszaru dworskiego wezwać go do tego i stosowny wyznaczyć mu termin, a po bezskutecznym tegoż upływie zarządzić tępienie kanianki i ostów na koszt opieszałego.

§. 3.

W ostatnim wypadku ulegnie opieszały grzywnie od 50 ct. do 2 zł., a w razie powtórnej opieszałości do wysokości 5 zł.; w przypadku niemożliwości płacenia, aresztowi od 1 do 3 dni.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich odnośnej gminy.

§. 4.

Karę na członków gminy orzeka naczelnik gminy wspólnie z dwoma asesorami (przysiężnymi) w poruczonym zakresie działania, zaś na członków zwierzchności gminnej, przełożonego obszaru dworskiego, tudzież na mieszkających na tymże obszarze, polityczna władza powiatowa. Orzeczenie to będzie skazanemu doręczone na piśmie albo oznajmione mu w kancelaryi urzędu gminnego w obecności dwóch świadków. W ostatnim wypadku, oznajmienie i dzień tegoż winno być zapisanem w protokole i stwierdzonem tamże przez dwóch świadków.

§. 5.

Zażalenie przeciwko orzeczeniu może być wniesionem ustnie lub pisemnie do politycznej władzy powiatowej za pośrednictwem naczelnika gminy, względnie do c. k. Namiestnictwa, za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej, w przeciągu dni 8 od dnia doręczenia, względnie oznajmienia takowego. Przeciwko dwom równobrzmiącym orzeczeniom nie służy prawo dalszego odwołania się.

§. 6.

C. k. Żandarmerya, straż polowa i dozorcy drogowi, obowiązani są z urzędu donosić o każdem dostrzeżonem przekroczeniu tej ustawy naczelnikowi gminy, gdyby zaś naczelnik gminy sam przekroczenia tego się dopuścił, politycznej władzy powiatowej.

§. 7

W razie zaniedbania wykonania tej ustawy, ze strony naczelników gmin lub przełożonych obszarów dworskich, winna polityczna władza powiatowa stosowne poczynić zarządzenia, i na takiego naczelnika gminy, względnie przełożonego obszaru dworskiego, nałożyć grzywnę od 5 do 10 zł., która wpłynie do funduszów Rady powiatowej.

§. 8.

Ustawa ta będzie dwa razy każdego roku, a mianowicie w połowie Marca i z początkiem Czerwca przez naczelników gmin i przełożonych obszarów dworskich ogłaszaną.

§. 9.

C. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i po wysłuchaniu zdania Towarzystw rolniczych krajowych, wyda odnośne po-

uczenia co do wykonania tej ustawy i co do sposobów tępienia kanianki i ostów.

§. 10.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. Lutego 1885.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 42.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Sierpnia 1885, względem wykonania ustawy krajowej z dnia 17. Lutego 1885, o tępieniu kanianki także „wylubem" zwanej, i szkodliwych ostów.

W myśl §. 9 ustawy krajowej z dnia 17. Lutego 1885, o tępieniu kanianki i szkodliwych ostów, rozporządza c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym po wysłuchaniu zdania Towarzystw rolniczych krajowych, co następuje:

§. 1.

Naczelnicy gmin i przełożeni obszarów dworskich są obowiązani przepisy powyższej ustawy, tudzież zawarte w niniejszem pouczeniu wskazówki co do postępowania przy tępieniu kanianki i szkodliwych ostów, ogłaszać w sposób dotychczas zwykle używany dwa razy każdego roku, a to w połowie Marca i z początkiem Czerwca.

A. O tępieniu kanianki.

§. 2.

W miejscach, gdzie okaże się kanianka, należy wszystkie tam znajdujące się rośliny, niemniej rośliny miejsca te okalające, a to w promieniu

przynajmniej 30 centymetrowym od miejsc kanianką zarażonych, przy samej ziemi sierpem zżynać i w kupy układać. Następnie pokrywa się takie miejsca grubą warstwą słomy, na długość jednej stopy pociętej, lub w braku tejże dostateczną ilością wiorów albo chrustu i w ten sposób pali zżętą kaniankę i koniczynę, poczem mają być dotyczące miejsca starannie przekopane.

§. 3.

Posiadacze, dzierżawcy lub zawiadowcy gruntów, winni przepisane powyżej tępienie, najpóźniej po pierwszem skoszeniu koniczyny uskutecznić. Zaleca się jednak, ścierniska z koniczyną już w jesieni, zaś łany koniczyny w następnej wiośnie z największą starannością przejść i napotkaną kaniankę, w sposób wyżej wskazany zniszczyć.

§. 4.

Po ukończeniu pierwszej kośby koniczyny, winien naczelnik gminy, względnie przełożony obszaru dworskiego z przyzwaniem dwóch mężów zaufania, przedsięwziąść oględziny wszystkich gruntów, na których znachodzić się może kanianka, zatyczyć miejsca kanianką zarażone, a następnie z odwołaniem się na §. 2 ustawy, wezwać zawiadowców dotyczących gruntów, aby tępienie kanianki najdalej w przeciągu 14 dni uskutecznili.

§. 5.

Po upływie oznaczonego terminu obowiązany jest naczelnik gminy, względnie przełożony obszaru dworskiego, przekonać się o wykonaniu powyższego polecenia, a w przeciwnym razie zarządzić wytępienie kanianki na koszt opieszałego.

Przeciw opieszałym postąpić ma naczelnik gminy w myśl §. 3 i 4 ustawy, zaś przełożony obszaru dworskiego winien o wypadkach takiej opieszałości donieść politycznej władzy powiatowej, która wyda stosowne orzeczenie.

B. O tępieniu szkodliwych ostów.

§. 6.

Obok starannej uprawy roli i użycia czystego nasienia jedynym środkiem tępienia ostów jest wyplewienie ich z korzeniem.

Z początkiem wiosny, gdy osty są jeszcze małe, należy je niszczyć przez dosyć głębokie wykopywanie za pomocą motyki, skoro jednak podrosną, wykopywanie ich byłoby często bardziej szkodliwem aniżeli pożytecznem, gdyż w ten sposób osty nie dadzą się usunąć z korzeniem i w takim razie wskazane jest wyrywanie ostów z korzeniem, która to czynność zaraz po obfitym deszczu bez wielkiej trudności rękami wykonaną być może

§ 7.

Wedle powyższych wskazówek przedsiębrać mają gospodarze zaraz na wiosnę tępienie ostów i w tej czynności nie ustawać tak długo, dokąd niszczenie ostów jest możliwe, bez uszkodzenia rozwijającej się rośliny uprawnej.

§ 8

Przy sposobności pierwszego ogłoszenia ustawy w miesiącu Marcu, winien naczelnik gminy względnie przełożony obszaru dworskiego wezwać gospodarzy gruntów, aby zajęli się wyplewieniem ostów w porze wiosennej.

§. 9.

Obowiązkiem naczelnika gminy względnie przełożonego obszaru dworskiego jest także, w czasie od początku miesiąca Kwietnia do połowy Maja przekonywać się o wykonaniu powyższego polecenia, przytem zwrócić stanowczo uwagę opieszałych na przepisy §§ 2 i 3 ustawy, a gdyby to przedstawienie pozostało bezskuteczne, postąpić w myśl §. 5 niniejszego rozporządzenia.

§. 10.

Jeżeliby pomimo to na gruntach ornych znajdywały się w czasie żniw osty szkodliwe w większej ilości, naczelnik gminy względnie przełożony obszaru dworskiego, ma bacznie czuwać nad tem, aby po zżęciu lub skoszeniu zboża zostały osty na polu pozostawione i tamże spalone.

W żadnym razie nie wolno pozostające na polu osty wyrzucać na drogi polne, sogłówki lub miedze, gdyż ztąd mogłoby nasienie tej szkodliwej rośliny wszędzie być zawleczone przez wozy, którymi zboże z pola bywa zwożone.

§. 11.

W okolicach, gdzie na ugorach wielkie ilości ostu się puszczają i plewienie wielkich wymagałoby kosztów, jakoteż na pastwiskach prywatnych

i gminnych winien być oset koszonym zgromadzonym na kupy i niszczonym przez spalenie, i ta czynność tyle razy w roku ma być powtarzaną, aby ta szkodliwa roślina nie była dopuszczoną do kwiatu, a tem mniej do dojrzenia.

§. 12.

Tępienie ostów na drogach gminnych jest obowiązkiem gmin, zaś na drogach powiatowych krajowych i rządowych obowiązkiem tych władz, które przez swe organa drogowe temi drogami zarządzają.

Nr. 43.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 27. Sierpnia 1885 L. 8259, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia gminy Swięcany do okręgu Sądu powiatowego w Jaśle.

W zastępstwie:

Loebl.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. Sierpnia 1885 L. 10766, względem przydzielenia gminy Swięcany do okręgu Sądu powiatowego w Jaśle w Galicyi.

Rozporządzeniem z dnia 30. Stycznia 1884 Nr. 19 dz. pr. P. do okręgu Sądu powiatowego w Bieczu a względnie do okręgu Sądu obwodowego w Nowym Sączu przydzielona gmina Święcany, — wcieloną zostaje z dniem 1. Października 1885 do okręgu Sądu powiatowego w Jaśle i Sądu obwodowego w Tarnowie.

Prażak w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 27. Sierpnia 1885 L. 8259/pr., względem pozostawienia miejscowości Święcany w okręgu c. k. Starostwa w Jaśle.

Na mocy rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. Sierpnia 1885 L. 3302/M. I., miejscowość Święcany, która wedle rozporządzenia tegoż Ministerstwa z dnia 6. Lutego 1884 L. 544/M. I. dz. u. kr. Nr. 35, miała być wyłączoną z okręgu c. k. Starostwa w Jaśle i wcieloną do okręgu c. k. Starostwa w Gorlicach, pozostaje nadal w okręgu c. k. Starostwa w Jaśle.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

W zastępstwie J. E. c. k. Namiestnika:

Loebl.

Nr. 45.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa, tyczące się przysługującego spółkom wodnym dla regulacyi rzeki Nowego Brnia i dla regulacyi odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Tarnobrzeską, uwolnienia od stempli i należytości prawnych.

Reskryptem z dnia 29. sierpnia r. b. l. 26966, orzekło wys. c. k. Ministerstwo skarbu, że przedsiębiorstwom (spółkom wodnym) dla regulacyi rzeki Nowego Brnia i dla regulacyi odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Tarnobrzeską, wykonać się mającej wedle ustaw krajowych z dnia 13. Maja r. b. Nr. 34 i 35, przysłuża w myśl §. 11 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

Co się w skutek powołanego wys. reskryptu podaje niniejszem do powszechnej wiadomości.

Lwów, 6. Września 1885.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 1 listopada 1885. **Część XVII.**

Nr. 46.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 4 października 1885, L. 26701, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1 Października 1885 do końca Marca 1886.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1go Października 1885 do końca Marca 1886 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		zwyczajną pocztą	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Tarnów, Wadowice . . .	1	8	—	90
Brzeżany, Nowy Sącz, Sanok, Stanisławów, Stryj, Żółkiew	1	4	—	87
Kołomyja, Lwów, Rzeszów . . .	1	3	—	86
Sambor, Tarnopol	1	1	—	84
Czortków, Przemyśl. Złoczów . . .	—	97	—	81

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pozostają niezmienione.

Lwów, 4 października 1885. **Schiffner** w. r.

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19. Października 1885 L. 9470|pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 18 Września 1885 L. 16108, względem ustanowienia nowego Sądu powiatowego w Żabnie.

Za c. k. Namiestnika:

Loebl w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. Września 1885 L. 16108, względem ustanowienia Sądu powiatowego w Żabnie w Galicyi.

Na podstawie §. 2 ustawy z dnia 11 Czerwca 1868 r. Nr. 59 Dz. p. p., ustanowionym zostaje w okręgu Sądu obwodowego w Tarnowie Sąd powiatowy z siedzibą w Żabnie dla gmin i obszarów dworskich:

I) Bieniaszowice, Biskupice (nad Wisłą), Borusowa, Chorążec, Czyżów, Gręboszów, Goruszów, Gorzyce, Hubenice, Janikowice, Kozłów, Karsy, Kłyż, Laskówka odporyszowska, Lubiczko, Otfinów stoiński z Konopką, Pasieka otfinowska z Bugajem, Pierszyce, Pilcza żelechowska, Podlipie, Siedliszowice, Sikorzyce, Wola gręboszowska, Wola żelechowska, Zakirchale, Zalipie, Zawierzbie, Żelazówka, Żelichów, Uście jezuickie, Odporyszów, Sieradza z Finkiem;

II.) Demblin, Jadowniki mokre, Jagodniki, Miechowice małe, Miechowice wielkie, Nowopole, Wietrzychowice z Szymanowicami, Pasieką i Pasierbem, Wola rogowska;

III.) Konary, Nieciecza, Podlesie dębowe, Żabno z Przedmieściem i Targowiskiem.

Z rozpoczęciem działalności rzeczonego Sądu, które dodatkowo oznaczonem i ogłoszonem będzie, wyłączone zostaną wymienione pod I.) gminy i obszary dworski z okręgu Sądu powiatowego w Dąbrowy — pod II.) wyrażone z okręgu Sądu powiatowego w Radłowie i Sądu krajowego w Krakowie, zaś pod III.) wymienione z okręgu Sądu powiatowego delegowanego miejskiego w Tarnowie.

Prażak w. r.

Nr. 48.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19 października 1885 L. 9470|pr., względem wyłączenia niektórych miejscowości z ich dotychczasowych okręgów politycznych i wcielenia ich do okręgu c. k. Starostwa w Dąbrowie.

Na mocy rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25 Września 1885, L. 3945/M. I., zostają

1.) miejscowości Demblin, Jadowniki mokre, Jagodniki, Miechowice małe, Miechowice wielkie, Nowopole, Wietrzychowice z Szymanowicami Pasieką i Pasierbem i Wola rogowska z okręgu Starostwa w Brzesku, dalej

2.) miejscowości Konary, Niecieeza, Podlesie dębowe i Żabno z Przedmieściem i Targowiskiem z okręgu Starostwa w Tarnowie wyłączone i wcielone do okręgu c. k. Starostwa w Dąbrowie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem rozpoczęcia czynności c. k. Sądu powiatowego w Żabnie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika

Loebl w. r.

Nr. 18.

O b w i e s z c z e n i e

[illegible] Sprawiedliwości z dnia 13 [illegible] 1923 [illegible] wydziału [illegible]
[illegible]
[illegible] w [illegible]

[illegible]
[illegible] z dnia 21 Września 1922, [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1885. Wydano i rozesłano dnia 25 listopada 1885. **Część XVIII.**

Nr. 49.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20 październ. 1885 l. 53630, w przedmiocie ustanowienia taksy leczenia i pielęgnowania chorych w szpitalu powszechnym w Podhajcach.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. grudnia 1869 r. (Dz. u. kr. Nr. 8 z r. 1870) ustanawia Wydział krajowy za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Podhajcach, począwszy od 1go listopada 1885 r. dzienną taksę leczenia od osób dorosłych na 55 ct. w. a., pozostawiając taksę leczenia dzieci w dotychczasowej wysokości 30 ct. w. a

We Lwowie, dnia 21. października 1885.

Marszałek krajowy
Zyblikiewicz w. r.

Członek Wydziału krajowego
Hoszard w. r.